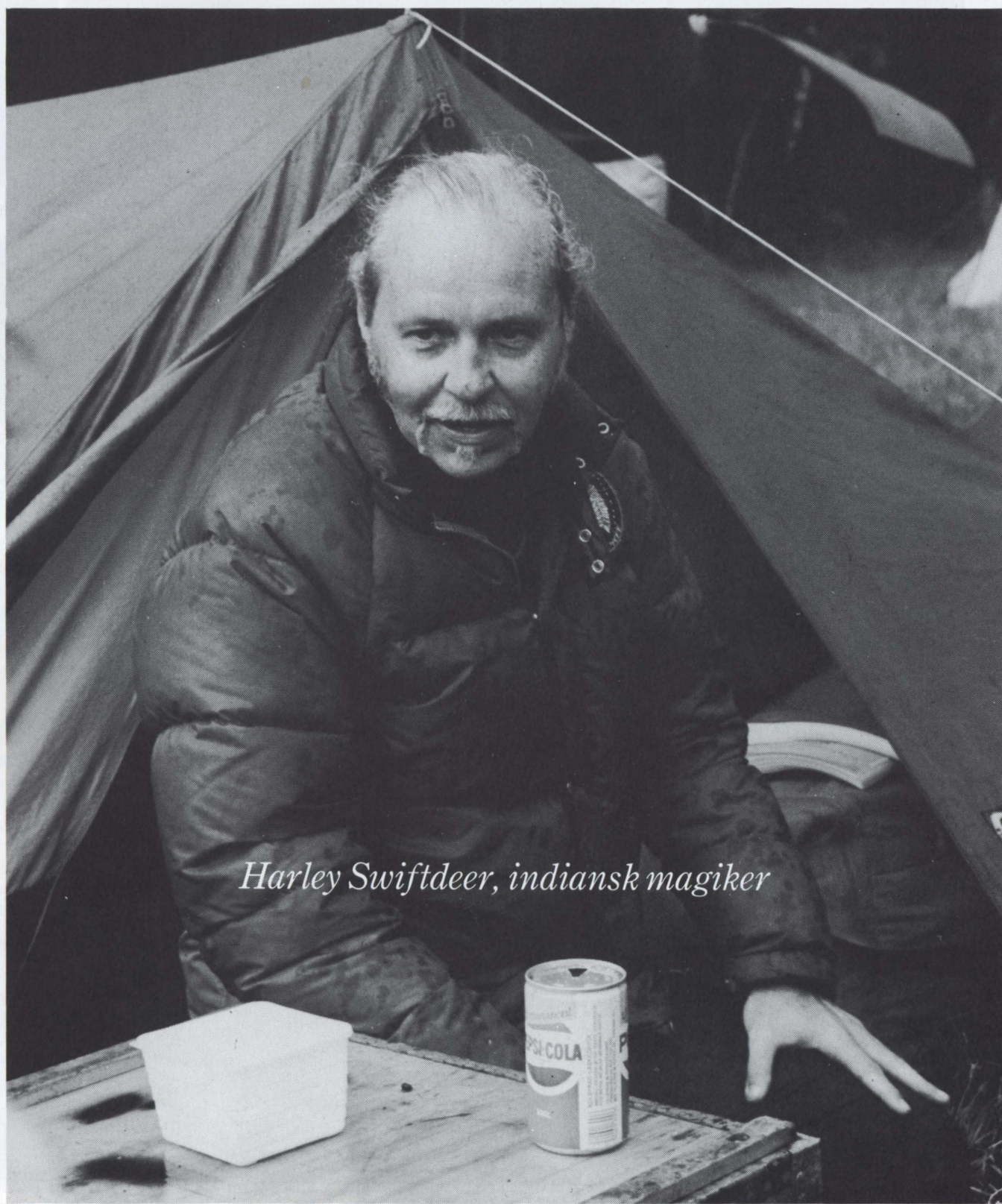

SÖKAREN

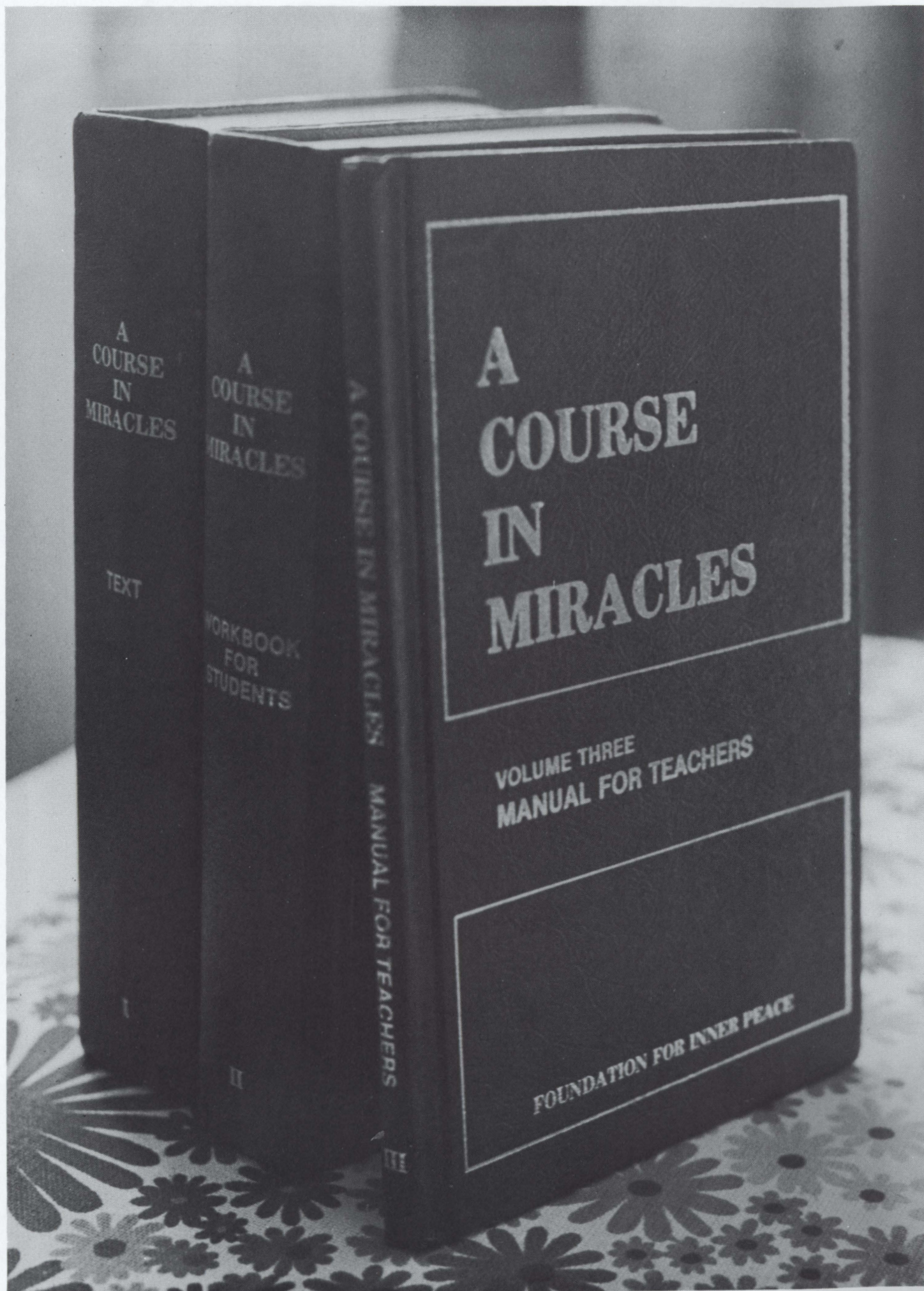
NR10

1985 ÅRGÅNG 22

PRIS 15:00 INKL MOMS

Harley Swiftdeer, indiansk magiker

En exklusiv presentation och insideshistoria om hur ett djupt andligt tankesystem förmedlats genom två framstående psykologer vid ett större amerikanskt universitet. A Course in Miracles är numera en både fenomenal och stillsam bästsäljare över hela världen.

Den hittills okända historien bakom **A COURSE IN MIRACLES**

Av Robert Skutch

Det verkar närmast osannolikt att Helen Schucman, Ph.D., skulle ha förmedlat *A Course in Miracles*, liksom att William Thetford, Ph.D., skulle ha biträtt henne. På psykologiska avdelningen vid Presbyterian-sjukhuset i New York, där de båda arbetade, var dr Thetford chefen och Helen hans biträde. Båda hade också befattningar vid Columbia-universitetets medicinska fakultet, där dr Thetford var professor i medicinsk psykologi och dr Schucman var biträdande professor.

Vid denna tid ansåg sig Helen Schucman som ateist och tyckte att allt slags andligt inriktat material var "smörja". William Thetford betraktade sig som "jordnära" pragmatiker och psykolog. Hans verklighetssyn rymdes fullt och tryggt inom en grundläggande materialistisk världsåskådning.

I sin arbetsmiljö hade de båda mängder av problem och spänningar. Det var kanske på grund av detta som de båda behövde den andres stöd och hjälp för att kunna klara de väldiga svårigheterna. Till slut stod det klart för dem att de måste göra något för att söka förändra de starka känslor av fiendskap och bitterhet som omgav dem.

"Helen" och "Bill" kom därför överens om att försöka arbeta för ett gemensamt mål — att förbättra de administrativa och emotionella problemen på avdelningen liksom att lösa upp den spänning som hade uppstått i det personliga förhållandet mellan dem.

De var ett osannolikt "mirakelpar". Bill, som var 14 år yngre än Helen, var i grunden optimist, trots de svåra hindren framför honom. Han bibehöll sin envisa tro på att det finns en verklig utväg ur alla svåra situationer och att

man alltid kan finna den med en smula ihärdighet. Helen däremot var ängslig intill nervositet. Hur hon än försökte hålla en glattig fasad, lyste pessimismen och osäkerheten ändå alltid igenom.

Dessutom hanterade de sina problem med människor på helt olika sätt. Bill var mer benägen att dra sig undan när han uppfattade en situation som allt för krävande eller tvingande, medan Helen tenderade att engagera sig för mycket med följden att hon kände sig låst och utnyttjad och därför blev bitter. Medan de blev alltmer beroende av varandra, hade de också byggt upp känslor av ilska mot varandra, eftersom ingen kunde förändra den andres inställning, och deras ärliga försök till samarbete hindrades av den växande bitterheten.

En eftermiddag sommaren 1965 hände det något. Det var strax före veckans forsknings-sammanträde, som ingen av dem såg fram emot på grund av den våldsamma konkurrens som brukade uppstå på dessa möten. Senare skrev Helen: "...Bill hade funderat och dragit slutsatsen att vårt sätt att arbeta var fel. 'Det måste', hade han sagt, 'finnas ett annat sätt — ett bättre sätt. Våra attityder är så negativa att vi inte kommer framåt med någonting.'"

"Han avsåg helt bestämt att pröva det nya arbetssättet på forskningsmötet samma dag. Han skulle inte bli arg, och han hade bestämt sig för att se det konstruktiva i vad människorna där skulle säga och göra. Han skulle samarbeta i stället för att konkurrera. Vi hade tydligen gått fel väg, och nu var det dags att finna en ny. Sedan väntade han något oroligt på hur jag skulle ta det. Det blev inte som han hade väntat sig. Jag hoppade upp och sade med övertygelse till Bill att han hade rätt och att

jag också skulle använda den nya metoden med honom."

Detta nya samarbete innebar på någon nivå ett *verkligt* engagemang, som inte förekommit tidigare i deras förhållande, och det tycktes bli signalen till början av en rad märkliga händelser under sommaren — förbud till uppenbarandet av *A Course in Miracles*.

Det var medan de ihärdigt arbetade med att förbättra förhållandet mellan sig som Helen märkte en förändring i de "mentala bilder" som hon hade sett då och då så länge hon kunde minnas. De svartvita "stillbilder" hon ofta såg framträdde nu i stället inte bara i färg utan också i full rörelse och dessutom i meningsfulla sekvenser. De fortsatte ofta ett tema som hade börjat innan. Hennes drömmar började anta samma egenskaper, och de fortsatte ofta på ett tema som hon hade påbörjat innan hon somnade.

Från juni, då Bill och Helen kom överens om att förändra sin inställning, och till oktober, blev hon till sin överraskning medveten om tre mer eller mindre distinkta, sammanhängande linjer av fantasi- och drömbilder. De sammanföll delvis, men Helen hade ingen aning om de var symboler ungefär som drömbilder eller om de på något sätt stod i samband med verkliga händelser. Hon betraktade dem såsom man ser en film och kände sig mer som åskådare än deltagare. Ibland "såg" hon sig själv som egyptisk prästinna i ett tidigare liv, där Bill var med, ibland upptäckte hon en sjunken skattkista. Det senare beskrev hon så:

"Båten flöt sakta men lätt i en mycket rak liten kanal. Det blåste precis tillräckligt för att den skulle gå framåt. Sidorna av kanalen pryddes med härliga gamla träd och gröna gräsmattor kantade med blomrabatter. 'Jag und-

rar om det finns en skatt begravd här', tänkte jag drömskt. 'Jag skulle inte bli förvånad om det fanns.' Då såg jag en lång stör med en stor krok i ena änden ligga på botten av båten. 'Precis vad jag behöver', tänkte jag och stack ner stören i vattnet så djupt jag kunde. Kroken grep tag om något tungt, och det blev svårt för mig att lyfta det. Det var en gammalskattkista med träet anfrävt av vattnet och botten täckt med alger. Jag lyckades få den i båten och öppnade den upphetsad."

"Jag blev bittert besviken. Jag hade väntat mig guld och ädla stenar men kistan innehöll bara en stor svart bok. Pärmens liknade en sådan där ringpärm som man samlar papper i. På ryggen fanns ett ord skrivet i guld. Ordet var 'Aesculapius'. Det verkade bekant men jag mindes inte vad det betydde. Jag slog upp det och fick veta att det var namnet på läkekonstens gud i antiken. Jag såg samma bok ytterligare två gånger under veckan som följde. Ena gången var det en sträng av pärlor runt den. Andra gången var i en dröm där jag såg en stork flyga över några byar och undrade vad det var för viktigt med det. Det var då som en nästan tyst röst sade till mig: 'Titta på vad storken bär!' Det gjorde jag. I knytet fanns inte det väntade barnet utan samma slag svarta bok med enda skillnaden att denna hade ett gyllene kors på framsidan. Sedan sade Rösten: 'Detta är din bok.' " Varken Bill eller Helen hade någon aning om vad boken skulle betyda förrän långt senare.

Dessa händelser gjorde Helen orolig, och hon berättade om dem för Bill så snart de inträffade. Fast han var ytterst intresserad och helt stödde

henne, bidrog det inte till att minska hennes oro. Hon tyckte inte om de rörliga bilderna; hon ville inte se dem. För de mesta gjorde de henne mycket ängslig, eftersom hon trodde att detta slags bilder var desamma som vad en del av hennes psykiatriska patienter berättade om.

När upplevelsorna fortsatte, sade hon rent av till Bill att hon trodde hon höll på att bli tokig och att hon faktiskt skulle vilja genomgå en psykiatrisk undersökning. Men han hävdade att hon fungerade perfekt, föreslog att hon bara lät det vara och anpassade sig till det. Det kunde, menade han, ha något att göra med svaret på deras fråga om att hitta "en bättre väg".

Bill hade lika litet som Helen varit intresserad — eller insatt i — något som hade det minsta med parapsykiska fenomen att göra. Ändå stod det klart för honom att det som höll på att ske var något paranormalt, och det fann han mycket fascinerande.

Då Bill var en vetgirig natur och ville skaffa sig så mycket information som möjligt om det som höll på att ske, började han läsa böcker om parapsykiska fenomen. En av de första var en bok om Edgar Cayces liv. Cayce, som ibland har kallats "Amerikas störste siare", avled år 1945 efter att i nästan 40 år ha haft rationellt oförklarliga upplevelser. Nästan alla dessa dokumenterades när de skedde och kan studeras på biblioteket som tillhör Association for Research and Enlightenment (A.R.E.) i Virginia Beach, delstaten Virginia, en organisation med syftet att bevara Cayces arbete åt eftervärlden.

När Bill berättade litet för Helen om Cayce och föreslog henne att läsa den,

avböjde hon bestämt att ens titta på den. Hon vägrade medge att det ens fanns något att diskutera om hennes upplevelser. Hon måste dock hålla med Bill om att hennes inställning var inkonsekvent. Å ena sidan visste hon att många av upplevelserna rörde ting som hon inte hade någon intellektuell, medveten kunskap om. Å andra sidan ville hon inte ens försöka förklara hur hon hade kunnat få denna information.

Bill avskräcktes inte det minsta av Helens inställning. I stället blev han allt mer intresserad av den parapsykologiska litteraturen, ty någonstans djupt inom sig visste han att det som Helen höll på att gå igenom var oerhört viktigt för dem båda. (Senare besökte de två A.R.E. i Virginia Beach och träffade flera gånger dåvarande ordföranden, Hugh Lynn Cayce, Edgar Cayces son. Han visade stor medkänsla, hjälpte och uppmuntrade.)

Så en dag i september 1965 sade Helen till Bill att hon kände att hon snart skulle göra något mycket ovanligt. Hon var orolig över känslan, ty hon hade ingen aning om vad detta "något" kunde vara. Det enda hon visste var att det skulle ske snart. Helen hade börjat skriva dagbok strax efter deras besök i Virginia Beach, och nu framkastade Bill att om hon skrev upp allt som hände henne i samband med detta "något", så kanske hon skulle få en ledtråd till vad det kunde vara. Till en början blev det ingenting av dessa försök, och hon var på vippen att ge upp tanken när hon en oktoberkväll satt i sitt sovrum och en inre Röst (den sedan så bekanta) började ge henne bestämda instruktioner.

Hon råkade i panik och ringde ge-

nast till Bill. "Det är den där inre Rösten — den lämnar mig inte i fred!"

"Vad säger den?" undrade Bill.

"Du kommer inte att tro mig."

"Pröva då, Helen!"

"Den säger hela tiden: 'Detta är en kurs i mirakler. Var snäll och anteckna!' Vad ska jag göra?" bönföll hon.

Lugnt och hjälpsamt sade Bill: "Varför inte anteckna, då? Använd steno-grafi som du brukar!"

"Men Bill", envisades Helen, "tänk om det är nonsens? Då vet jag att jag är tokig."

"Låt mig säga en sak, Helen", sade han och struntade i hennes anmärkning. "På sista tiden har jag läst en del som jag inte har talat med dig om eftersom du är så fientligt inställd mot hela ämnet. Men det har funnits många människor — en del av dem mycket välkända — som har tagit emot kreativ inspiration på mystisk väg. Einstein hävdade att han fick inspiration på detta sätt, och det gäller avgjort om de stora dramatikererna och poeterna... tänk bara på alla de mystiska poeterna!"

"Jag är ingen mystisk poet", protesterade hon. "Jag är psykolog och jag vet inte om jag vill tro på det här."

"Men det kan hända alla som ber om det", sade han henne, "och någonstans inom dig måste du ha gjort det."

"Jag kan inte få slut på det", klagade hon och struntade i hans kommentar.

"Jaa, om du inte kan få slut på det, så kan du väl försöka leva med det. Skriv ner det och ta med dig anteckningarna till avdelningen i morgon bitti — innan personalen kommer — så kan vi titta på det tillsammans."

"Men om det är nonsens?"

"Då förstör vi det, så får ingen någonsin veta om det."

"Lovar du det?" Bill?"

"Det lovar jag."

Helen lade på, gick ut i vardagsrummet och sade till Louis att hon skulle göra en del arbete i sovrummet och snart skulle komma tillbaka. Hon stängde sovrumsdörren, släckte taklampan och satte sig i en stol vid en lampa och beredde sig att lyssna. Detta är vad hon hörde denna första kväll.

Detta är en kurs i mirakler. Det är en obligatorisk kurs. Endast tiden då man tar den är frivillig. Fri vilja betyder inte att man själv får bestämma schemat. Det betyder att man kan välja vad man vill läsa vid ett visst tillfälle. Kursen syftar inte till att undervisa om kärlekens mening, ty den ligger bortom det som kan läras ut. Däremot syftar den till att undanröja hindren för medvetandet om kärlekens närvaro, som är vår medfödda arvedel. Kärlekens motsats är rädsla, men det som är alltomfattande kan inte ha någon motsats.

Denna kurs kan därför mycket enkelt sammanfattas så:

Ingenting verkligt kan hotas,

Ingenting överkligt existerar.

Häri ligger Guds frid.

Rösten ville fortsätta, men Helen hade råkat i panik och vägrade att lyssna mera. Hon slog snabbt igen sitt stenogramblock och lade det i portföljen hon brukade ha med sig till arbetet varje dag. Sedan gick hon ut i vardagsrummet och sade till maken, Louis, att hon tänkte gå till sängs.

Morgonen därpå kom Bill till sjuk-

huset klockan 7.30 — en halvtimme tidigare än vanligt. Helen var redan där, och hon var mycket upprörd.

"Bill, jag vet inte vad jag ska göra. Jag vet helt enkelt inte vad jag ska göra åt det."

Bill bad henne att läsa det hon skrivit ner. Det lyckades hon göra trots att hon stammade en del, vilket hon inte brukade göra. "Jag tycker det verkar ganska intressant, Helen", sade han. "Var det allt?"

"Nej", svarade Helen. "Det verkade som om den ville fortsätta, men jag blev rädd."

"Hur uppfattar du orden?" frågade Bill.

"Det är svårt att beskriva", svarade hon. "Det kan faktiskt inte vara någon hallucination, eftersom Rösten inte kommer utifrån. Den kommer inifrån. Det hörs inte något egentligt ljud. Orden uppstår i medvetandet, men mycket klart. Det är ett slags inre dikta-men, skulle man kunna säga."

"Vet du vad det är du skriver?" frågade Bill, "eller skulle du beskriva det som en automatisk process?"

"O nej. Det är inte automatiskt alls. Jag är fullständigt medveten om vad jag håller på med."

"Varför inte försöka skriva lite mer i kväll", föreslog han. "Se vad som händer."

"Jag tror inte jag kan", svarade hon. "Jag blir faktiskt alldeles för upprörd."

Trots sin ovilja att fortsätta skriva kunde hon inte göra sig kvitt Rösten. Det stod klart samma eftermiddag när hon talade i telefonen. Så snart hon lade på luren började den inre Rösten tala. Hon hoppade till och rusade in i Bills

Bakgrund

A Course in Miracles förmedlades ursprungligen mellan 1965 och 1973 av Helen Schucman, Ph.D., en forskningspsykolog. Dr Schucman, som då hade en ateistisk livsinställning, fick hjälp med att "uppteckna" *Kursen* av William Thetford, Ph.D., psykolog också han och professor i medicinsk psykologi. Dr Schucman upplevde processen som en klar och tydlig diktamen av en "inre röst". Efter en rad livliga, andliga, mentala bilder började rösten sin diktamen med: "Detta är en kurs i mirakler, var vänlig och anteckna."

Det filosofiska system som utvecklades under de följande sju och ett halvt åren publicerades slutligen i en 622-sidig Lärobok, en 478-sidig Arbetsbok med praktiska lektioner

för studerande och en 88-sidig Handbok för lärare, där termer och idéer förklaras. (Uppsättningen om tre volymer tillhandahålls för 40 dollar, porto och expedition inräknat. Den beställs från förlaget the Foundation for Inner Peace, P.O. Box 635HS, Tiburon, CA 94920 U.S.A.)

Liksom många andra andliga läror utgår *Kursen* från att vi alla i grund och botten är varelser som ingår i en enhet av ousäglig kärlek och har en inneboende men oanvänd förmåga till medkänsla, förlåtelse och frid. Den lär att alla känslor, problem och beslut till sist kan föras tillbaka till valet mellan kärlek och rädsla. Antingen är vi kärleksfulla, förlåtande och enande eller också är vi rädda, bittra och skiljande. *Kursen* betonar också att den endast är en version av det universella andliga temat, att det finns många

andra versioner, från vilka denna skiljer sig bara till formen.

Syftet med *Kursen* är att hjälpa den studerande att helt förändra sitt sätt att uppfatta, flytta över det från rädslan och illusionens ändliga värld som vi av misstag fastnat i, till kärlekens och sanningens oändliga värld, som är vårt naturtillstånd. Sättet att nå denna förvandling läggs fram i *Kursens* unika praktiska Arbetsbok, som utgörs av 365 lektioner — en för varje dag under året. Lektionerna hjälper oss att omskola medvetandet till att arbeta i enlighet med sitt naturtillstånd och fungera genom att uttrycka Guds Vilja, Fullkomlighet och Kärlek. Villkorslös förlåtelse, kärlek och erkänsla för allas vår enhet är också några av de tankar som de studerande uppmanas att uttrycka i livet istället för att bara tro på. Mirakler definieras som sådana förändringar i syn-

sättet som avlägsnar hindren för vår insikt om att kärleken finns.

Framför allt lär *Kursen* den studerande hur han upptäcker sin egen inre ledning, uppenbarar den sanningens röst som ger oss råd i alla situationer. Guds Röst, som Den kallas, bor i vårt inre och kan uppfattas av oss alla. Den ger oss allt från anvisningar till beslut i vårt arbete, privatliv och strävan efter mening i vårt liv, till vägar att hela våra relationer.

Kursen säger sig lära ut eviga sanningar på ett nytt sätt, såsom en kurs med självstudier med syfte på självförvandling. Den är en andlig lära, inte någon religion. Fast den använder kristen terminologi är den avgjort ekumenisk till sin natur då den uttalar att dess egen form bara är en väg till ett universellt andligt studium. Den lägger tonvikten på erfarenhet snarare än teori, då den

uttalar att "en universell teologi är omöjlig, men en universell upplevelse är inte bara möjlig utan nödvändig".

A Course in Miracles presenterades för allmänheten första gången i första numret av den amerikanska tidskriften *New Realities* år 1977 (Vol. 1, No. 1) i en artikel med titeln "Simple, Dumb, Boring Truths and A Course in Miracles" av Brian Van der Horst. En senare artikel av van der Horst med titeln "Miracles come of Age" publicerades i samma tidskrift två år senare (Vol. III, No. 1).

I denna artikel av Robert Skutch får vi för första gången en förstahandsskildring av historien bakom *Kursen*. Artikeln bygger på Robert Skutchs nya bok *Journey Without Distance (The Story Behind A Course in Miracles)*. Den presenteras här i samma anda som den Inre

Rösten förmedlade till dr Schucman till svar på hennes fråga vad *Kursen* syftade till och varför den skulle komma fram genom henne.

"Situationen i världen förvärras oroväckande. Överallt i världen kallas människor att hjälpa till och gör sin egen insats som ett led i en genomgripande redan uppgjord plan... På grund av det svåra nödläget gör man dock avsteg från den normala utvecklingsprocessen genom något man skulle kunna kalla en 'himelsk forcering'."

Dr Schucman insåg och handlade efter det trängande i budskapet att tiden är knapp, och trots att hon vid den tiden personligen "förkastade" innehållet i *A Course in Miracles*, fortsatte hon ändå i sju och ett halvt år att uppteckna den och gjorde därmed sin "egen insats".

Red., New Realities

rum för att berätta vad som hände. Han försäkrade henne återigen att det inte var något att vara rädd för, och sade att det bästa hon kunde göra var att skriva ner orden när de kom och se om det skulle ge henne mera lugn än att fortsätta kämpa emot.

Hon tvistade med honom i nästan en halvtimme och hävdade att detta *inte* var något hon ville göra. Men rösten kom bara lugnt tillbaka, också när hon och Bill samtalade. I desperation gick Helen till slut med på att skriva ner orden. "Men bara tills jag fått se vad det är", tillade hon.

Det tog mindre än en kvart för henne att få veta "vad det var", ty strax efter att hon gått tillbaka till sitt rum började rösten diktera de första orden i läroboksdelen av *A Course in Miracles*. Det hon fick höra var: "Principerna för mirakler," som började,

1. Det finns inga svårighetsgrader hos mirakler. Det ena är inte "svårare" eller "större" än det andra. De är alla likadana. Alla kärleksyttringar är maximala.

2. Mirakler har ingen betydelse som sådana. Det enda som betyder något är deras Källa, som ligger långt bortom möjligheten att värdera.

3. Mirakler sker naturligt som kärleksyttringar. Det verkliga miraklet är den kärlek som inspirerar till dem. I denna bemärkelse är allt ett mirakel som springer ur kärlek.

4. Alla mirakler innebär liv, och Gud är Givaren av allt liv. Hans Röst skall leda er mycket bestämt. Ni skall få veta allt ni behöver veta.

5. Mirakler är vanor och bör vara frivilliga. De bör inte stå under medveten kontroll. Medvetet utvalda mirakler kan bli missriktade.

6. Mirakler är naturliga. När de intesker har något gått på tok.

Telefonen avbröt diktamen, och Helen hörde inte rösten igen förrän samma kväll hemma. Då fortsatte den att diktera Principerna för mirakler där den hade slutat, med nummer sju.

Den kvällen skrev Helen ner de 50 principerna som Läroboken inleds med. Hon vägrade att läsa vad hon hade skrivit och var lika skakad som förut. Hon hade ingen uppfattning om vad *A Course in Miracles* var — vad henne angelangade kunde den ha varit bara de 50 principerna. Men hon visste att materialet härrörde från en ovanligt auktoritativ källa — som hon inte trodde på intellektuellt.

Så började den egentliga förmedlingen av materialet, som Helen skulle uppteckna i fler än 100 stenogramblock under loppet av sju och ett halvt år. Situationen visade sig vara ytterst paradoxal. Å ena sidan avskydde hon Rösten, motsatte sig att skriva ned materialet, var mycket rädd för innehållet och måste övervinna ett stort person-

ligt motstånd, särskilt i begynnelsestadiet, för att kunna fortsätta. Å andra sidan funderade hon aldrig allvarligt på att avstå, trots att hon var våldsamt emot de ofta fruktansvärt irriterande inträngen i hennes liv.

Morgonen efter det att hon skrivit ner de 50 principerna träffade hon Bill på avdelningen en timme innan personalen anlände. Eftersom deras rum inte låg i den mer trafikerade delen av byggnaden, behövde de inte vara rädda för att bli störda av människor som undrade vad de höll på med. Ändå låste de in sig hos Bill varje morgon under de sju och ett halvt år som följde för att gå igenom det material hon hade skrivit ner kvällen innan.

När Bill bad Helen denna första morgon att läsa upp vad hon hade skrivit, så att han kunde skriva ut det på maskin, kunde hon knappt få fram orden. Innan hon ens var halvvägs genom den första meningen, råkade hon i en hostattack som varade i fem minuter. Sedan måste hon hela tiden klara strupen, som om den forsatte att fyllas med slem. Efter mer än en timme hade hon kunnat diktera bara de 18 första principerna, och Bill måste ge sig av till ett möte. De beslöt att försöka avsluta genomgången efter arbetet samma dag.

Bill fick till sist höra de 50 principerna av Helen sent samma eftermiddag och efter mycket stammande, hostande och hackande. Han gav henne originalet som han skrivit ut och behöll själv karbonkopian. När han noga läste igenom och tänkte över det han had skrivit, insåg han att om allt detta var sant, så måste absolut allt som han trott på dittills vara fel. Han var inte bara häpen utan också mycket orolig, ty han begrep att om han tog materialet på allvar, skulle det medföra en enorm medvetandeförändring för honom — och en sådan verkade kunna gå långt utöver vad han personligen ansåg sig orka. Han visste också med sig att han på något sätt hade bett om en "bättre väg", och han hyste nu inte minsta tvivel om att detta var svaret på hans begäran. Han hade aldrig försökt att föreställa sig vad svaret kunde bli. Och han hade absolut inte väntat sig att det skulle komma i denna form. Han kände sig överväldigad av tvivel. Men han kände sig också skyldig att åtminstone försöka lägga åt sidan sin klentrogenhet, eftersom han inte bara hade bett om detta utan också nästan omedelbart insett sanningen i många av de 50 principerna. De verkade också avlägset bekanta för honom, fast de stred mot det trossystem han hade medvetet, och skenbart inte hade mycket gemensamt med något han hade lärt sig dittills.

Bill ringde till Helen samma kväll och frågade henne vad hon ansåg om de 50 principerna. Hon sade till honom att hon inte hade läst om dem och inte heller var intresserad av att göra det. Hon

sade att hon motvilligt hade gått med på att uppteckna materialet men att det inte innebar att hon måste läsa det, tänka på det, diskutera det eller tro på det. Hon tillade att Rösten hade dikterat samma kväll. Hon tyckte att Bill och hon gjorde klokt i att anpassa sitt dagsschema så att de kunde träffas regelbundet på hans rum klockan sju varje morgon.

Rösten dikterade för Helen nästan varje dag och ibland flera gånger om dagen. Tidpunkten kolliderade aldrig med arbetet eller umgängeslivet utan inföll då hon var något sänär ledig att skriva utan att bli störd. Därför började hon bära med sig stenogramblocket nästan vart hon än gick, "för säkerhets skull".

Det betydde förstas inte nödvändigtvis att hon gjorde arbetet utan protest. Hon vägrade ofta att samarbeta, åtminstone i början. Men hon upptäckte snart att hon inte fick någon frid förrän hon gav efter och fortsatte. Fast hon var medveten om detta vägrade hon ändå ibland att skriva under långa perioder. När detta hände var det vanligen hennes make som uppmuntrade henne att fortsätta, ty han var väl medveten om att hon kunde slippa sin ångest endast om hon återupptog sitt arbete som "upptecknare" av Kursen, och han kunde övertyga henne om att en fortsatt kamp mot det oundvikliga bara kunde skada deras förhållande.

Varken Helen eller Bill hade förstas någon aning om hur stort materialet skulle bli. Efter två månaders lyssnande och skrivande frågade Helen därför hur lång Läroboken skulle bli. Svaret hon fick var att hon skulle få veta när Läroboken var fullbordad, eftersom hon då skulle få höra ett avslutande "Amen".

Allt medan materialet växte och Bill studerade det, insåg han att han hade nästan ingen föregående kännedom om andlig eller mystisk litteratur och att han var högst obehövad i de skrifter som Kursen hänvisade till. Han hade alltid förknippat andliga läror med organiserad religion och var obekant med den mystiska traditionen. Han insåg att han måste ge sig själv en snabbkurs inte bara i världsreligionerna utan också i mystikens livssyn för att kunna förstå och värdesätta kursen på allvar, ty det stod klart för honom att Kursen visserligen inte var en religion men däremot vilade på mystikens grund.

Alltså började han genast läsa allt han kunde komma över som i något avseende rörde mystikens läror. Härunder sammanställde han ett omfattande eget material. Detta ville han delge Helen, men hon ville inte ha något att göra med det. Hon sade honom att hon inte var intresserad av att läsa mystik, men hon var tydligen ändå glad över att han gjorde det. Ty ju mer han berättade för henne om vad han lärde sig, desto

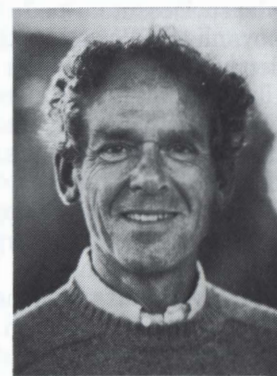
Helen Schucman

Helen Cohen föddes i New York City i början av 1900-talet. Under depressionsåren växte hon upp i en familj där det fanns allt som rike- dom kan ge: jungfru, kokerska och heltidsanställd guvernant. Under sina yngre år tillbringade Helen den mesta tiden med sin guvernant och var väl avskärmd från den övriga familjen, som bestod av föräldrarna och en 14 år äldre bror. Trots att familjen var judisk, uppmuntrade man henne att studera alla religioner och välja den hon själv ville tro på. Det gjorde hon och prövade på katolicism, judendom, baptism, ateism i tur och ordning innan hon som vuxen bestämde sig för en agnostisk hållning.

Efter gymnasiet studerade Helen litteratur, musik och språk på New York University. Det var där hon mötte Louis Schucman. De fattade tycke för varandra och gifte sig senare. Louis ägde en bokhandel, som hon arbetade i under den tidigare delen av deras äktenskap. Helen kände sig emellertid alltmer rastlös. Hon tyckte att det fattades något i hennes liv, och i början av fyrtiårsåldern bestämde hon sig för att återgå till universitetet, denna gång för att läsa psykologi. År 1957 fick hon doktorsgraden.

Under sitt liv innehade dr Schucman flera viktiga befattningar i den akademiska världen. Hon var bland annat biträdande forskare, lärare och chefspsykolog på neurologiska institutet vid Presbyteriansjukhuset och biträdande professor i psykologi vid Columbiauniversitetets medicinska fakultet. Hon undervisade, forskade, ledde kliniskt arbete och medverkade i fackpress och -litteratur intill sin pensionering år 1976.

Under sin karriär framhöll Helen Schucman att vetenskap måste vara en strikt disciplin, och hon hade inte mycket till övers för "mjuka" intressen som andlighet. År 1958 mötte hon dr William N Thetford som skulle bli hennes chef och vän under många år. Mötet med honom skulle förändra hennes liv i grunden under många år. Det tjänade till att "utlösa" Helens mottaglighet för "den inre Röstens diktamen". Dr Schucman var motsträvig i sin förmedling av *A Course in Miracles*, och hennes roll i "upptecknandet" av kursen avslöjades inte — enligt hennes önskan — förrän efter hennes död i februari 1981. En diktsamling av henne, *The Gifts of God*, publicerades postumt av The Foundation for Inner Peace.

William N. Thetford

William N. Thetford, Ph.D., var professor i medicinsk psykologi vid Columbiauniversitetets medicinska fakultet från 1958 till 1980 och chef för psykologiska avdelningen vid Presbyteriansjukhuset i New York. Hans livserfarenheter ledde honom fram till *A Course in Miracles* på lika krokiga vägar som medarbetaren och vännen Helen Schucman.

Dr Thetford är född i en medelklassfamilj i mellanvästern och växte upp i Chicago. Han var yngst av tre barn och den ende som nådde vuxen ålder.

Unge Williams möten med religionen var planlösa. Till sju års ålder gick han i söndagsskola hos Kristen Vetenskap, där hans föräldrar var medlemmar. Sedan hans syster avlidit när han var sju år, lämnade dock föräldrarna kyrkan och

William gick i olika protestantiska kyrkor — presbyterianska, metodistiska, kongregationalistiska — under några år.

Det var under denna period som William blev allvarligt sjuk i scharlakansfeber, som ledde till reumatisk feber och allvarliga hjärtbesvär. Han tillbringade tre år hemma i konvalescens och läste glupskt under denna tid. Trots frånvaron från skolan kom han in på gymnasium redan vid 12 års ålder. Efter studentexamen fick han ett fyraårigt stipendium vid Depauw-universitetet i Indiana, där han tog examen med psykologi och medicin som huvudämnen.

År 1944 blev William Thetford antagen vid Chicagouniversitetets medicinska fakultet. För att försörja sig tog han ett arbete vid universitetets metallurgiska laboratorium, vilket visade sig vara ett kodnamn för atombombsprogrammet. Hans uppgift bestod i att vara administrativ samordnare mellan forskarlaget och universitetsledningen. Då han kände arbetet vara mycket angeläget för nationen, övergav han planerna att studera medicin och fortsatte med forskningsprogrammet fram tills bomben fölldes i augusti 1945.

Månaden därpå återupptog William Thetford psykologistudierna och arbetade som lärar- och forskningsbiträde åt dr Carl Rogers. Sedan han tagit doktorsgraden i psykologi år 1949 arbetade dr Thetford i tre år på Washington School of Psychiatry. År 1954 utnämndes han till chef för psykologavdelningen vid Institute of Living i Hartford, Connecticut. Året därpå fick han en befattning vid Cornelluniversitetets medicinska fakultet. Där stannade han till 1958, då han fick en professur vid Columbiauniversitetet. Samma år anställde han dr Helen Schucman som forskningspsykolog.

Efter publiceringen av *A Course in Miracles* har dr Thetford varit med om att redigera *Choose Once Again*, en antologi bygd på Kursen. Han bor för närvarande i Tiburon, Kalifornien, där han arbetar som konsulterande specialist i familjemedicin vid Travis flygbas och som chef för Center för Attitudinal Healing.

säkrare blev hon på att det inte låg någonting konstigt i det de gjorde utan att det tvärtom stämde överens med alla tiders djupaste filosofiska och andliga läror i både öst och väst.

En kväll när Helen skrev ner vad Röstens dikterade, blev hon medveten om att det hon hörde inte sade henne någonting alls. Hon blev mycket orolig, ty hon blev med ens rädd för att hon till sist hade förlorat förståndet. Hon protesterade mot Röstens och hävdade att det den sagt var meningslöst, men Röstens reagerade bara genom att lugnt be henne skriva ner det hon fått höra och försäkrade henne att hon skulle förstå orden utmärkt morgonen därpå. Hon blev inte övertygad men skrev ändå ner orden som hon hade hört dem, fast hon var säker på att det hon skrev var rent nonsens.

När hon träffade Bill på morgonen, fick han veta hennes värsta farhågor... att hon var säker på att det hon nu skulle läsa upp för honom var helt intetsäggande, trots att Röstens försökt övertygga henne om motsatsen.

När hon hade dikterat för Bill det hon hade skrivit ner kvällen innan, läste han upp det, och Helen lyssnade med känslor av oro och förvirring blandat. Detta är vad Bill läste:

Förlåt oss våra illusioner, Fader, och hjälp oss att taga emot vårt verkliga förhållande till Dig, där inga illusioner finns och där inga kan nå in. Vår helighet är Din. Vad kan det finnas i oss som behöver förlåtelse, när Din förlåtelse är fullkomlig. Den sovande glömskan är endast oviljan att minnas Din förlåtelse och Din Kärlek. Låt oss inte hamna i frestelse, ty Din Vilja är icke att Guds Son frestas. Och låt oss taga emot endast det Du har givit och taga emot endast det i de

sinnen som Du har skapat och som Du älskar. Amen.

Bill hade svårt att läsa till slut då hans röst stockade sig. Han tittade på Helen och häpnade när han såg henne brista i gråt. De insåg genast båda två att det som Helen inte velat förstå kvällen innan tydligt var Kursens version av Herrens bön. De sade inte ett ord till varandra men kände båda en enhet mellan sig som de förut aldrig hade känt.

Under de sju år som Helen skrev, försvann efter hand den starka rädsla hon hade känt i början. Men något inom henne vande sig aldrig helt vid tanken att hon var en kanal för Röstens. Även om det fanns tillfällen då hon kände sig märkligt upplyft medan hon skrev, skedde det sällan och varade då oftast kort. För det mesta var hon dysstert klenrogen, misstänksam och rädd.

På detta område hade dock Helen Bills fulla och förbehållslösa stöd. Han tröstade henne när hon var som räddast och trugade henne när hon var som envisast. Dessutom hade hennes man en ovanligt hjälpsam inställning. När Helen hade skrivit hemma i några veckor, hade Louis frågat henne vad det var hon arbetade med. Med stora betänkligheter beslöt hon att säga honom sanningen. Hans reaktion var inte bara tolerant. Han faktiskt uppmunttrade henne. Fast det från början var tydligt att innehållet oroade honom (varför hon slutade att visa honom materialet) uppmuntrade han hennes engagemang och ansåg inte, till skillnad från Helen, att processen i sig var ångestskapande. Utan stöd från dessa båda män är det uppenbart att hon omöjligt hade kunnat göra arbetet.

Allt eftersom Helen började känna sig mer tillfreds med materialets innehåll, kunde hon då och då ändra vissa ord som hon ansåg inte stämde med grundtankarna i det hon redan hade upptecknat. Driften att ändra tillbaka till det ursprungliga var dock så stark att hon vanligen gjorde det inom några dagar. Om hon inte gjorde det, kunde saken oroa henne tills hon gjorde det. Vidare stod det snabbt klart för henne att originalorden inte hade dikterats på måfå utan hade valts ut mycket noga. Det som Helen i förstona såg som inkonsekvent fick senare sin förklaring, och den ursprungliga ordalydelsen befanns vara nödvändig för klarheten i det följande. Vid andra tillfällen sattes tidigare formulerade idéer in i nya sammanhang, som hon dessförinnan inte varit varse om. Om hon då hade hållit fast vid sin önskan att ändra, hade tankegången istället blivit mindre följdriktig.

Ungefär två år efter det hon hade börjat uppteckna Kursen, blev Helen medveten om att mycket av materialet hon just då arbetade med hade en poetisk karaktär. Hon ögnade igenom de senast skrivna sidorna i skrivblocket och sade till Bill att en hel del av det nyaste materialet var skrivet på blankvers — jambisk pentameter i shakespearestil. "Hur mycket av det vi har skrivit tror du är likadant?" frågade hon Bill. "Jag älskar poesi."

Bill tog fram de ungefär 500 maskinskrivna manusbladen och började bläddra igenom dem. Till hans häpnad visade sig mycket vara skrivet i samma versmått. Han kunde knappt tro att han hade lyssnat på, skrivit ner och läst materialet under alla dessa månader utan att ha märkt detta. Samma kväll gick han därför tillbaka till allra första

början och började läsa för sig själv. Detta första material var avgjort skrivet på prosa, och han undrade var förändringen hade inträtt. Han bläddrade framåt, ögnade hastigt över sidorna och skyndade vidare tills han märkte att materialet började glida in och ut ur blankvers — och skillnaden var inte så stor. När han läste texten om igen, tycktes den nyupptäckta rytmen på många ställen göra materialet än vackrare och mer inspirerande. Han ringde till Helen, berättade om sin upptäckt och läste upp ett exempel:

Låt oss bli stilla i ett ögonblick och glömma allt som vi någonsin har lärt oss, alla tankar och varje förutfattad mening som vi hyst om meningen med allt som sker och syftet. Låt oss ej minnas våra egna tankar om meningen med världen. Den vet vi inte. Låt varje bild vi har av alla andra bli lösgjord från vår tanke och försvinna.

Hon verkade djupt tillfredsställd och sade bara efter en kort stunds tystnad: "Är det inte underbart, Bill, är det inte underbart?"

I september 1968, tre år och 1944 maskinskrivna sidor efter det att hon börjat uppteckna Röstens diktamen, hörde Helen och skrev följande:

Och nu säger vi "Amen". Ty Kristus har kommit för att stanna i den boning Du beredd honom innan tiden var, i evighetens ro. Resan när sitt mål, slutar där den började. Ej ett spår av den finns kvar. Ej en enda illusion ges tilltro, ej en enda fläck av mörker finns kvar att dölja Kristi anlete för någon. Din Vilja har skett, fullständigt och fullkomligt, och hela skapelsen erkänner Dig som sin enda Källa. Klart och till Din avbild skinner Ljuset från allt som lever och rör sig i Dig. Ty vi har nått dit där vi alla är ett och

vi är hemma där Du ville att vi skulle vara.

Helen lade ner skrivblocket, lyfte telefonluren och ringde. Med en känsla av stilla vördnad sade hon: "Bill, *A Course in Miracles* är fullbordad."

Helen visste förstås inte att hon hade fel, ty varken hon eller Bill hade någon aning om vad *A Course in Miracles* egentligen var. Bill, som ivrigt hade läst allt som hade minsta samband med mystik och metafysik, visste att det de nu hade i sin ägo var en andlig urkund mycket nära besläktad med icke-dualistisk Vedanta inom hindusimen. Det tydligt djupsinniga i Kursen kunde avgjort jämföras med djupet hos Vedanta. Han insåg att de grundläggande andliga lärosatserna i båda systemen ägde många påfallande likheter, men huvudskillnaden dem emellan bestod i att Kursen lade fram de eviga sanningarna med kristen terminologi och psykologisk tillämpning som verkade direkt riktad till en nutida läsekrets.

Han visste också att de nästan 950 maskinskrivna sidor de hade samlat utgjorde svaret på frågan de ställt nästan tre år tidigare, om det inte fanns ett bättre sätt att leva i universum. Han visste att Kursen var svaret till honom. Han kände starkt att detta hänt därför att två människor hade fattat ett medvetet beslut att samarbeta för ett gemensamt syfte. Och i denna samvaro fri från allt dömmande hade ett mirakel skett.

Från september 1968, då Helen hade "fullbordat upptecknandet av Kursen, till följande vår var hon och Bill starkt engagerade i flera nya projekt i sitt arbete. Sedan en dag tidigt i maj sade hon: "Du förstår, Bill, jag kände en sådan lättnad när Läroboken

var klar, men det underliga är nu att jag faktiskt saknar det arbetet." Under de följande dagarna blev hon alltmer rastlös och sade till Bill att hon trodde det skulle komma något liknande en arbetsbok.

Två veckor senare var Röstens tillbaka, och de fick veta att Läroboken som Helen tagit emot under de senaste tre åren inte var hela Kursen, som de båda hade trott och att den blivande Arbetsboken för studerande skulle utgöra en ingående del i *A Course in Miracles*. Helen var inte glad. Arbetsboken kunde ju visa sig bli dubbelt så omfattande som Läroboken, och dikteringen kunde fortsätta i fem år eller mer.

När Röstens började diktera, försvann dock rädslan snabbt, ty de två första stycken Helen upptecknade gav henne exakt besked om vad de hade att se fram emot:

"En teoretisk grund som den Läroboken ger är nödvändig som en ram för att göra övningarna i denna arbetsbok meningsfulla. Ändå är det genom att göra övningarna som man kan nå målet med Kursen. Ett otränat medvetande kan ingenting uträtta. Det är syftet med denna arbetsbok att träna ditt medvetande i att tänka efter de linjer som Läroboken lägger fram."

"Övningarna är mycket enkla. De kräver inte mycket tid, och det spelar ingen roll var du utför dem. De fordrar ingen förberedelse. Träningstiden är ett år. Övningarna är numrerade från 1 till 365. Försök inte göra fler än en uppsättning övningar om dagen."

Helen var betydligt mindre motvillig att uppteckna Arbetsboken än när det gällde Läroboken. Detta kan ha berott

Artikelförfattarens personliga anmärkning

En av de intressantaste sidorna av historien om *A Course in Miracles* är, som jag ser det, att dessa händelser ger stöd åt tron att ingenting i livet sker av en slump. En del av läsarna kanske vill förklara många av händelserna som rena tillfälligheter. Ändå är det min uppfattning efter att ha dokumenterat historien, att det inte finns några tillfälligheter i livet, utan att livsöden som är tänkta att förenas för ett viktigt syfte inte kan undgå att föras samman.

Miraklet med tillkomsten av *A Course in Miracles* skulle inte ha kunnat ske som det gjorde om inte precis alla medverkande hade funnits på rätt plats vid rätt tidpunkt.

Vid första anblicken är *Kursen* en uppsättning av tre inbundna böcker utan författarnamn. Under ytan är den dock uppenbart mycket, mycket mer än så. Ty från juni 1976, då boken först publicerades av en liten ideell stiftelse, och till idag har över 150 000 exemplar av boken sålts utan hjälp av betald reklam. Böckerna har köpts av människor i U.S.A:s alla 50 delstater och i 46 främmande länder. Och de har köpts av människor med vitt skilda bakgrunder, ekonomiskt, socialt och religiöst.

Hur har detta material kunnat få en sådan positiv och meningsfull inverkan på så många människor med så olika utgångspunkter? Och var-

för blir de som studerar *Kursen* så ivriga entusiaster att deras rekommendationer lett till att materialet ständigt efterfrågas? Svaret på dessa och liknande frågor är pragmatiskt: materialet tycks ge svar på åtskilliga frågor som människor har ställt sig under tusentals år, varav den viktigaste är frågan hur man kan nå inre frid och lugn som kan göra livet till en ständig upplevelse fri från konflikter och fylld med glädje och harmoni.

Genom århundradena har det förstås funnits oräkneliga andliga såväl som världsliga träningsprogram, teorier, kurser och metoder med syftet att hjälpa människorna till att uppnå ett tillstånd av tillit,

frid, glädje och tillfredsställelse. Metoderna har varierat alltifrån vedanta, som troligen är minst 3000 år gammal, till nutida discipliner som yoga och transcendental meditation. Och även om alla metoderna har haft sina ivriga anhängare — som i vissa fall kunnat räknas i miljoner — fanns det alltid de som sökte efter en annan form. Den som *Kursen* erbjuder förenar moderna psykologiska insikter med den kristna traditionen, så att den kan hjälpa individen att nå ett tillstånd av fullständighet i sina känslor gentemot sig själv och medmänniskorna, i personliga relationer liksom i den egna "privata" världen och till sist universum självt.

Möjligheten att nå detta tillstånd av enhet genom en bestämd metod

är en av de stora lockelserna med *A Course in Miracles*. Och trots att det 1100-sidiga dokumentet är en kurs för självstudium indelad i 365 lektioner är det inte ovanligt att en läsare säger, efter att ha läst de första tre sidorna av Läroboken: "Detta är vad jag sökt efter i hela mitt liv."

Om man skulle försöka uttrycka koncist vad *Kursens* centrala budskap består i kan man framhäva att den hjälper till att förändra vårt sätt att se på oss själva och andra genom att ge oss ett redskap för att hela förhållanden som kan vålla oss lidande. Det redskap *Kursen* tillhandahåller kallas "förlåtelse". Som ordet används i *Kursen* har den en annan innebörd än den vi vanligen associerar till. I Kursens tankevärld

betyder "förlåtelse" att vi inser att "vad vi tror vår broder har gjort mot oss inte har inträffat. Förlåtelsen urskuldar inte synder för att därmed göra dem verkliga. Den inser att ingen synd finns." Genom att så ändra sitt synsätt kan vi undanröja det som hindrar oss att upptäcka kärlekens närvaro, som enligt *Kursen* är vår medfödda arvedel. För att uttrycka det annorlunda kan man säga att den är en kurs i andlig psykoterapi... eller kanske helt enkelt en kurs i kärlek.

Hur man än beskriver den står en sak fullt klar: enligt principerna i *A Course in Miracles* var det verkligen ett mirakel så som den tillkom.

Robert Skutch

på att hon nu hade vant sig vid Röstén, men det hängde troligen också samman med innehållet i de inledande instruktionerna för Arbetsboken. Alldeles innan hon tog emot Lektion 1 upptecknade Helen följande:

"Kom bara ihåg detta: du behöver inte tro på idéerna, du behöver inte acceptera dem och du behöver inte ens välkomna dem. En del av dem kanske du bekämpar aktivt. Inget av detta har någon betydelse eller minskar deras verkan. Men tillåt dig inte att göra undantag då du tillämpar idéerna som arbetsboken innehåller utan använd idéerna, hur du än reagerar på dem. Inget annat än detta krävs."

Att Röstén uttryckligen tillät att man inte trodde på lektionerna om man så ville, kände Helen som en djup lättnad. Alltså behövde hon inte hamna i någon av de många ideologiska konflikter som Lärobokens innehåll annars skulle givit anledning till. Dessutom minskade Helens motstånd då hon hade insett att relationerna på sjukhuset blivit betydligt mindre spända sedan hon börjat tillämpa Kursens principer. Som den stora pragmatiker hon var kunde hon knappast invända något mot de grundläggande idéerna i något som verkade göra så stor nytta.

De första lektionerna som dikterades var ganska korthuggna. Också detta fick en positiv irverkan på Helens inställning, eftersom hon visste att det skulle bli bara trehundra sextiofem lektioner och att Arbetsboken, av de första lektionerna att döma, inte skulle bli tillnärmelsevis lika omfattande som Läroboken. Visserligen blev lektionerna längre, men vid det laget var Helen så fångad av sättet på vilket de utvecklades, att hon nästan helt slutade klaga på att Röstén gjorde intrång i hennes liv.

Det tog 21 månader att diktera Arbetsboken. När Röstén hade avslutat lektion 365 i februari 1971 läste Helen en tyst tackbön, ty än en gång trodde hon att hennes arbete var fullbordat. Också epilogen som följde på den sista lektionen angav att hennes funktion som "penna" var avslutad:

"Denna kurs har varken början eller slut... Inga fler bestämda lektioner tilldelas, ty det finns inget mer behov av dem..."

Och den avslutade med orden:

"Vi anförtror våra liv till Honom och säger "Amen". I frid fortsätter vi på Hans väg och anförtror allt åt Honom. I tillit väntar vi på Hans svar, liksom vi frågar efter Hans vilja i allt vi gör. Han älskar Guds Son såsom vi skulle älska honom. Och Han lär oss hur vi skall skåda honom genom Hans ögon och älska honom såsom Han gör. Du vandrar inte ensam. Guds änglar svävar i din närhet

Hans kärlek omger dig och var viss om detta; att jag aldrig lämnar dig utan tröst."

Sommaren 1971 sade Bill till Helen att hans känslor hade vaknat för att man borde göra materialet mer läsbart. Han frågade henne om hon hade lust att gå igenom Läroboken med honom och be om hjälp att göra den mindre avskräckande för ögat. Helen samtyckte till att fråga om detta borde göras, och svaret hon fick var ett klart ja.

Så inleddes ett projekt som blev nästan lika tidskrävande som det ursprungliga upptecknandet av materialet. Så snart de hade ledigt och nästan varje söndag läste Helen och Bill Läroboken sakta tillsammans medan de kände efter och frågade var de naturliga pauserna borde vara. Under loppet av fjorton månader bröts Läroboken sönder i 31 kapitel med 255 mindre avdelningar.

I april 1972, då de alltjämt arbetade med underrubrikerna i Läroboken, kom Helen in på Bills rum och gav nästan resignerat till känna att Röstén hade kommit tillbaka kvällen innan och sagt henne att hon skulle uppteckna en Lärarhandledning. Hon hade ingen aning om vad det skulle bli.

När Helen kom till kontoret morgonen därpå, sade hon till Bill: "Ja, det ser ut som om *A Course in Miracles* inte är klar ännu." När han frågade vad hon menade slog hon upp ett av sina steno-gramblock och läste en del av vad hon upptecknat kvällen innan:

"Lärarens och lärjungens roller har faktiskt blivit ombytta i världens tänkande. Rollombytet är betecknande. Det verkar som om läraren och lärjungen är skilda åt, som om läraren ger något till lärjungen istället för sig själv. Vidare betraktas själva undervisningen som en särskild verksamhet där man lägger bara en förhållandevis liten del av sin tid. Kursen betonar däremot att undervisning är ett sätt att lära sig, varför läraren och lärjungen är densamma. Den framhåller även att undervisningen är en ständig process. Den pågår varje ögonblick under dagen och fortsätter i sömnens tankar."

Sedan bläddrade hon tre, fyra sidor framåt i skrivblocket tills hon kom fram till det hon ville läsa:

"Detta är en handledning för Guds lärare. Dessa är inte fullkomliga, ty då skulle de inte vara här. Ändå är det deras uppgift att bli fullkomliga här och så undervisa i fullkomning gång på gång på många olika sätt, tills de har lärt sig den. Och då är de inte synliga längre fastän deras tankar förblir en källa till kraft och sanning för evigt. Vilka är de? Hur utväljs de? Vad uträttar de? Hur kan de arbeta fram sin egen och världens frälsning? Denna handledning skall försöka

besvara dessa frågor."

Hon slog igen skrivblocket, och nästan utan någon känsla i röstén sade hon till Bill: "Jag tror att underrubrikerna kan vänta."

Bill såg visserligen inte fram mot ännu fler månaders — eller års — arbete med att skriva ut det material som Helen skulle nedteckna. Men i sitt inre var han själagläd över att Helen reagerat så på situationen. Att hon ändå var så lugn visade honom att det hade skett en verklig förändring i hennes inställning. Han märkte inga tecken på det slags panik han hade iakttagit förut och även om hon absolut inte var entusiastisk över att återgå till rollen som "penna" märktes inte något av den rädsla som hon hade visat tidigare. Bill ansåg att detta i sig var ett mirakel. Han förstod att om denna förändring i Helens inställning kunde tillskrivas hennes arbete med Kursens lektioner, så skulle all ytterligare tid som krävdes för att skriva rent materialet inte bara vara värt allt han kunde offra utan skulle rentav bli ett privilegium för honom att få ge.

Lärarhandledningen visade sig omfatta 77 maskinskrivna sidor, och i september 1972 upptecknade Helen följande:

"Denna handledning avser inte att besvara alla frågor som både lärare och lärjunge kan ställa. I själva verket täcker den bara ett fåtal av de mer näraliggande i form av en kort sammanfattning av några viktigare begrepp i texten och arbetsboken. Den utgör ingen ersättning för någondera, endast ett komplement. Fastän den kallas lärarhandledning, bör man komma ihåg att endast tiden skiljer läraren och lärjungen åt, så att skillnaden definitionsmässigt är endast temporär. I vissa fall kan det hjälpa lärjungen att läsa handledningen först. Andra kan finna det bättre att börja med arbetsboken. Åter andra kan behöva börja på den mer abstrakta nivå som texten representerar."

Hon upptecknade mera den kvällen, och på morgonen när hon kom till avdelningen läste hon upp allt för Bill och avslutade med:

Var nu välsignad i var handling som du utför Gud vänder sig till dig för hjälp att frälsa världen.

Guds lärare, Han skänker dig Sitt tack, Och hela världen stilla står i nåden Du hämtar ifrån Honom. Du är den Son Han älskar, Och Dig är givet att få vara redskap För Hans Röst som skall nå ut i världen Och sluta allt som fötts i tiden, lösa upp Allt som är synligt, plåna ut allt som Förändras. Med din hjälp föres in en värld Som ej kan ses, ej höras, likväl finns i sanning. Helig är du, och i ditt ljus har världen En spegel för din helighet, ty du är

Ej ensam eller utan vänner. Jag tackar dig, Ar ett med dig i arbetet för Gud Med insikt att du gjort det för min skull Liksom för alla dem som går med mig till Gud.

Amen

När Helen slutade kände både hon och Bill åter igen att *A Course in Miracles* nu var fullbordad. Denna gång hade de rätt.

*

1859 utkom Charles Darwins betydelsefulla verk *Om arternas uppkomst*. Där gjordes gällande — i strid mot bland annat kristendomens lära — att alla nu levande organismer utvecklats ur enkla och mer primitiva. Naturligt urval under kampen för tillvaron sades ha avgjort utvecklingens förlopp; endast verkligt livsdugliga individer har överlevt och kunnat fortlanta sin art, och på så sätt har icke ändamålsenliga livsformer sorterats bort.

Darwins idéer innebar en revolution i tänkandet som var ännu mer betydande än Kopernikus och Newtons upptäckter under de närmast föregående århundradena. Om Darwin hade rätt, då är inte den värld vi människor lever i skapad med avsikt av en högre makt, utan den har blivit till genom slumpens nycker och naturliga processer. Darwins teori bröt av människans samband med Gud och kastade henne ut i ett kallt och meningslöst universum.

Vetenskapsmännen tvingades av övertygelse att acceptera Darwins tankegångar. Därmed kom vetenskapen och religionen än en gång i strid med varandra.

Men det har hela tiden funnits vetenskapsmän som funnit skäl att tvivla på Darwin. En tvivlare i vår tid är molekylärbologen Michael Denton i Austra-

Artikelförfattaren Robert Skutch är författare och en av grundarna av Foundation for Inner Peace som givit ut A Course in Miracles. Hans första bok — Message from My Higher Self (Celestial Arts, 1982) — speglade hans personliga intresse för det psykiska och andliga. Journey Without Distance (The Story Behind A Course in Miracles), Celestial Arts, Berkely, CA, är hans senaste bok som kom ut år 1984. Mr Skutch har tidigare bott i New York men har nu sitt hem i Tiburon, Kalifornien.

Artikeln är ett redigerat utdrag ur Robert Skutchs bok *Journey Without Distance (The Story Behind A Course in Miracles)* utgiven av Celestial Arts, Berkely, Kalifornien, publicerat i tidningen *New Realities* juli/augusti 1984, varifrån vi med tillåtelse översatt den. Copyright © 1984 Robert Skutch.

Översättning:
LARS ADELSKOGH

Darwin ifrågasatt

I sin bok *Evolution: Theory in Crisis* (Burnett Books, 1985) pekar han på att universum helt igenom är perfekt, utomordentligt sinnrikt och elegant, och hur — frågar han — skall man kunna förena detta med läran att hela universum är en följd av slumpprocesser? Med utgångspunkt från Darwins lära framstår det perfekta universum som en fullständig gåta. Är det verkligen alls trovärdigt att slumpen byggt upp en verklighet där de allra minsta delarna är komplexa långt bortom vår egen skapande förmåga? Vid sidan av naturens molekyler och deras sinnrika funktioner framstår även de mest avancerade mänskliga konstruktioner som klumpiga. Denton upplyser också att man inom biologin idag ständigt avslöjar *en allt större komplexitet och sinnrikhet hos det levande*. Inför detta känner människan ödmjukhet.

Denton menar att Darwins åsikt att slumpen letar sig fram till naturens utstuderat ändamålsenliga former är *en av de mest vågade teserna i hela vetenskapens historia* — och en av de sämst belagda!

De är fel att göra gällande, säger Denton bland annat, att exempelvis elefanter och moskiter kan ha skapats av slumpen, när vi ännu inte vet om en enda proteinmolekyl kan ha uppkom-

mit av en slump!

Darwin hade rätt i att slumpen spelar en roll vid uppkomsten av *variationer inom arterna*, anser Denton. Där emot betvivlar han — liksom en del andra biologer — att endast slumpen kan förklara livets uppkomst och släktskapet mellan klasser och ordningar i naturen. Ordningen av aminosyror hos arter som anses besläktade visar ingen genetisk härstamning från en klass till en annan, påpekar han. Det finns på den molekylära nivån inga spår av den utveckling man traditionellt tänker sig: från fisk till amfibie till reptil och till däggdjur. Människan ligger lika nära nejonögat som fisken gör.

Upptäckter inom den moderna molekylärbiologin stöder idén om från varandra klart skilda arter, anser Denton: alla katter är variationer på temat katt. Molekylerna har lika litet som fossilerna kunnat ge oss några felande länkar mellan olika existerande arter.

Vi vet faktiskt ännu inte alls hur utvecklingen gått till, understryker Michael Denton.

Källa: Brain/Mind Bulletin, 9 september 1985. (Evolution: A Theory in Crisis av Michael Denton är utgiven av Burnett Books, 17-21 Conway St., London W1P6JD.)

Det egendomliga fallet Elisabeth Kübler-Ross

Av Sven Ove Hansson

Den amerikanska läkaren Elisabeth Kübler-Ross blev känd i Sverige i början av 1970-talet för sina undersökningar av psykologiska reaktioner hos döende människor och för sina förslag om hur sjukvården ska hantera döendets problem. Under senare år har hon flera gånger besökt Sverige som talare på New Age-konferenser, där hon bl a har argumenterat för att nära-döden-upplevelser skulle vara bevis för att människan överlever döden.

Bakgrunden till Elisabeth Kübler-Ross' nya budskap har inte blivit känd i Sverige. I USA har det däremot väckt stor uppmärksamhet att hon bl a deltagit i spiritistiska seanser av ett mycket märkligt slag. Fallet Kübler-Ross är, trots de särdeles pikanta detaljerna, typiskt för spiritismens historia.

Andevägledare

Den mest utförliga beskrivningen av sin nya världsbild gav Kübler-Ross i en intervju i tidskriften Playboy för fyra år sedan. Hon förklarar där vad hon menar när hon säger sig ha kontakter med andevägledare (spirit guides):

"Det första man måste veta är att andevägledare inte är något nytt. Jag uppfann dem inte. Som du vet talar bibeln om skyddsänglar. Barn talar alltid till och om sina låtsade 'lekkamrater' och blir sedan kritiserade av sina föräldrar och lärare och får höra att de är för gamla för sådana barnsligheter. Detta är inget annat än andevägledare — människor som en gång har levit i vår fysiska värld och som sedan har dött. Sedan bestämmer de sig för att hjälpa en person under hans fysiska existens... Andevägledare existerar verkligen, de är aldrig mer än ett par fot borta från dig, dag och natt... Jag har fått välsignelsen att ha en mycket direkt kommunikation med mina vägledare under de allra senaste åren... Jag har förmånen att kunna vara i kontakt med dem, att se och tala med dem, att spela in dem på bandspelare. Och vid några tillfällen har de kommit i fysisk form."

Kübler-Ross har haft upplevelser av att lämna sin egen kropp, så kallade OBE (out of body experiences). Sådana upplevelser är inte svåra att förklara som hallucinationer, men hon är helt övertygad om den traditionellaspiritistiska förklaringen: att själen lämnar kroppen.

"Jag har gjort övergången till andra sidan många gånger och passerat igenom ett bergspass med blommor. Jag kan sitta i en stol i Kalifornien och med tankens hastighet befinna mig hos min syster i Schweiz, utanför min fysiska kropp."

Hon hävdar också att hon har kommit längre över till "andra sidan" än andra personer som haft liknande erfarenheter. Det första stadiet är, menar hon, det som man uppnår då man upplever sig passera genom en tunnel, ett bergspass eller en annan liknande övergångssymbol.

"Det varar troligen timmar, kanske dagar. I vart fall lämnar man sedan den eteriska kroppen och blir detta otroligt vackra energimönster. Det finns hundratals sådana i rummet just nu. Mycket få mänskliga ögon har någonsin sett detta, men jag har gjort det två gånger. Jag vet inte varför den gåvan givits till mig."

Hitlers ande — stor ledare?

I samma intervju berättar Kübler-Ross om sin själavandringstro. En del själar, säger hon, får återvända till Gud, andra måste återvända till jordelivet. Som

svar på frågan under vilka förutsättningar en själ måste återvända till jorden sa hon:

"Om du inte klarat provet, om du inte har fullföljt alla de läxor du måste lära dig i den fysiska världen, då kommer du tillbaka innan du återvänder till Gud. Alldeles självklart väljer du den tidpunkt i historien, de föräldrar, det land och den miljö som är mest ändamålsenliga för ditt öde."

Hon gick beredvilligt in på reporterns fråga vad som kommer att hända med Hitler sedan han dött.

"Han kommer troligen att vinna mer förståelse om mänskligt beteende än vad de flesta människor någonsin gör. Och detta, måste du förstå, kommer att vara en stor tillgång när han väljer hur han ska komma tillbaka för att bli en stor ledare."

Reportern undrade om det var oundvikligt att Hitler kom tillbaka som en stor ledare.

"Ja. Han missbrukade sina krafter för destruktion och misslyckades med att leda en nation till dess mer positiva och förverkligade existens. För att få göra detta kan han förresten behöva vänta 3000 eller 5000 år, för att finna en nation som erbjuder honom möjligheter att sona alla sina missgärningar. Sedan kommer han troligen att bli den största ledare som någonsin existerat."

Spiritistiska seanser

Under andra halvåret 1976 blev Elisabeth Kübler-Ross medlem i en spiritistisk sekt i Kalifornien, Facet Divinity

Church, som grundats av Jay Barham. Sektens seanser inleds med att deltagarna sitter i mörker och sjunger. Mediet, som i regel är Barham, befinner sig i ett angränsande rum. Efter en stund kommer det ur detta rum ut vad de troende kallar en "andevarelse". En skeptiker skulle säga att det är mediet själv som kommer ut, omklädd och skyddad av mörkret.

För en icke-spiritist kan det vara obegripligt att denna enkla metod räcker för att övertyga de troende, men det är en av de mest använda metoderna i spiritismens historia. Spiritisterna brukar utan svårighet acceptera att mediets kropp är ytterst känslig under materialisationen och att den därför inte får störas.

Vid seanserna i Barhams kyrka brukar "anden" ta med sig seansdeltagare till ett angränsande mindre rum. I Playboy-intervjun berättade Elisabeth Kübler-Ross om ett sådant tillfälle. "Andevarelsen" kallade sig Salem.

"Sedan återkom Salem, och han vidrörde mina sandaler en lång stund. Han strök mitt hår mycket milt och höll mig i handen. Sedan visste jag vad mina patienter talar om när de säger att man, då man passerat tunneln, är innesluten i en total, absolut kärlek."

Reportern frågade: När han rörde vid dig, kändes han som en verklig människa?

"Ja. Det känns ingen skillnad. Salem tog mig till rummet bredvid och berättade för mig att vi, människorna på den seansen, var valda att vara närvarande eftersom vi hade arbetat tillsammans i Jerusalem för 2000 år sedan tillsammans med Kristus. Och att vi hade förlikat oss mot honom att om det uppstod en annan moralisk kris, om mänskligheten stod vid avgrunden, så skulle vi alla komma tillbaka och hjälpa till. Och Kristus kallade mig Isabelle. Salem sa till mig att detta samhälle kommer att försöka allt för att misskreditera mig. De kommer att göra narr av mig och tysta mig och hindra mig. Och var jag villig att acceptera denna uppgift? Jag svarade ja en gång till."

Hon försökte också att förklara hur materialisationen vid seanserna går till:

"Det kräver två slags energi. För det första behövs en enorm mängd positiv energi, mer energi än för att skjuta en raket till månen. Så det är ingen vanlig slags händelse. Om någon i gruppen är destruktiv eller negativ, kan ingen andevägledare materialiseras. Det är mycket komplicerat. För det andra krävs kanalenergi. En person — som Jay Barham — fungerar som kanal, och andevägledarna tar verkliga molekyler ur honom för att klonera en mänsklig varelse, i vilken form de framträder. Den huvudsakliga energin för att

Elisabeth Kübler-Ross

Foto Per Frisk

skapa den vägledare som kommer för att besöka oss, kommer från oss, gruppen. Det är en äkta klonering. Och ju fler människor det är i gruppen, desto snabbare sker materialisationen."

Jay Barham beskrev hon som den bästa kanalen hon kände till, inte den enda men den bästa. Vidare berättade hon att hon betalade 50 000 dollar om året till hans kyrka.

Sexuellt umgänge med andar

Barhams sekt har blivit uppmärksammat för det mycket nära umgänge som en del människor haft i enskilda rum med "andarna". Dessa företeelser avslöjades bl a i en artikel i tidskriften New West i juli 1979.

En del kvinnliga seansdeltagare har haft sexuellt umgänge med vad som enligt deras övertygelse var en av Barham framkallad ande. Vid ett tillfälle fick fyra kvinnor samma infektion efter umgänge med olika andar som framkallats av Barham. Åklagarmyndigheten i San Diego har i brist på bevis lagt ned ett ärende om en tioårig flicka som antastats av sin "andevägledare".

Ibland har kvinnliga medier ersatt Barham. Det har då framträtt kvinn-

liga andar. I New West framträdde ett avhoppat kvinnligt medium som uppgav att hon i samband med sektens seanser haft samlag med upp till fem män per kväll, men då framställt sig som andevarelse.

Playboys intervjuare frågade Kübler-Ross om det sexuella umgänget med andevägledare.

"Jag har inte den minsta aning om någon har haft sexuellt umgänge. Jag är säker på att andevägledarna hjälpte människor med dessa problem... Jag har inga tvivel om att de sysslar med sexuella komplex. På vilket sätt de gör det, om de talar om det eller gör personen medveten om var hans frigiditet eller spänning kommer ifrån för att hjälpa honom, vet jag inte. Mitt liv är helt arbetsorienterat, så jag får all den hjälp jag behöver för mitt arbete."

Misslyckat avslöjande

År 1977 försökte Kübler-Ross' vän Deanna Edwards övertyga henne om att Barham var en bluff. Edwards deltog i en seans och tände ljuset då en "ande" befann sig i det stora rummet. Hon såg då Barham, iförd endast en turban. Men detta övertygade varken Kübler-Ross eller någon av de andra

troende seansdeltagarna. Så här kommenterade Kübler-Ross episoden i Playboy-intervjun:

"När hon tände ljuset, kunde det ha dödat kanalen, Jay, som befann sig i rummet bredvid. Eller gjort honom mycket sjuk med kräkningar under flera dagar. Detta är orsaken till att alla blev upprörda och till att andevarelsen böjde sig ned och täckte huvudet för att skydda det mot det starka ljuset. Hon var den enda, av alla de närvarande människorna, som skulle ha sett Barham, och han fanns inte ens i rummet."

Deanna Edwards erfarenhet är tyvärr mycket typisk. Under spiritismens långa historia har många gjort avslöjanden liknande hennes. Dessa avslöjanden har säkert bidragit till att avhålla människor från att dras in i sekterna, men de har i regel inte fått de redan spiritistiskt troende att ändra uppfattning. Trons makt är stark.

Rökning ofarligt?

Den som till äventyrs tror att Kübler-Ross' syn på döden och andevärlden är en oskyldig företeelse borde få en tankeställare av hur hon i Playboy-intervjun förklarade varför hon inte är rädd att bli sjuk av sitt kedjerökande.

"Voodoo-död kan inte döda dig om du inte är rädd; cigaretter kan inte skada dig om du inte är rädd för dem. Du kan bara bli skadad av det som du är rädd för."

Numera har Kübler-Ross brutit med Barham. Dock inte på grund av andras avslöjanden, säger hon, utan på grund av egna undersökningar. Dessa ska ha visat att hans förmåga till helbrägdagörelse har minskat.

En konsekvens av hennes tidigare läror?

För den som tagit del av Kübler-Ross' tidigare arbeten om döendets psykologi är det nog i förstone naturligt att betrakta hennes spiritistiska verksamhet som helt artfrämmande och skild från vad hon tidigare sysslade med. Den amerikanske författaren Ron Rosenbaum har ifrågasatt denna slutsats i en provocerande artikel för några år sedan.

Rosenbaum menar att det finns ett element av farlig dödsdyrkan redan i hennes tidigare arbeten. Döden framställs som något upphöjt, som en situation då människor uppnår högre insikter än de kunnat göra tidigare. Enligt Rosenbaum finns det ingen anledning att idealisera en passivt accepterande inställning till att döden är nära; han ser detta som en onaturlig attityd. Romaniseringen av döden, framställandet av

den som mer "autentisk" än livet, för enligt honom mycket lätt över till försök att umgås med döden och de döda på olika sätt.

Rosenbaum går måhända till överdrift med sin kritik, men det finns all anledning att begrunda den noga. Människans förhållningssätt till döden kan nog aldrig bli annat än komplicerat och våndefullt. Kübler-Ross' spiritistiska läror är måhända ett av många försök att åstadkomma enkla lösningar på existentiella problem som tyvärr inte har några sådana enkla lösningar.

*

FÅGEL I MIN BÅGE. En trädmyt av BaoM (BarBro Carlman).

Prosalyrisk berättelse i tre delar med diktinslag. Illustrerad av Petter Petersson. 40 sidor, A5-format. Beställs genom insättning av 40 kr på pg BaoM 418384-4.

"BaoMs femte bok fascinerar med sin mytiska sagovärld, där trädet symboliserar jagets identiteter..."

A.-B. Andersson,
Bibliotekstjänsts Sambindning.

"...ett kostligt stycke av en anad verklighet som rymmer både esoteriska kvalitéer och bildvisioner från psykiska världar. Ett smycke, något att njuta sig fram genom, meditera sig genom, sida för sida."

Lennart L., Utan Gräns.

"... en i ordets egentliga bemärkelse fantastisk liten berättelsesamling som avger en doft av exotiskt landskap och en djupt driven positivistisk grundsyn."

Peter L. Erixon,
Bibliotekstjänsts Sambindning.

Om Kriya Babaji Nama Aum

Födelsedagen av den odödliga mästaren

BABAJI

firas den 30:e november, kl. 10-17 i Medborgarhusets Lilla hörsal i Stockholm, med ett informellt symposium med temat **Enhet i Mångfald** som är Babajis huvudbudskap till världen.

Representanter från olika andliga traditioner medverkar med föredrag, diabolbilder, meditation, demonstrationer, sång, m m.

Kl. 12.30: Gratis vegetarisk fest!

VÄLKOMMEN!

• Svenska Babaji Yoga Sangam arrangerar •

Källor

Kate Coleman (1979) Elisabeth Kübler-Ross in the Afterworld of Entities, New West, July 30, 1979, s. 43-50.

Ron Rosenbaum (1982) Turn on, tune in, drop dead, Harper's, July 1982, s. 32-42.

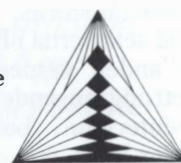
Marcia Seligson (1981) Elisabeth Kübler-Ross, Playboy, May 1981, s. 69-106.

The conversion of Kübler-Ross, Time, 12 November 1979, s. 55.

Anm. Sven Ove Hansson är ordförande i föreningen Vetenskap och Folkbildning. Artikeln har tidigare varit publicerad i Folkvett nr 2, 1985.

Cheop Institutet

Psyisk massage
Healing
Psykoterapi
Tai Chi Chuan

Bergsgatan 25
211 54 MALMÖ Tel 040-120086

"SUNRISE"

är en Engelskspråkig tidskrift från
TEOSOFISKA SAMFUNDET -
PASADENA

Pris 60:- för 6 nr/år. Skriv gärna och begär ett gratis ex. till Anne Eek, Eriksbergsgatan 18, 114 30 Stockholm.

★ PSYKOLOGI

★ FILOSOFI

★ RELIGION

★ TEOSOFI

★ ESOTERIC

★ MEDITASJON

★ YOGA

★ KOSMOLOGI

★ GRAFOLOGI

★ KIROMANTI

★ EVOLUSJON

★ UFOLOGI

★ ASTROLOGI

★ ASTRONOMI

★ TAROT

★ PENDULER

★ KRYSTALLER

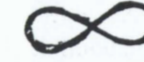
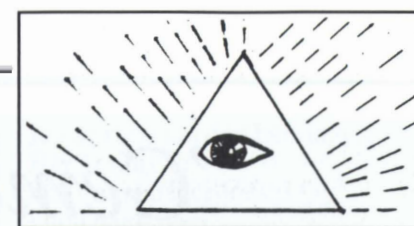
★ GEMS

★ ASTRO-
SMYKKER

RØKELSE

ETC. ETC. ETC. !!

YOU NAME IT - WE HAVE IT!!! OVER 2000 TITLER Å VELGE BLANDT
PÅ ENGELSK - NORSK - DANSK OG SVENSK!

KROPPS-
BEVISSHET

DRØM OG
SYMBOLER

ASTRAL-
REISER

★ PYSKOTERAPI

★ NATURMEDISIN

★ AKUPUNKTUR

★ SONETERAPI

★ MASSAGE

★ RIKTIGE
VEIER
TIL HELSE

★ VEGETARKOST

★ RAKOSTKURER

★ HØMØPATI

★ FASTE

★ ALTER-
NATIVE
TERAPIER

★ ØKOLOGI

★ NEW AGE
MUSIKK

FLAMBERA
din
IDÉ-VÆRLD!

NEW AGE BØKER

ILLUMINA, NEW AGE

Books & Products, Høiensalsgate 62, 2300 HAMAR - tlf. 065-32123

Ja takk! Jeg vil gjerne ha tilsendt en katalog uten kostnader.

NAVN: _____ ADRESSE: _____

POSTSTED: _____ EVENT. TLF. NR: _____

"Gemenskapen" — enkla samtalsträffar som kan ge nytt livsinnehåll

Av Åsa Freij

Gemenskap för vanligt folk, behövs det? Behövs det särskilda arrangemang för att människor ska komma i kontakt med varandra?

Ja, det tycker Sven Söderberg, som startat ett enkelt projekt med samtalsträffar. Han kallar det Gemenskapen, vilket förkortas GE.

Sven Söderberg betonar att det inte rör sig om något slags terapeutisk verksamhet för speciellt ensamma, för människor med kontaktsvårigheter eller ens för socialt ensamstående.

— Nej, det är just för vanligt folk, understryker han, för alla. Och han berättar att till GE-träffarna kommer folk av olika kategorier från 20-till 70-årsåldern och från olika yrkesgrupper. Men han kan inte närmare specificera, eller ge exempel på, yrken och social hemvist. För på GE-träffarna behöver ingen redogöra för sin bakgrund, inte ens uppge efternamn, om de inte vill och det blir spontan anledning till det under samtalen.

— Jag har alltså aldrig frågat någon om vem han eller hon är, men man bildar sig ju ändå en uppfattning. Jag kan ge några exempel på människor och händelser.

En gång var här en äldre man som gav intryck av att vilja vara med ålderns rätt en viktig person som visste bäst. Han kom i livlig diskussion med en ung flicka, och det urartade nästan till gräl. I sådana fall kan jag eller någon av de andra vägledarna i samtalsgruppen diskret komma in och hjälpa till, fastän vi annars håller oss passiva i bakgrunden. Jag tror mig om att ha så pass god människokännedom att jag vet hur jag ska välja mina ord. Till en alltför talträngd kan jag säga: Det ligger mycket i vad du säger, låt oss nu höra vad någon annan tycker om

det. Den här gången var jag rätt skarp i mitt inlägg och den äldre mannen tog respektfullt rättelse. Det slutade med att han och flickan kom ut hand i hand och den äldre mannen strålade och sa att det varit den trevligaste kvällen i hans liv på mycket, mycket länge.

Det har även kommit människor som verkat ha sin sovplats under en presenning och en gång en man med "Jesus" på bröstet, som ville passa på att missionera. Han fick på ett vänligt sätt klart för sig att det här inte var ett forum för att predika en religiös tro. Vi står helt fria från alla politiska och religiösa tendenser.

Vid vårt besök har ett 40-tal personer samlats i den skola på Östermalm i Stockholm där man vanligen håller till. De ser alla mycket "vanliga" ut. Reportern gör ett stickprov. Göran arbetar på en kommunal fritidsförvaltning. Han är i 40-årsåldern. Marianne är lärare och tillhör Svens gamla vänner och är medarbetare. Stefan och hans flickvän är i 20-årsåldern och intresserade av musik och fredsarbete och läser Sökaren. Åsa är en annan medarbetare och vägledare och står i entrén och visar nykomlingar till rätta. De börjar prata om hur de blivit nyfikna på EG, när de hört träffen utlyst i radion bland kvällens aktiviteter i Stockholm. De tycker idén är utmärkt. Vad finns det annars att göra? Gå på bio, konsert eller föredrag och bara lyssna och inte få kontakt med någon. Eller gå på "krogen" och få kontakter av ett slag som man tröttnat på som meningslösa och ytliga — och dyra.

En del som kommer är stammisar från förra terminen, som var GEs första. Andra är helt nya, berättar Åsa. Men man ser inte så stor skillnad på dem i deras uppträdande. De

ser inte särskilt bortkomna ut och verkar inte ha svårt för att skapa kontakt. Man pratar snart med den välkomnande vägledaren eller någon annan. Och står någon tyst åt sidan, känns det också naturligt.

Vid ett bord sitter två andra medarbetare och delar ut små lappar som man kan skriva sitt namn på och fästa på bröstet, och så prickar de av gästerna och delar upp dem i ett antal smågrupper om sex-åtta personer, som går till olika klassrum tillsammans med en vägledare, som inte gör mycket annat än just visar vägen till rummet och sedan sitter med.

Man har ett ämne för dagen, alla samma ämne. Idag är det: "Vad väntar jag på?", ett ämne som säkert kan sätta fantasin igång och väcka många och olika associationer. Sven och hans medarbetare vet att välja ämnen som stimulerar. Efter en timmes samtal i smågrupperna träffas man till gemensam fika. Därefter kan de som vill fortsätta sin samvaro så som de själva önskar, när Gemenskapens officiella del är över. Och det gör många, säger Sven.

Vem är Sven själv då?

— Tja, säger han och ser ut som om det är svårt att förklara. Jag är musiker, har varit sjökapten, och jag jobbar inom alkoholistvården bl a. Framför allt är jag intresserad av människor och har sysslat med allt möjligt som har med mänskliga relationer att göra. Just nu utbildar jag mig i gestaltterapi.

Han berättar att det bakom den till synes mycket enkla tillställningen ligger en hel filosofi och att han förberedde sina GE-träffar i fyra år, innan han ansåg tiden mogen att sätta igång.

Först träffades han och några li-

kasinnade i studiecirkelform och studerade och diskuterade "vägledande". Då hade man också många kända gästföreläsare ur kategorin "den nya tidens människoutveckling" på sitt program.

— På våra träffar har vi ungefär lika många män som kvinnor, säger Sven. En tredjedel av deltagarna kommer inte tillbaka, och en tredjedel är nykomlingar. Det var vår erfarenhet från första terminen.

Sven har inget betalt för sitt arbete och inte hans medhjälpare heller. Men den som vill kan lägga en femma till hjälp att täcka kostnader.

För Sven är det ersättning nog att se människor komma tillsammans, inte för att lösa stora problem, utan för att bara komma till tals med varandra, eller som Sven uttrycker det med sina nyckelfraser: Tala och dela med sig och lyssna och ta emot.

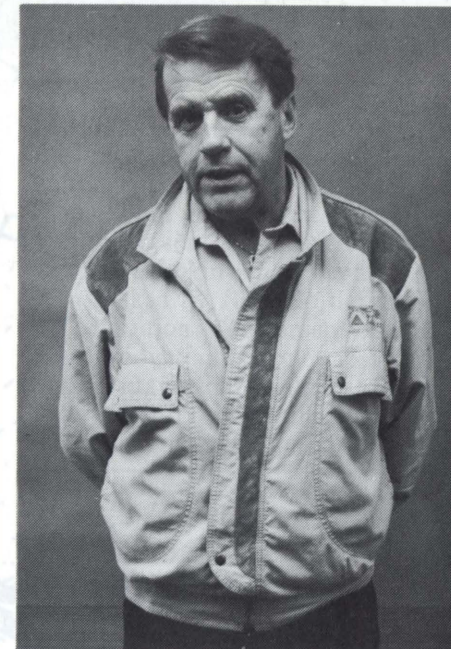
I den filosofi som Sven antytt ligger bakom de enkla träffarna, finns en lång erfarenhet av människors ensamhet, av gemenskapens betydelse, av vikten av att själv ta ansvar för sitt liv och sin situation och att över huvud taget förstå hur livet och vi själva fungerar och vad som ger livet mening.

Sven har själv, berättar han, varit på känslornas absoluta botten, där han inte ville leva och där han insett att man har ett val: man avgör själv om man vill leva och vad man vill göra av sitt liv. Vägen ut ur ensamheten är i stort sett densamma som den s.k. andliga vägen, d.v.s. att inte fastna i sitt ego, och det gör man lika mycket om man drar sig undan andra, nedvärderar och utplånar sig själv och går in i depression, som om man gör sig bred, skryter, tar för sig på andras bekostnad och tycker sig vara för mer än andra. Det gäller både att inse sitt eget värde och att ha en viss ödmjukhet.

— När man kommit dit och då står på det första trappsteget i sin utveckling, ser man att det inte finns några gränser för de möjligheter man har att vara till glädje och nytta i världen — för andra och sig själv, säger Sven.

Han berättar att han numera varje morgon läser en dikt han skrivit själv, för att påminna sig om den grundsyn på livet han kommit fram till, men som då och då behöver få en ny puff. Han framhåller att det inte finns någonting nytt i dikten, men det finns heller inga nya sanningar. Det är bara så att det kan vara nytt för en själv att se sanningen eller åtminstone bitar av sanningen. Och känslorna i samband därmed kan var och en uttrycka på sitt eget sätt. Sven har uttryckt sina så här:

Jag är rädd om den här dagen.
Här är mitt liv
min stund på jorden.
I den här dagen
ryms mina möjligheter
att växa
så som allt har sin växt
och växer fram
till det här ögonblicket
just nu och just här.
Gården tillhör historien
och morgondagen framtiden
men den här dagen är min.
När jag upplever den vaket
och lever den väl
förvandlas varje gårdag
till en god erfarenhet
varje dag till ett äventyr
och varje morgon
till en källa av hopp.
Just därför
är jag rädd om den här dagen
— min stund på jorden.

Sven Söderberg

Med GEs enkla träffar vill Sven, trots all anspråkslöshet, erbjuda något nytt, något som knappast finns förut, en möjlighet att utan några krav träffa andra människor, utan något annat syfte än att skapa en öppning till ett sätt att vara där man både ger och får. Och alla teman, som används som utgångspunkt för diskussionerna, är sådana att de leder till tankar om de djupare existentiella frågorna. Här är några av dem: Vad vill jag helst göra? Ge och ta — hur väljer jag? Samlevnadens två sidor: Jag är en vän — jag har en vän. Hur gör jag mitt liv meningsfullt? Och: Ensamhetens två sidor: Jag är i fred och jag är övergiven.

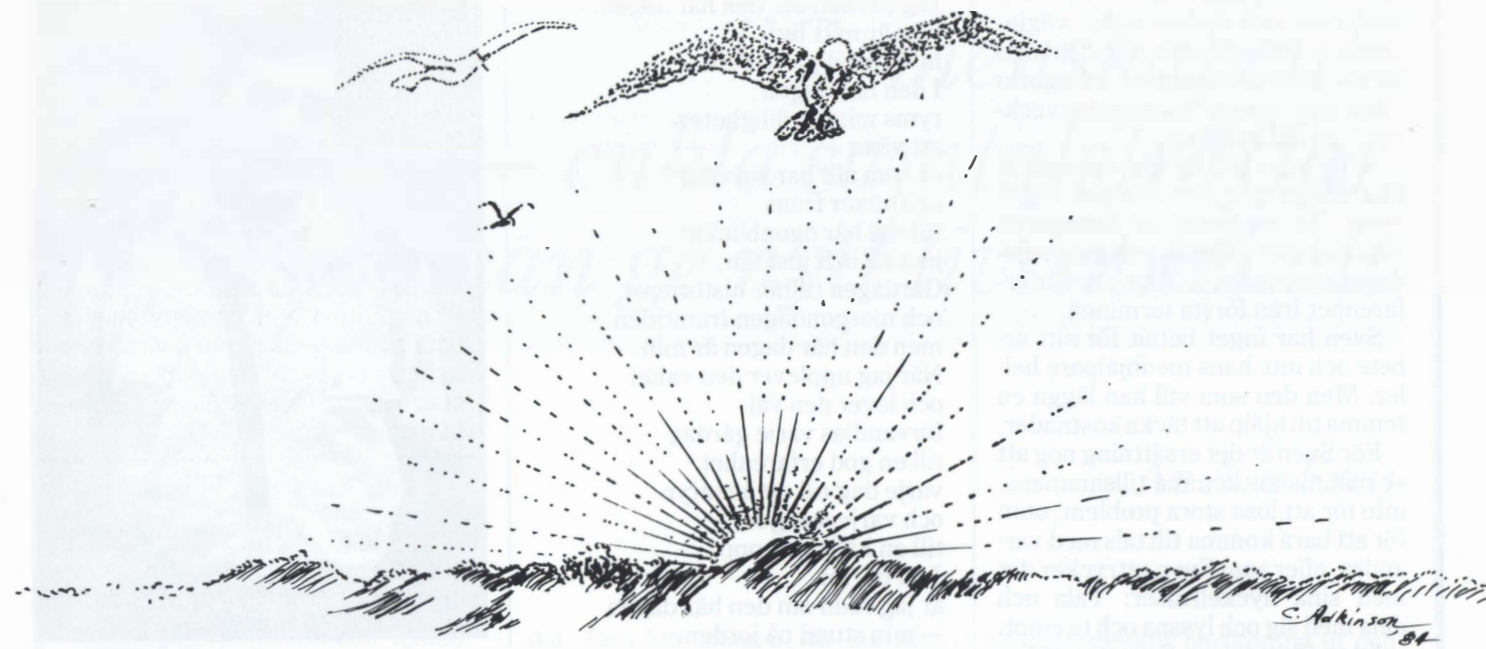
Det är svårt att i samtalet med Sven undvika ordet ensamhet, fastän Sven helst av allt vill göra det. För han vill, precis som man kan välja att se allting positivt eller negativt, se andra sidan av ensamheten, gemenskapen. Och det är dit man strävar. Han betonar att GE inte handlar om ensamhet utan om gemenskap.

— Visserligen går GE till stor del ut på att avhjälpa människors ensamhet, säger Sven. Men det är frågan om en ensamhet som vi alla har och som hänger ihop med vår syn på livet. Därför är det fel att tala om ensamhet, för då låter det som om det är något speciellt, som bara vissa människor lider av. Och så skrämmar man enligt min erfarenhet bort just dem som kanske är — åtminstone för tillfället — mest ensamma, d.v.s. har få eller inga kontakter och svårt att göra sig märkta. De vill inte få en stämpel på sig, inte peka ut sig själva som ensamma, varken inför sig själva eller inför

andra. På våra träffar kommer också människor med stort socialt kontaktnät och som har lätt att umgås och är framgångsrika på olika sätt.

— GE är för alla. Alla behöver vi gemenskap och alla behöver vi utveckla oss själva, för den mänskliga utvecklingen är en process som aldrig upphör. Men vi får inte glömma att ensamhet kan vara något väldigt positivt också. Den kan vara självvald och ett "tomrum för kreativitet". Det finns dock människor som har så utplånat sig själva att man nästan skulle kunna säga att de inte finns. Och för dem kan det vara en betydelsefull bekräftelse på den egna existensen bara att säga sitt förnamn och hur de hört talas om GE, så som vi gör på GE-träffarna.

— En viktig regel för oss som är vägledare är att vi alltid ger svaret tillbaka till individerna själva. Om det är någon som försöker stötta sig för mycket på oss, ser vi milt men bestämt till att personen ifråga får återgå till att stötta sig själv — eller stötta någon annan! Deltagarna får alltså ta sina egna inbördes kontakter. Och det gör de också. Två äldre damer, som träffats på GE, har börjat träffas på tu man hand och går på bio och annat tillsammans och kommer numer sällan hit. Och det är bara bra. Fem andra deltagare, som inte känt varandra tidigare, ordnade nyligen en fest tillsammans. Och många får också lust att börja hjälpa andra på något sätt, engagerar sig i u-hjälper eller något slags ideell verksamhet. Så är det — när man funnit sig själv, kan man börja glömma sig själv.

Intuition — vad är det?

Henri Bergson

Att intuitionen är en värdefull kunskapsväg görs ibland gällande — ofta i polemik mot de logikens förespråkare som hävdar att vi endast med förståndet kan skaffa oss kunskap. Flera framstående tänkare har fört intuitionens talan — men de har inte haft alldeles samma uppfattning om vad intuition är. Henri Bergson, som var berömd och inflytelserik professor i filosofi vid Collège de France i Paris 1900-1921, hävdade att vi aldrig kan tränga in i tingens väsen med intellektet, vilket endast tjänar praktiska syften i livet (det har exempelvis gett oss vår teknik) utan bara med intuitionen. Denna, som utvecklats ur instinkten, är ett helt annat slags förmåga än intelligensen, som ger oss en yttlig bild av verkligheten och inte alls begriper livets väsen. Tyvärr har intelligensen trängt undan intuitionen, skrev Bergson, och han pläderade för intuitionens legitima rättigheter när det gäller våra försök att förstå verkligheten. Genom intuitionen, ansåg han, går vi in i själva livets flöde i stället för att se det utifrån med intellektet; vi fat-

tar omedelbart livets väsen, vi upplever det, är själva med i dess flöde. Intuitionen är enligt Bergson en förmåga att känna sig in i tingen och därigenom få kunskap om verkligheten som den är.

Ärkerationalisten Bertrand Russell skrev med ironi att för Bergson var intuitionen "the good boy" och intellektet "the bad boy", men i verkligheten accepterade Bergson helt och fullt intelligens och exakt vetenskap som verktyg i livets tjänst och ansåg att intellekt och intuition samverkar.

Hans Larsson

Hans Larsson, professor i teoretisk filosofi vid Lunds universitet 1909 — 1926, skrev en hel del om intuitionen, bland annat i sin debutbok *Intuition* (1892). Han vände sig mot de talesmän för logiken som hävdar att endast ett strikt logiskt tänkande kan ge kunskap och ansåg att den intuitiva ingivelsen och syntesen behövs bland annat i den filosofiska och vetenskapliga tänkandet.

Fastän många filosofer erkänt att det intuitiva skådandet är den högsta formen av filosofiskt tänkande, har,

skrev Hans Larsson, intuitionen alltid varit föremål för misstro och aldrig blivit erkänd som en verklig kunskapsväg beroende på att det synes som om logiken går förlorad och tankarna blir dunkla i det intuitiva tänkandet. Intuitionen har förknippats med känslotänkande, något som ett skolat förstånd inte hänger sig åt. Tanken har verkligen också i människans primitiva tillstånd varit känslans slav och fått rätta sig efter dess nycker och begär. När tanken sedan vaknat till självmedvetande, har den funnit sig vara som en kulturmänniska som tvingas tillslavtjänst bland vildar. Men den har gjort sig fri från bundenheten vid känslan, har skolat sig i en frigörelseprocess och slutligen tagit herraväldet. Det är tankens frigörelse från känslan som de kulturella framstegen beror på, såsom utvecklingen av vetenskapen och tekniken. Och så har det klara, logiska tänkandet fått anseende som en högre form av tankeverksamhet än intuitionen, vilken uppfattats som en lägre form, godtycklig och oberäknelig. Men, skrev Hans Larsson, tanken inte blott böjer känslorna under sig, utan den förlorar också kontakten med

"Intuitionen behövs för att leda logikens blinda steg."

dem. Därför får den ett fattigt liv, isolerat från känslorna. Först på sin högsta nivå vänder tanken åter till känslorna, med bibehållande av självständigheten och klarheten. Då tilltar tanken i fyllighet och rikedom, upptar i sig och aktualiserar en mångfald som den återanknyter till livet. Då är tanken åter hemma, på nytt förenad med känslorna. I ett lägre tillstånd är känslan en affekt som leder vilse, men i ett högre tillstånd ingår den i själens totala liv som en nödvändig del och ökar känslan av tillvaro; personligheten lever upp, och nu ökar känsligheten på punkter som vanligen är döda, och gör det intellektuella livet rikare, starkare och fullständigare.

Den gräns som vetenskapen nått fram till, är aldrig den yttersta. Bakom den ligger ständigt andra och vidare gränser, och det finns alltid länder som vi inte utforskat, orörd vildskog som ingen människa gått i, lyckliga öar långt ute i haven och bara anade ängder, där det ännu finns rum för hemligheter och under, skrev Hans Larsson. Men hemligheterna försvinner inför vetenskapens planmässiga arbete. Ty det är det vetenskapliga tänkandet som har sista ordet. Så anser man vanligen i vår tid, som är en period när den intuitiva förmågan underskattas och man inte alls litat till den. Hans Larsson beklagade detta och menade att intuitionen endast skenbart strider mot logiken och i själva verket innebär en finare och strängare tillämpning av logikens lagar. Det teoretiska tänkandet i dess högsta form är av intuitivt slag, ansåg han.

Många av livets frågor är så komplicerade och svårgripbara att de inte kan lösas genom metodiskt logiskt tänkande, utan kräver intuitionens förmåga till sammanfattning och helhetsyn, menade Hans Larsson och framhöll att de filosofiska frågorna i allmänhet är av detta slag. Här duger inte det linjeräta, grova sättet att reflektera, vilket inte för oss över gränsen för den normala, begränsade synvidden.

Vad är då intuitionen? Är den inte blott en stämning, liksom soldiset över det som ligger vid horisonten, en ljusbrytning som försvinner när vi kommer närmare? frågade Hans Larsson. Har den ett bestående värde som beskrivning av verkligheten?

Hans Larsson jämförde intuitionen med diktarens och konstnärens glimtar. När de har sina visioner av sanningen, fungerar deras tanke finare och snabbare än normalt — och precis så är det i det intuitiva tänkandet. *Det som sker när intuitionen är i verksamhet, är förmodligen att vi i en snabb syntes*

samtidigt lyckas dra fram alla faktorer som vi har att räkna med och förena dem i blickpunkten, se sammanhang som förståndet annars långsamt måste räkna sig fram till, i en blyxt väga alla faktorerna mot varandra, pröva hur de samverkar och hur den totala verkan av deras inbördes spänning blir.

Intuitionen innebär enligt Hans Larsson en tillfällig stegring av människans tankekraft, framför allt av fattnings- och kombinationsförmågan. Intuitionen skiljer sig inte till arten, men till graden från intelligensen i övrigt.

Pitirim A. Sorokin

Ryskfödde Pitirim A. Sorokin, som var professor i sociologi vid Harvarduniversitetet i USA 1930 — 1959, såg intuitionen som en tredje kunskapskälla vid sidan av förnuftet och sinnena. Han sa att vi inte exakt kan förklara vad intuition är för något, men vi kan se att den faktiskt finns som en inre förmåga och har spelat en avgörande roll i den mänskliga kulturens historia, i kunskapsprocessen, i skapandet, såsom inom vetenskapen, filosofin, tekniken, konsten, mystiken och religionen. Bland annat har intuitionen satt igång en rad upptäckter och uppfinningar. I all kreativitet spelar intuitionen en stor roll.

Intuition torde finnas med i *allt* vårt tänkande, anser Sorokin, även i det allra mest logiska vetenskapliga tänkandet. Det är exempelvis intuitionen som talar om för oss att vissa axiom (självklara grundsatser) är axiom.

Men intuition ger ingen garanterad sanning, utan tvärtom leder den för det mesta vilse! Kan den då överhuvud taget användas? Ja! Sorokin påpekar att även sinnesobservationer och förnuftstänkande för det mesta leder fel. Det visar den mänskliga tankens historia, som i själva verket är den mänskliga dumhetens historia. Intuitionen är inte sämre än de andra kunskapsvägarna, anser Sorokin. Men man behöver inte tro på varje intuition — lika lite som på allt som sinnena och förnuftet talar om för oss.

Intuitionens sanningar kan prövas och verifieras eller förkastas på samma sätt som sinnenas och förnuftets sanningar. De mest komplexa sinnes- och förnuftssanningarna, exempelvis inom vetenskapens område, kan prövas endast av ett fåtal experter. Vi andra får tro på vad auktoriteterna säger. Och de högsta formerna av intuition, till exempel inom mystiken, kan också bara verifieras av ett fåtal mystiker. Vi andra kan bara jämföra vad mystiker från skilda tider och kulturer

Det råder delade meningar om hur intuition skall beskrivas, men det finns något gemensamt i alla uppfattningar som lagst fram, säger Pitirim A. Sorokin och menar att detta kan täckas av följande definition: "En intuition är en persons omedelbara medvetenhet om en viss verklighet, utan sådan hjälp av sinnena eller förnuftet som skulle kunna förklara den medvetenheten."

har funnit. Men, påpekar Sorokin, det tycks faktiskt finnas större överensstämmelser mellan intuitiva mystiker än mellan stora vetenskapsmän och lärde, vilkas satser grundas på observationer och förnuftsresonemang.

Sorokin understryker intuitionens betydelse: vad den resulterat i, såsom religioner, sublim konst och andra höga värden, är lika viktigt och nödvändigt för den mänskliga kulturen som de kulturyttringar som grundas på observation och förnuft, såsom vetenskapen och teknologin.

(Källa till avsnittet om Sorokin är boken *Kunskap — från fragment till helhetssyn* av Stig Lindholm [Liber 1985] kapitlet *Intuition och kunskap om helheter*.)

New Age

I New Age-kretsar idag talar man ofta om intuitionen som en kunskapsväg. En "livskonsult" säger att vi genom intuitionen bland annat kan få veta något om våra tidigare liv! Intuition är enligt honom "en känsla av att veta utan att veta — den stilla rösten inuti, den oförklarliga impulsen". Kärlek och medkänsla öppnar intuitionen, säger han.

En kvinna som arbetar som terapeut

En kritiker av intuitionen är Mario Bunge. Stig Lindholm har några rader om honom. Bunge menar att en intuition som ger direkt kunskap inte existerar. "Intuition" är endast speciella fall av snabb slutledning till sannolika hypoteser, vilka måste prövas empiriskt. Bunge vänder sig mot idén att intuitionen är en väg till kunskap som inte kan rationellt eller empiriskt bevisas. En sådan hållning, anser han, leder till irrationell auktoritarianism och är ohållbar.

och kursledare säger att hennes intuition kommer spontant och omedelbart: När man står inför ett problem, en situation, så är det intuitiva svaret det som först dyker upp i medvetandet. Det kan liknas vid en omedelbar ingivelse, som kommer utan föregående medvetet tänkande. Om man börjar tänka efter och analysera, kommer fantasin in.

En terapeut ombeds att berätta något om en reporters tidigare liv, och han drar tveklöst och snabbt fram en rad exempel. Tydligt är det en idé som spritt sig i New Age-kretsar att intuition är det som man först kommer att tänka på! Man skall inte tänka efter, utan lita på det som kommer spontant. Det kan finnas goda skäl att vara skeptisk till denna metod. Men ”livskonsulten” nämnd ovan, säger att han har förtroende för sin intuition. Och den kvinnliga terapeuten upplyser att hon under årens lopp fått så många bevis för att intuitionen fungerar att hon idag känner att hon kan följa den. Hon säger också att alla kan använda sin intuition. Ett sätt att öka den är att meditera, det vill säga lyssna inåt, gå in i sig själv en stund varje dag. Kärlek är ett annat sätt att öka intuitionen. Jag (SM) frågar henne om hon kan säga något om mina tidigare liv. Hon talar om att jag levat i Atlantis för mycket länge sedan, hållit på med andliga ting och varit mer utvecklad då än nu. I det här livet söker jag vägar att nå denna inre kunskap som fortfarande finns inom mig. — Enligt ”livskonsulten” var jag boktryckare i flera tidigare liv och spred vad jag då trodde var sant.

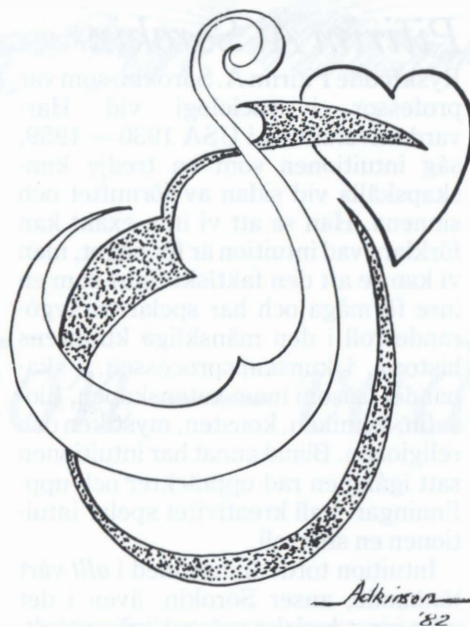
Lin Martin

I augusti höll amerikanen Lin Martin ett föredrag om intuitionen på New Age-centret Café Pan i Stockholm. Intellektet, sa han, är endast en sida av medvetandet. Hjärnan har två sidor, och de har olika funktioner. Den vänstra är övervägande intellektuell, och den högra är intuitiv. När de båda halvorna vackert samverkar, äger den mest kreativa mänskliga tankeverksamheten rum. Den högra hjärnhalvans arbete ger upphov till exempelvis konstnärlig och musikalisk kreativitet. Men det finns också en intuitiv kreativitet på ett enklare plan, i det vardagliga livet, exempelvis när en kvinna sysslar med sömnad och följer sina egna idéer i stället för ett färdigt mönster.

Intuition är något som alla har, förklarade Lin Martin. De flesta av oss tänker mycket intuitivt, utan att vi är medvetna om det. Ofta är framgångsrika affärsmän intuitiva. De fattar be-

slut som inte bara grundas på logik, utan också på känsla för vad som bör göras. Inte sällan är det som folk kallar vanligt sunt förnuft och som man tror att alla har, i själva verket en del av intuitionens djupare kunskap. De djupare delarna av vårt tänkande är i grund och botten intuitiva. Intuitionen är alltså en väsentlig del av vårt normala sätt att tänka.

Intuitionen är inte ologisk. På den djupaste intuitiva nivån förenas intellekt och intuition i en vid medvetenhet som är ytterst logisk. Det rör sig om en högre logik.

Lin Martin är *psychic*, eller med ett annat ord *medium*. Men han säger att han inte uppfattar sig som speciellt intuitivt begåvad. Han tycker att han är en mycket normal och vanlig människa, men han har uppmärksammat och utvecklat sin intuition. I yngre år märkte han att den intuitiva förmågan gradvis ökade. Han började bland annat veta saker om sin och andra människors framtid. Till en början höll han tyst om detta, men förmågan blev så stark och gav så många bevis på att den var äkta och tillförlitlig att han alltmer kom att lita på den. Månader i förväg kunde han veta vad som skulle komma att hända.

Intuitionen kan användas till mycket, sa Lin Martin. Den kan exempelvis ge oss en förståelse för livets mening och vår egen sanna natur. Envar av oss är i en viss mening Gud; vår djupaste inre natur är gudomlig, och den saken är kanske det allra viktigaste som intuitionen kan avslöja för oss.

Att lära sig använda intuitionen är lätt, sa Lin Martin också. Alla kan göra detta. Det finns ingen regel som säger när man kan lita på intuitionen. Men

när man har en stark önskan att den skall fungera och en stark önskan att förena sig med djupare intuitiva flöden och arbeta med dessa, då fungerar intuitionen. Så småningom lär man sig vad som är riktig intuition och vad som inte är det. Man lär av framgångar och av misstag.

Och ju mer man arbetar med intuitionen, desto bättre fungerar den.

Det är uppenbart att det som en del New Age-människor menar med intuition är något annat än det som exempelvis Hans Larsson tänkte på. För Larsson var intuition en förhöjning av det vanliga tänkandets kapacitet. I New Age-sammanhang tycks ”intuition” ofta vara en form av mycket snabb ESP, utomsinnlig varseblivning — fastän det är tveksamt om det rör sig om äkta ESP.

En rimlig uppfattning torde vara att vi alla tänker logiskt och intuitivt på samma gång. Tony Bastick, som Stig Lindholm ägnar flera sidor åt i sin bok, anser att ”det som vanligen kallas analytiskt tänkande liksom allt tänkande är sammanvävt med våra intuitiva processer och inte kan existera oberoende”. Vårt normala tänkande är en väv av förnuft och intuition, där de skilda aspekterna hänger ihop och går in i varandra. Bastick skriver att ”intuitiv tanke är så grundläggande att den omfattar mycket mera än det man allmänt anser vara intuition”. Intuitionen kommer vi alltså inte ifrån. Den är en del av vårt medvetandes, vårt tänkandes, natur. Ty vi kan aldrig tänka helt rationellt, helt ointuitivt. Vi känner oss alltid fram — inte minst när vi inte vet tillräckligt mycket — vi gissar, tar risker, ”fantiserar”. Vad vi bör tänka på är att förnuftet också är en nödvändig del av vårt inre, med viktiga, avgörande uppgifter. Intuitionen — om den nu sker i högra hjärnhalvan eller inte — bör granskas av intellektet — om det nu håller till i vänstra hjärnhalvan eller inte. Intuition och intellekt är två olika sidor av vårt tänkande, med olika uppgifter. De bör vara i balans. Om den ena tillåts dominera över den andra, uppstår en skevhet i tänkandet, med felaktiga slutsatser, en sned personlighet. Dominerar intuitionen blir personen fantasifull, med dålig verklighetskontakt; dominerar analys och intellekt blir personen en kylig logiker utan sinne för mening, sammanhang, helheter.

Det krävs alltså samverkan och balans mellan intuition och intellekt. Enbart intellektuellt, analytiskt tänkande

Stig Lindholm

Det borde inte vara en omöjlig uppgift för oss att inse att vi i stor utsträckning fungerar intuitivt. — Jag ser detta att vi fungerar intuitivt som något naturligt och gott. I den mån människor försöker undertrycka och förneka sin intuition blir de parodier på sig själva. Jag har inte som ideal för Framtidens Människa att hon skulle bli enbart analytisk. Det är snarast en mardröm.

Stig Lindholm

kan aldrig tolka livet, se helheter eller åstadkomma något kreativt. Enbart intuitivt tänkande kan aldrig åstadkomma något som är praktiskt användbart. Intuitionen kan ge mening åt vår upplevelse av universum, kan ge oss ett personligt förhållande till det vi upplever. Intellektet kan bedöma användbarheten av intuitionens infall.

Intuitionen ger oss både sant och falskt. Den är en väg till mänsklighetens lagrade visdom och dårskap, som det står i Stig Lindholms bok. Någon säker kunskapskälla är den inte. Men den leder logiken, medan logiken kontrollerar intuitionen.

Intuitionen kan vara igångsättaren, frågeformuleraren, hypoteksmakaren för något som sedan på något sätt skall verifieras av sinnen eller förnuft, skriver Stig Lindholm i en redovisning av sin egen uppfattning. Exempel på detta är kreativitet, där intuitionen är oundgänglig men måste följas upp av annat arbete. ”Det är med logik vi bevisar, det är med intuition vi upptäcker.” Analys, intuition och varseblivning måste samverka — i annat fall blir vi vilslna.

Lindholm menar att det intuitiva tänkandet är det mera allmänna, vanliga, medan det logiska tänkandet är ett specialfall, som kännetecknas av stor klarhet och medvetenhet och av mindre starkt, eller kanske snarare annorlunda, känslöberoende.

Flera tänkare anser att intuitionen är kopplad till känslorna, men Lindholm menar att även det logiska tänkandet har samband med känslor. Men kanske är känslorna då svagare eller annorlunda än vid intuitivt tänkande.

Lindholm säger också att alla våra intuitioner inte är viktiga eller sanna. Sorokin kan ha rätt, menar han, att de

Om vi inte hade intuitionsförmågan till hjälp, skulle vår upplevelse av varandra och världen bli ytterst paradoxal, vanskelig, för att inte säga omöjlig. Den fulla förståelsen av vad ett begrepp är i sig självt, kan inte utsägas i ord. Orden drar ständigt upp gränser, och språkets gränser är på ett sätt min världs gränser, men endast min rationellt uppfattade världs gränser. Språket har inte bara det rationella i sig, utan även visdomen och intuitionen.

John Engelbrecht

flesta intuitioner, liksom de flesta sinnesintryck och slutledningar, är felaktiga. Vilken nytta vi har av vår intuition beror på hur vi lär oss att hantera den.

Men — vår förståelse av intuitionen är ännu idag ringa. Inte mycket tanke- möda eller forskning har lagts ned på dessa det mänskliga tänkandets primärprocesser.

SM

Illustrationer Charles Adkinson

Antonias reinkarnation

Gamla arkiv på avlägsna orter bekräftar rövarhistoria om liv och död under spanska inkquisitionen

Av Linda Tarazi

Bland de hundratals åldersregressioner under hypnos som jag utfört som psykoterapeut är det en som är unik, nämligen Jane Does minne av en tidigare inkarnation på 1500-talet, då hon hette Antonia Micaela Maria Ruiz de Prado. (Namnet Jane Doe är fingerat.)

Jag har varit inblandad i hennes fall sedan slutet av sjuttioalet, och 1981 blev det en förtärande lidelse för min del att undersöka hennes berättelse. Mina försök att verifiera hennes uppgifter om ett tidigare liv har fört mig från universitetsbibliotekens bokdamm till arkiven i en liten stad i Spanien, till Nordafrika, Västindien och Peru.

Antonias berättelse låter som en romantiskt färgad historisk roman, vilket först fick mig att tro att Jane Doe helt enkelt öste ur en otroligt kreativ fantasi. Men mina första kontroller av den information hon gav mig ledde till en del häpnadsväckande upptäckter. Fakta i fallet fanns inte i vanliga historieböcker eller uppslagsböcker, utan i gamla luntor som skrevs för länge sedan på ett språk som Jane Doe inte kunde. En del av hennes information har över huvud taget aldrig publicerats, utan finns bara i avlägsna kommunalarkiv. Det hon sade om okända personer och deras liv för fyrahundra år sedan, på orter som de flesta aldrig har hört talas om, stämmer i oroväckande hög grad.

Jane Doe har tidigare genomgått hypnotisk regression flera gånger med hjälp av andra hypnotisörer. Hon visade sig vara ett bra objekt och röjde avsnitt av sex tidigare liv, som både man och kvinna, i Egypten, Sparta, Spanien, England och Afrika.

Men när regressionerna fortsatte bleknade de andra livet bort, och hon insisterade på att återvända till sitt liv i Spanien. Först var det svårt att förstå varför, men till slut klarnade orsaken.

Det var bara i det livet som hon hade haft den yttersta upplevelsen: att med en annan människa dela alla förmögenheter hos psyke, kropp och själ, en relation som förenade en djup andlighet med en vilt erotisk lidelse.

Det var en komplex relation som Jane Doe skildrade mycket detaljerat — men detaljerna i en kärlekshistoria kan knappast verifieras. Därför nämner jag bara i förbigående hennes "stora kärlek", anledningen till att hon fäst sig så vid sitt tidigare liv i Spanien.

Antonia Micaela Maria Ruiz de Prado föddes den 15 november 1555 som enda barn till en spansk officer och hans tyska hustru på deras plantage på den västindiska ön Hispaniola (som i dag är delad mellan Haiti och Dominikanska Republiken.)

När hon var nästan 14 år hade hennes far varit borta i kriget i tre år, och kunde inte lova när han skulle komma tillbaka. Hennes mor, sjuk, deprimerad och ensam, tog med sig barnet till Tyskland och hälsade på sin bror, som var professor.

Strax efter deras ankomst till Tyskland dog Antonias mor, och de närmaste fjorton åren bodde hon hos sin morbror på universitetsområdena i Leipzig, Prag, Heidelberg och Oxford.

Hon hade hjärtat hos sin far och själen hos katolska kyrkan, men hennes psyke formades av hennes morbror som var fritänkare och förenade de protestantiska reformatörernas idéer med de katolska humanisternas, och med den vetenskapliga attityd som just hade framträtt.

Så snart Antonias morbror hade presenterat henne för lärdomens njut-

ningar fortsatte hon att lidelsefullt söka kunskap. Hon klädde ut sig till man för att kunna studera först på biblioteken, sedan i föreläsningssalarna och till slut som reguljär student vid universiteten i Heidelberg och Oxford. I Heidelberg blev hon skicklig på fäktning, och i Oxford kom hon att engagera sig djupt i den katolska saken.

I England stämplade lagen på den tiden katolsk trosbekännelse som landsförräderi, belagt med dödsstraff. Sedan många av hennes vänner blivit gripna och avrättade bad hon sin morbror att han skulle låta henne resa till Spanien. Han vägrade, och sade att även om hon själv betraktade sig som god katolik hade hon haft att göra med många idéer som den spanska inkquisitionen inte skulle tolerera. Det skulle vara farligt för henne.

Antonia hamnade i en klassisk psykisk konflikt. Hon ville förtvivlat gärna resa till Spanien, det enda land som hon betraktade som sitt hem (trots att hon aldrig varit där), men samtidigt skrämde hon av de historier om inkquisitionens illdåd som spreds i de protestantiska länderna i Nord- och Centraleuropa. Hon slets mellan sin morbrors allvarliga varningar och breven från sin far, som beskrev inkquisitionen som en välvillig kraft som gjorde det möjligt för Spanien att ha världens renaste form av den sanna tron.

När morbrodern dog och fadern pensionerades från spanska armén kunde Antonia förena sig med den sistnämnde i Cuenca, men när hon väl kom dit fick hon veta att han hade dött för tio dagar sedan.

Hon var ensam och utan vänner i ett land där hon nätt och jämnt talade språket, och där sederna var främmande för henne. Hon fann också att det vårdshus hon ärvt var in-tecknat upp över taget hos en mäktig och samvet-

slös ockrare, Francisco de Mora.

Antonias karaktär framträder som idealistisk, moralisk, patriotisk och hängiven. Ändå drog hennes förtroendefulla läggning, hennes tolerans för främmande idéer och människor, hennes pådrivande nyfikenhet och hennes våldsamma lojalitet mot sina vänner in henne i en verksamhet och ett umgänge som var farligt och ofta brottsligt.

Hon deltog i en mystisk resa till Algeriet, och hon kände engelska pirater i Västindien. Hennes masochistiska tendenser ledde också in henne i märkliga sexuella möten, som Jane Doe rapporterade i alla deras kusliga detaljer.

Hela tiden höll inkquisitionen ett vak-samt öga på vad hon hade för sig. Två gånger blev hon kallad till skrämmande förhör, och en gång blev hon fängslad.

Dessa äventyr är så våldsamma att man frestas att vifta bort dem som rena påhitt. En nederländsk hypnotisör, den första som tog Jane Doe genom en regression, misstänkte dock att det inte var några fantasier, för hon nämnde inte bara de viktigaste bland statsmännen och de militära ledarna i Europa vid denna tid, hon lade också fram detaljer i Nederländernas historia som normalt bara den som fötts i detta land skulle känna till.

Hon rapporterade händelser som ägtrum på 1500-talet, och som diskuterades av ortens intellektuella som träffades på hennes vårdshus på onsdagskvällarna. Spanska soldater och ämbetsmän fanns vid denna tid i det erövrade Nederländerna. Det som hände där var viktigt för spanjorerna.

Allt detta var intressant och romantiskt, men inte allt för imponerande. Många av de fakta Jane Doe lade fram kan man hitta i goda historieböcker eller uppslagsböcker. Något som hon läst skulle hon ha kunnat infoga i sin fantasi.

Hon talade till exempel om att hon hade känt den italienske filosofen Giordano Bruno i Oxford, och det stämmer att han var där exakt vid den tidpunkt hon uppgav. Om Jane Doe hade studerat filosofi är det möjligt, men inte troligt, att hon kunde ha läst det.

En sak som hon knappast kunde ha läst sig till gällde jesuitprästen Thomas Cottam. Hon visste att han hade arbetat i Oxford och dött martyrdöden. Detta kunde jag inte hitta i någon historiebok eller uppslagsbok, förrän jag på en plötslig ingivelse tittade i *Catholic Encyclopaedia*. Där fanns det. Alla detaljer om tidpunkter och händelser som hon uppgivit visade sig stämma.

Jag tvivlar på att Jane Doe kunde ha

läst det, för även om det är lätt att kolla fakta i *Catholic Encyclopaedia* om man vet namnet på personen i fråga, så är det nästan omöjligt att hitta namnet om man bara känner till detaljerna i det som hänt.

En gång författade Jane Doe en sång på latin, och i trans reciterade hon de viktigaste katolska bönerna på latin, trots att hon varken är katolik eller har varit det i det här livet, aldrig har gått i någon katolsk kyrka eller skola och inte har några katolska förfäder, släktingar eller nära vänner. Jag tyckte det var anmärkningsvärt eftersom inte ens katolikerna brukar lära sig bönerna på latin nu för tiden.

Jag granskade kursplanerna för hennes studier på high school och vid college. Hon hade aldrig studerat spanska, latin, musik, historia, filosofi eller religionskunskap.

Nu blev jag tillräckligt nyfiken för att börja undersöka saken på allvar. Antonia hade nämnt en högskola i Cuenca. Några av studenterna och lärarna brukade besöka hennes vårdshus. Det verkade som om den saken skulle vara lätt att kontrollera, men det var den inte.

Det finns ingen högskola i staden. Ingen nämns heller i någon historiebok eller resehandbok. När jag frågade Cuencas kommunalarkiv kände min korrespondent inte till någon, men han tittade inte efter i de gamla dokumenten. En spansk uppslagsbok avslöjade ingenting.

Till slut kontaktade jag doktor Munter vid Northwestern University. Han sade att det var mycket möjligt att det hade funnits en högskola i Cuenca, för kring mitten av 1500-talet grundade jesuiterna högskolor i alla viktigare städer i Spanien, och vid denna tid var Cuenca en av de tolv viktigaste. Han menade att Loyola University kanske kunde ha en del information.

Pater Rowan vid Loyola rekommenderade sjubandsverket *Historia de la Compania de Jesus en la Asistencia de Espana*. I band 2, s. 131 och 595, nämns grundandet av en högskola i Cuenca. Det är verkligen inte särskilt troligt att Jane Doe kunde ha läst denna svåråtkomliga spanskspråkiga källa, och ändå hade hon rätt när hon sade emot de spanska auktoriteterna.

En liknande situation uppstod när hon beskrev Casa Santa, huset som rymde inkquisitionens domstol. Jag hittade ingenting om detta hus på offentliga forsknings- och universitetsbibliotek, varför jag väjdade till turistbyråns generalsekreterare i Cuenca. Han uppgav Casa Santas adress till Calle de San Pedro 58.

När jag for till Spanien i augusti 1983

Linda Tarazi är psykolog med privat praktik i Glenview, Illinois, USA. Hon undervisar också i parapsykologi vid ett college för vuxenutbildning. Hon är Ph. D. vid Illinois Institute of Technology.

tog jag fyra foton av huset på denna adress, och när jag kom tillbaka till USA visade jag dem för Jane Doe. Hon sade med en gång att det inte var rätt hus. Det hus som Antonia kom ihåg påminde inte det minsta om huset på bilderna. Talade det emot Jane Does minnen? Nej. I en gammal bok om Cuenca, *Memorias Históricas de Cuenca y su Opispado*, hittade jag uppgifter om att domstolen hade legat på Calle de San Pedro fram till december 1583. Sedan flyttades den till ett annat hus, som senare hade rivits och som stämde med Antonias beskrivning. Hon kom till Cuenca i maj 1584. Än en gång hade hon haft rätt och myndigheterna fel.

Det är inte bara Cuencas historia som bara finns tillgänglig på spanska, utan också de fåtaliga beskrivningarna av orten, och inte ens de beskriver den lika detaljerat som Antonia, som säger att det ingen annanstans i Spanien finns en lika vördnadsbjudande natur-skönhet.

Jag fann att det var sant — trots att de flesta spanjorerna, inklusive resebyråpersonalen, undrade varför jag ville fara till Cuenca. De sade att det knappt finns någonting där som är värt att se.

Antonias berättelse är full av namn på människor hon känt. Jag ansåg att en del av dem borde vara tillräckligt betydelsefulla för att omnämnas i böcker: biskop Gomez Zapata, *el corregidor* (fogden) Jerónimo Batista och en av inkvisitorerna, Ximenes Reynoso.

Den andre inkvisitorn ville eller kunde hon inte säga namnet på. Trots det visste hon mer om honom än om Reynoso. Han hade till exempel avlagt doktorsgraden (det hade inte de flesta inkvisitorerna), han hade varit i Alcalá de HERNARES innan han kom till Cuenca

och han dog i Cuenca någon gång mellan 1605 och 1609.

Inget av dessa namn fanns med i någon av de böcker jag tittade på i USA och Spanien. Två av dem, namnen på biskopen och fogden, verifierades av Cuencas kommunalarkiv, men inte ens personalen där kunde hitta namnen på inkvisitorerna.

De föreslog att jag skulle kolla stiftsarkivet, men detta visade sig vara stängt hela augusti och september. Jag fick namn och adress på den ansvarige för detta arkiv, och när jag kom tillbaka till USA skrev jag till honom och bad om namnen på inkvisitorerna.

När det efterlängtrade svaret kom styrkte det Antonias minnen. Namnet på den ene inkvisitorn stämde så när som på ett par detaljer i stavningen — Alonso Jimenes de Reinoso. Den andre inkvisitorn var doktor Francisco de Arganda, tidigare kanik i Alcalá de Henares. Han dog i Cuenca den 27 juli 1607.

Denna information finns över huvud taget inte publicerad. Man kan bara hitta den i Cuencas Stiftsarkiv, eller möjligen på Nationella inkvisitionsarkivet i antingen Madrid eller Simancas. Jane Doe har aldrig varit i Spanien, och har inga spanska förfäder.

Medan jag väntade på inkvisitorernas namn, hittade jag en del dokument om domstolen i Cuenca på Loyola University. Där nämndes inga tjänstemän, men däremot innehöll de en förteckning över fångarna.

Inte mindre än fyra personer som Antonia kände fanns med i denna lista: en jesuitpräst som hette Mendoza och som blivit osams med inkvisitorn Arganda, ett par av Antonias vänner som hette Andres och Maria de Burgos samt Francisco de Mora, hennes ärkefiende och nemesis från den stund då hon för första gången satte sin fot i Cuenca. Jag har aldrig väntat mig att hitta de namnen. Att jag gjorde det ser jag som en extra poäng.

En intressant illustration som jag fick från denna källa, när jag undersökte den för att kontrollera ett av Antonias uttalanden, är att inkvisitorerna kom att utveckla en anmärkningsvärt tolerant syn på otukt i slutet av 1584 och under hela 1585.

Det gick så långt att de, enligt Antonia, började bli oroliga att de kanske skulle få en skrapa av sina överordnade, varpå de bestämde sig för att återgå till sin tidigare stränga syn.

Vissa av Antonias utsagor gäller andra orter än Cuenca. Hon sade till exempel att bejen av Alger vid denna tid inte var algerier, turk, mor eller arab, som man hade kunnat vänta, utan en italiensk pirat som konverterat till

islam. Hon är inte säker på hans namn, men väl på hans nationalitet. Jag vet inte hur eller var jag kan kontrollera den uppgiften. Mitt korta besök i Nordafrika sommaren 1983 gav inget resultat.

Jag lyckades mycket bättre med att kontrollera Antonias uppgifter om Peru. I slutet av sin berättelse upptäckte hon att hon hade en okänd farbror, faderns yngre bror Juan Ruiz de Prado, som i början av 1587 skickades till Lima för att undersöka diverse klagomål mot Perus inkvisitor Antonio Ulloa.

En bok från 1887, med titeln *Historia de Tribunal del Santo Oficio de la Inquisición de Lima*, har legat på hyllan på Northwestern University Library i nästan hundra år. Sidorna i den gick sönder när jag rörde vid dem.

Kapitel 10 och 11 innehåller en fullständig beskrivning av doktor Juan Ruiz de Prados undersökning av Antonio Gutierrez Ulloa, inkvisitor för Peru.

Den är på spanska och innehåller citat från 1500-talsdokument, ingen lätt läsning för den som börjat studera språket nyligen, som jag gjort för att granska detta fall. Ändå styrker denna källa Antonias skildring.

Som psykolog är jag inte bara intresserad av de historiska uppgifterna. Hur romantiskt och äventyrligt Antonias liv än var, så är hon ingen typisk romanhjärtinna. Hon uppvisar tydliga karaktärsbrister, en patetisk naivitet i sina mänskliga relationer och en villighet att låta sig manipuleras.

Hennes sätt att låta sig fascineras och lockas av farliga situationer och människor, jämte hennes obetänksamma vilja att offra sig för en sak, rymmer en masochistisk komponent av hennes personlighet — och den dyker också upp i hennes sexuella utsvävningar. Jane Doe visar dock inga sådana tendenser i sitt nuvarande liv.

En annan egenhet med Antonias berättelse är att den återspeglar attityder, känslor och fördomar från en länge svunnen tid. Hon är fenomenalt väl insatt i fakta och seder kring den tidens vardagsliv, och hon har en kuslig kännedom om inkvisitionens förfaranden.

Hon beskriver den, dess verksamhet och dess ämbetsinnehavare på ett sätt som inte påminner om sådana skildringar i vare sig skönlitterära eller vetenskapliga sammanhang.

Hon ger en intensivt personlig rapport som en som upplevt både våldsam lojalitet och djup vördnad för inkvisitorerna vid en tidpunkt, och förtvivlan och skräck som deras hjälplösa fånge

vid en annan.

Inkvisitorerna skildras varken som odjur eller änglar, utan som människor som förmodligen var ärliga, rättvisa och resonliga för sin tid. Men som människor hade de också fel som, i förening med den obegränsade makt de utövade, ledde till fullkomligt förödande resultat.

I hundratals hypnotiska regressionser har jag funnit att omkring 80 procent av mina objekt rapporterar vissa intryck från tidigare liv. De flesta rapporterna är dock oklara och saknar specifika och verifierbara detaljer om namn, plats och tidpunkt. Andra objekt rapporterar fakta som är så allmänt kända att de mycket lätt skulle kunna minnas dem efter att tidigare ha lärt in dem.

Som psykolog bryr jag mig sällan om huruvida rapporterna är sanna eller rena fantasier. Om en patient tror att roten till hans problem ligger i det material som kommer i dagen så tillfrisknar han vanligen, vare sig uppgifterna är historiskt korrekta eller inte.

Som parapsykolog är jag däremot intresserad av att få fakta verifierade. I det avseendet är Antonias historia unik. Att en människa som Jane Doe — som inte är spanjorska, som inte kan språket, som inte är katolik och som aldrig har studerat Europas historia — skulle kunna lägga fram ett sådant överflöd av svåråtkomlig men ändå riktig information om ett liv för fyra hundra år sedan tycks tyda på att någonting övernormalt är med i spelet.

Reprinted courtesy FATE Magazine

Översättning: GUNNAR GÄLLMO

BUDDHASASANAFÖRLAGET Box 5158, 102 44 Stockholm

Skrifter ur den buddhistiska palikanon:

Buddhas stora meditationstal
40 sidor, ca 20:-

Buddhas tal till Sigala
24 sidor, ca 16:-

Övrigt:

Buddhismen i ett nötskal
av Narada Maha Thera
80 sidor, ca 15:-

Buddhistisk meditation

av Francis Story
32 sidor, ca 7:-

I bokhandeln eller direkt från förlaget

Möt nya tankar, nya upplevelser!

Religion

Per Bruus-Jensen Människan och livsmysteriet. Introduktion till en kosmisk livssyn. Är livet ett slumpartat fenomen baserat på blinda naturlagar eller följer utvecklingen en kosmisk plan? En bok som är en verklig utmaning för materialisten! Illustr. *Inb. 105:-*

Björn Sjövall Den kosmiska människan. Att leva kosmiskt med Emanuel Swedenborg. Swedenborgs internationella inflytande växer ständigt. Hans idévärld presenteras här på ett anorlunda sätt, som inspirations- och kraftkälla för människor idag. Illustr. *Inb. 105:-*

Vid gränsen till det okända

Johan Wretman Kommer vi tillbaka? Reinkarnationsteorin terapeutiskt tillämpad. Reinkarnationsforskningen hävdar att kunskap om reinkarnation och karma kan ge oss nyckeln till förståelse av våra liv. *Inb. 135:-*

Obrad Dončić Vid gränsen till det okända. Modern parapsykologi. Förf. är internationellt orienterad parapsykolog. *Hft. 80:-*

Nils-Olof Jacobson Liv efter döden? Om parapsykologin, mystiken och döden. Förf. är psykiater och med.dr. *Inb. 125:-*

Martin Johnson Parapsykologi. Försök till forskning i upplevande och kunskapens gränsmarker. Förf. är prof. i parapsykologi i Holland. Illustr. *Inb. 105:-*

UFO

Boris Jungkvist Besökare från kosmos. De flygande tefatens gåta. Illustr. *Hft. 95:-*

Boris Jungkvist "Flygande tefat" - kosmiska rymdskepp. Ny forskning kring det gåtfulla UFO-mysteriet. Illustr. *Inb. 115:-*

Boris Jungkvist UFO - en fantastisk verklighet. Illustr. *Hft. 95:-*

Har vår civilisation en framtid?

Gunnar Adler-Karlsson Adrenalinstinna hannar. Om männens makt i samhället. Adler-Karlssons starkt engagerande tankegångar, hans utmanande fakta och radikala förslag väcker allt större uppmärksamhet. *Inb. 135:-*

Greta Häggelin I livets famn. Dagar ur en levnad. En livsnära, charmfull skildring från ett långt liv som blivit till ett äventyr i inre och yttre mening. Illustr. *Inb. 145:-*

Bengt Hubendick Den vilsekomna stenåldersmänniskan. Om människan i den ekologiska verkligheten. Illustr. *Inb. 85:-*

Drömforskning, meditation, yoga

Obrad Dončić Drömsymboler. Handbok i drömtydning enligt modern drömforskning. Drömmens "hemliga språk" avslöjar förträngda problem. Genom analys kan vi utöva värdefull självtterapi. Dončić lär oss drömanalysens metoder. Illustr. *Inb. 105:-*

Obrad Dončić Drömmar. Om drömforskning och drömtolkning. I drömmen ger oss vårt undermedvetna viktiga meddelanden om vår psykiska situation. Om utforskandet av drömlikt. Illustr. *Inb. 105:-*

Bert Yoga Jonson Vardags-Yoga och Meditation. Djuppsykologisk handbok i livskonst. Illustr. *Inb. 95:-*

Bert Yoga Jonson Astrologi. Så gör du ditt och andras horoskop. En mycket instruktiv bok med vida perspektiv. Illustr. *Inb. 95:-*

Dan Andersson

Hans Åkerberg Diktaren och arvet. Några Dan Andersson-studier. Var Dan Andersson ateist, agnostiker eller religiös? Prof. Åkerberg, religionspsykolog, ger en starkt engagerande bild av diktarens intensiva sökarkliv. *Inb. 95:-*

Annonssens priser är cirka priser. Om bokhandeln inte har böckerna kan de beställas från förlaget. Vi sänder gärna vår katalog.

Zindermans förlag
Box 310, 401 25 Göteborg 1
Tel. 031-13 78 32

Hälsa, kropp & själ

Bert Yoga Jonson Fri frisk framgångsrik nu! Mental och fysisk kreativitet. Det går med insikt och rätt kunskap att radikalt förändra även komplicerade livssituationer. Förf. lär ut frigörelsens metoder. Illustr. *Inb. 115:-*

Paavo Airola Hälsohemligheter. Om naturmedicin och naturläkekonst. *Hft. 65:-*

Barbro Gustafsson Vardagsmedicin. Om egenvård och receptfria läkemedel. Allsidig och sakkunnig handbok om egenvård för barn och vuxna. Ny utökad och aktualiserad utgåva. Expertgranskad. *Hft. 50:-*

Eva Johansson Makrobiotisk matlagning. Baserad på tusenåriga kunskaper. 150 recept. Illustr. *Hft. 65:-*

Alexander Rosendorff Naturläkarens hälsoråd. Med.dr Alexander Rosendorff har mer än 50 års erfarenhet av patientbehandling med naturläkemetoder. En sakkunnig vägvisare till bättre hälsa och friskare ålderdom. *Inb. 95:-*

Maria Scherer Sätt dig ner och vänta på din själ . . . Kända personer om hur de löser sina själsskriser. Illustr. *Inb. 140:-*

Kulturhistoria

Jan Broberg I fantasins världar. Förf. berättar om faraornas förbannelse, Atlantis, parallella världar, varulvar, enhörningar, spökgämare, Bradburys barndomsvärldar och mycket annat. Illustr. *Inb. 115:-*

Carl von Linné Om sättet att tillhoppa gå. Sexualföreläsningar. Illustr. *Inb. 85:-*

Jens Erik Skydsgaard Pompeji. En romersk landsortsstad. Hur levde man i Pompeji för 2000 år sedan? Illustr., även med kartor. *Inb. 175:-*

En genomtänkt astrologi, tack!

Av Ivan Wilhelm

I Sökaren nr 7, 1985 berättades om den amerikanske astrologen John McCall, som försökte utläsa människors utseende ur deras horoskop och gjorde fiasko.

Han var på förhand dömd att misslyckas, eftersom han försökte göra något som astrologin inte klarar av! Det säger Ivan Wilhelm, ordförande i Sveriges Astrologiska Riksförbund, som här i ett inlägg förklarar var den genomtänkta astrologins gränser enligt hans mening går.

Är McCalls misslyckande ett bevis på att "man med vetenskapliga metoder har kunnat visa att astrologin inte fungerar", som vetenskapsmännen så glatt påstår? Icke alls! Skulle du förkasta hela läkarvetenskapen bara för att det finns en och annan läkare som misslyckas? Tycker du att det är rättvist att döma ut en hel yrkeskår bara för att enstaka individer gör bort sig?

Vad som hänt är att en astrolog har haft det dåliga omdömet att påstå sig kunna utläsa en människas utseende med hjälp av hennes födelsehoroskop och sedan, inte alls förvånande, misslyckats med att bevisa sitt påstående. Att utifrån detta dra slutsatsen att det är bevisat att hela astrologin inte fungerar är dock att gå för långt. Det enda som egentligen har bevisats är att just den här astrologen inte kunnat utläsa en människas utseende med hjälp av ett horoskop!

Eftersom han misslyckades, kan han knappast ha gjort någon ordentlig förprovning av sitt påstående, innan han genomgick testerna. Om han hade gjort det, hade han upptäckt samma sak som många andra har gjort och som Roger Algehov framhöll och demonstrerade på S.A.R:s astrologidagar i Stockholm i maj 1985: *Det går inte att med någon nämnvärd säkerhet utläsa en människas utseende utifrån hennes horoskop*. McCall var alltså på förhand dömd att misslyckas.

I sitt brev till forskarna efter det snöpliga testresultatet påstår McCall visserligen att han provat sig själv i förväg. Frågan är om han har tänkt på att det kanske var mer hans intuition än astrologin som hjälpte honom vid dessa förprovningar. Ledsamt nog svek i så fall intuitionen honom i sanningens ögonblick.

Visst finns det personer som ser ut som en del astrologiska läroböcker säger att de ska göra, men ännu fler ser inte ut på det sättet. Det verkar som om vissa astrologer har svårt att fatta detta, t ex John McCall. Dessutom får man inte glömma att det finns personer som med ringa astrologiska kunskaper kan gissa rätt zodiaktecken förbluffande ofta. Detta beror troligen på att de har intuition, vilket inte har ett dugg med astrologins giltighet att göra.

Begrunda detta: Om det går att se ut-

seendet utifrån horoskopet, borde det vara enkelt att se vilken hudfärg, hårfärg, ögonfärg som personen har och inte minst säga om det är en man eller en kvinna. Men se, det har ingen lyckats med!

Allt går inte att se i horoskopet

Tro nu för allt i världen inte att jag håller på att ta avstånd från astrologin! Vad jag vill visa är att det finns fakta som sätter upp gränser för vad astrologin kan göra och vad en genomtänkt astrologi kan användas till. Det här är något som både astrologer och kritiker måste känna till för att diskussionen ska kunna föras på ett vettigt plan.

Först är det bara att konstatera, att McCall och hans åsiktsfränder blundat för det viktiga faktum, att *det inte går att utläsa allt om en människa ur hennes horoskop*. Denna grundläggande sanning slogs fast av astrologen och astronomen Claudius Ptolemaios redan för 1900 år sedan i boken "Tetrabiblos". Han skrev att tolkningen av ett horoskop måste göras med hänsyn till de rådande yttre omständigheterna, t ex den föddes samhällsklass och kön samt om det råder krig, svält eller torka o s v. Idag vet vi dessutom att kroppens utseende bestäms av det genetiska arvet. Så den som vill förutsäga en människas utseende, bör nog studera vederbörandes DNA-molekyler i stället för horoskopet!

Paradoxalt nog går det ändå att hitta överensstämmelser mellan en persons horoskop och utseende. I sådana fall handlar det troligen om den gradvisa förändring som utseendet genomgår som ett resultat av personens karaktärsutveckling. Förresten finns ett talesätt som säger att vid 40 års ålder har man det utseende som man förtjänar. Exempelvis får en aggressiv och bråkig person med tiden ett minspel och ansiktsdrag som gör ett aggressivt intryck. I horoskopet går det att finna indikationer på denna karaktärsegenskap. Utifrån detta hade det sedan gått att säga något allmänt om ett "aggressivt utseende", men utan att kunna ge detaljer om pannans bredd i för-

hållande till käkens, könet, hårfärgen, hudfärgen, avståndet mellan ögonen o s v.

Det gäller alltså att hålla isär det utseende som bestäms av den fysiologiska konstitutionen och det som är ett resultat av minspelet och därmed karaktären.

Tvillingarna avgör

Studiet av tvillingfödslar ger mycket talande insikter om astrologins möjligheter. Enäggstvillingar har lika utseenden men olika födelseklockslag. Om *allt* om en människa verkligen gick att utläsa ur hennes horoskop, skulle de ha olika utseenden på grund av att deras horoskop är olika — men det har de inte. Ett annat belysande fall stötte jag nyligen på i en astrologitidskrift, där det berättades om en kvinna som hade fött sjulingar. Tre av dessa barn föddes på samma minut och har alltså identiska horoskop. Om allt gick att utläsa ur ett horoskop, borde deras utseenden vara identiska liksom deras levnadsförlopp. Det är de inte. Förutom att de ser olika ut och har olika kön, dog det ena av dem några dagar senare, medan de två andra levde vidare. En liknande situation uppstår vid födseln av siamesiska tvillingar (barnens kroppar är sammanvuxna). Detta visar väl klart och tydligt, att det inte går att utläsa allt ur ett horoskop.

Horoskopet måste sättas in i rätt sammanhang

Allt detta leder vidare till nästa steg i resonemanget. Ett mycket viktigt grundläggande faktum om tydning av horoskopet är att *det går inte att enbart utifrån ett uppritat horoskop avgöra vad det avser*. Det kan exempelvis vara uppritat för tidpunkten då en båt sjösattes, en spindel föddes eller en fotbollsmatch började. Astrologen måste alltså ha en viss förhandsinformation för att veta vilken "nivå" som de astrologiska symbolerna ska tolkas på, d v s

kunna sätta in horoskopet i sitt rätta sammanhang. I annat fall är det uppritade horoskopet bara en intetsägande bit papper, som kan tolkas till vad som helst. Det är ju tämligen meningslöst att exempelvis tala om en skilsmässa, när personen ifråga inte är gift eller ens har sällskap! Eller att föreslå fysiskt krävande arbetsuppgifter för en person som visar sig vara rullstolsbunden!

En astrologisk tolkning blir bäst och mest givande för den rådsökande människan när den görs med utgångspunkt från den rådande situationen i personens liv. I och för sig kan blindtolkningar ofta ge god överensstämmelse med personens egenskaper, men denna typ av "gissningsastrologi" bör ändå undvikas, eftersom den lätt leder till missar.

Detta är ingen ny tankegång. Redan för nästan 2000 år sedan fastslog Ptolemaios i boken "Tetrabiblos" att det som indikeras i horoskopet kommer att gå i fullbordan *endast* om man inte vidtager åtgärder för att motverka denna utveckling. Uttryckt på ett annat sätt: horoskopet visar trender i utvecklingen som vi har möjlighet att använda oss av eller bekämpa. Detta kan litet grovt jämföras med att en läkare diagnostiserar en sjukdom hos en patient. Läkaren vet hur denna sjukdom kommer att utveckla sig *om* inte motåtgärder sätts in. Det är hans kall att vidtaga de rätta åtgärderna för att hindra sjukdomsförloppet och återställa patientens hälsa. På ett liknande sätt kan astrologin användas för att se hur det står till med en människas levnadssituation och upplysa den rådsökande om den troliga utvecklingen och ge råd om vad som är den mest fördelaktiga handlingsvägen med avseende på vad den rådsökande vill uppnå. Det handlar alltså inte om att astrologin påstår att allt är "förutbestämt" eller i *detalj* förutsägbart. Däremot finns trender, men vi har inom vissa gränser frihet att göra vad vi önskar med dem. Dessa gränser bestäms av de aktuella omständigheterna i personens liv.

Den moderna astrologins grundsten

Det gäller alltså att ha grundstenen för den genomtänkta och moderna astrologin klar för sig. Annars går det vare sig att göra vettiga tolkningar eller bedömningar av astrologins giltighet. Människans karaktär och levnadsförlopp påverkas av många yttre faktorer:

Miljöns inverkningar, t ex klimatet, giftiga substanser, matens beskaffenhet, tillgången på mat.

Sociala och ekonomiska faktorer, t ex kulturen, det politiska systemet, religionen, samhällsklassen, uppfostran o s v.

Genetiskt arv, t ex rasegenskaper, kroppstypen, medfödda sjukdomar o s v.

Påverkan från jordklotet och universum, t ex gravitation, strålning o s v.

Dessa faktorer går ej att se i ett horoskop. Tolkningen av det astrologiska symbolspråket måste anpassas till vad som är känt om de förutsättningar som har skapats av de nämnda fysikaliska betingelserna.

Levnadsåskådning

Vad astrologin sysslar med är att undersöka och använda sig av *korrelationen* mellan himlakropparnas cykliska rörelser och människans karaktärsegenskaper och levnadsförlopp samt andra företeelser på jorden. Detta grundar sig på föreställningen om att allt i skapelsen hänger samman och bildar en enhet på ett intelligent och meningsfullt sätt. I detta avseende kan astrologin sägas vara en *levnadsåskådning* som uppmanar människan att leva i harmoni med sig själv, sina medmänniskor och sin omgivning. Med detta följer också en nödvändighet att ta ansvar för utformningen av sitt eget liv.

Hypoteser om varför astrologin fungerar

Varför fungerar nu astrologin? "Det gör den inte alls", hojtar genast den kroniske tvivlaren. "Det finns ju inga naturlagar som kan förklara varför den skulle göra det", hävdar han i kraft av sin vetenskapliga pondus.

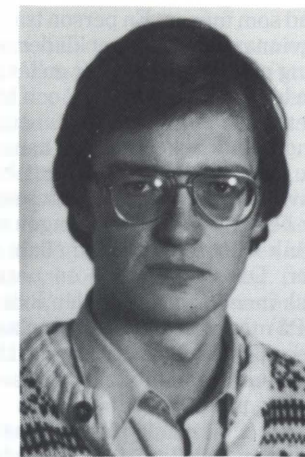
För att kunna göra den här sortens kategoriska påståenden måste man besitta fullständig kunskap om hur *allt* i universum fungerar. Detta kunnande besitter mänskligheten inte. Ändå finns det *vetenskapsmän* som påstår sig sitta inne med detta. Ta till exempel universitetslektor Claes-Yngve Lagerqvist i Uppsala, som deltog i ett radioprogram om astrologi. I det avsnitt av programmet som behandlade tänkbare mekanismer som ger astrologiska verkningar fick han frågan: "Kan det finnas några mystiska krafter som vi inte känner till än så länge?" Varpå han tvärsäkert svarade: "Ja, det gör det säkert, men inte av den typen som påverkar framtiden." Hur i hela världen kan han veta något om sådant som ännu är okänt? Är det sådant som är vetenskaplighet? Lägg märke till att jag inte dömer ut astronomin bara för att en av dess representanter gjorde ett ordentligt klavertramp. (Radioprogrammet hette "I stjärnornas värld" och ingick i Utbildningsradions astronomiserie och sändes 11 juli 1984 i P1.)

Det finns gott om förslag till svar på frågan "Varför fungerar astrologin?" De kan litet grovt delas in i två grupper: (1) det finns en direkt påverkan från planeterna och (2) planeterna utövar ingen påverkan utan speglar bara vad som händer.

Planeterna påverkar

Låt oss titta på grupp 1 först! Den kan delas in i två underavdelningar, nämligen att det handlar om en fysisk påverkan eller att det är fråga om en metafysisk sådan.

Förespråkarna för den fysiska påverkan tar i sitt resonemang hjälp av gravitationsvågor, elektromagnetisk strålning, transformator teorier, kvantmekanik m m. Visst påverkas vi av dessa företeelser, men detta resonemang klarar inte av att förklara hur det kommer sig att planeterna utövar just den påverkan som de enligt astrologin

Ivan Wilhelm

gör, t ex att Mars symboliserar aggressivitet och Jupiter expansion. Denna hypotes blir direkt hopplös när det gäller att ge en fysikalisk förklaring på de astrologiska prognosmetoderna. Vilken känd fysikalisk mekanism kan exempelvis göra att planeternas lägen den 20:e *dagen* efter födelsen visar hur utvecklingstrenden under personens 20:e *levnadsår* kan komma att bli? (Detta är en välbeprövad astrologisk prognosmetod som kallas för sekundär-progressioner.) Någon sådan mekanism är inte känd. Därför är den rätta inställningen beträffande hypotesen om direkt fysisk påverkan att det idag inte finns någon känd fysikalisk mekanism som kan förklara astrologin. Därmed är det emellertid inte uteslutet att det kanske upptäcks en sådan, men till dess är det lika bra att skrinlägga denna hypotes.

Sedan har vi hypotesen om en metafysisk påverkan från planeterna, d v s att det handlar om ett slags "översinnliga" och icke-materiella "energi". Exempelvis tänker en del personer sig att det utsänds esoteriska strålar från planeterna, som påverkar människans astralkropp, vilken i sin tur påverkar det inre sinnet, vilket i sin tur påverkar den fysiska kroppen och attraherar passande händelser till personen. Eftersom det här handlar om sådant som till sin definition ligger utanför de mänskliga sinnenas varseblivningsförmåga och därmed är aningen svårt att påvisa, går det inte att säga så mycket om denna teoris giltighet.

Planeterna påverkar inte

Till grupp 2 hör, som redan nämnts, alla teorier som utgår från att planeterna inte utövar någon fysikalisk påverkan, utan att deras lägen på himlen bara "speglar" vad som försiggår här på jorden.

En ofta framförd hypotes handlar om synkronicitet, d v s att skenbart orelaterade händelser kan sammanfalla i tiden på ett sätt som är meningsfullt för den person som upplever dem. Det var en av psykologins pionjärer, Carl Gustav Jung, som presenterade begreppet synkronicitet under 1900-talet (visserligen inte för att förklara astrologin, men hans modell är ändå användbar på astrologin). Ett exempel får illu-

strera vad som menas. En person träffar en dag en kvinna som bär *gröna* kläder, ser en *gröngöling* på sin balkong, hör en låt på radion som heter "På *grön* kvist" och blir påkörd av en person som heter *Grönberg*. Allt detta tänder ett klarhetens ljus i hans medvetande, och han tvingas inse att han är *grön* av avund på en arbetskamrat som nyligen blev befordrad. Det finns ingen direkt fysisk länk eller påverkan mellan dessa händelser. Däremot har de en personlig symbolisk innebörd för just den individen just då. På motsvarande sätt kan planeternas lägen i symboliskt avseende tänkas vara synkroniserade med människans karaktär och upplevelser.

En äldre och liknande idé framkastades av astrologen och den berömda astronomen Johannes Kepler på 1600-talet. Han var dessutom djupt religiös och en mystiker. Hans inställning till astrologin var kritisk, och han förkastade en hel del av den såsom varande vidskepelse, men han upptäckte också att det fanns mycket som visade sig fungera. Enligt honom existerade inte den astrologiska zodiaken som en fysisk realitet, utan den var en projektion av människans själ, som projicerade sig själv. Zodiaken existerar alltså enligt honom endast för den upplevande själen. Själen jämför ständigt de mönster, som planeternas inbördes lägen bildar, med sig själv. Så fort planeternas inbördes lägen bildar samma proportioner i zodiaken som redan finns i själen, stimuleras själen till att reagera och bli aktiv. En analogi från vårt vardagsliv kan klargöra denna något summariska förklaring av hans teori. En bilförare stannar för rött ljus och kör sedan när ljuset slår om till grönt. Detta betyder inte att trafiksignalerna skickar ut någon magisk strålning som styr föraren. De är bara signaler som är avsedda för just honom. Passageraren vid sidan om reagerar ju inte på trafikljuset; de är ju inte avsedda för honom. På samma sätt ansåg Kepler att själen bara reagerar på de "signaler" (i form av planetmönster som bildas i zodiaken) som matchar och aktiverar de mönster som redan finns i själen. Kepler ansåg också att de astrologiska "verkningarna" ligger utom sinnena och utanför det annars allmängiltiga sammanhanget mellan orsak och verkan. Detta resonemang om Keplers hypotes förs mer ingående i *Libra* nummer 3, 1984 (medlems-tidskrift för Sveriges Astrologiska Riksförbund).

Hur man än vrider och vänder på saken, blir resultatet detsamma: det finns *än så länge* ingen definitiv förklaring till varför astrologin skulle fungera. Därför tycker jag att arbetet bör inriktas åt annat håll än att framkasta ännu fler hypoteser.

Klarläggning av astrologins grunder

Det är tusentals astrologers erfarenhet att astrologin fungerar. Kritikerna har givetvis en patentförklaring på detta, nämligen "godtrogenhet" och "självbedrägeri". Tycker du att det verkar vara ett rimligt motargument?

Ett argument som däremot är värt att ta på allvar är astrologernas svårighet att

klart och tydligt påvisa astrologins eller sin egen funktionsduglighet under kontrollerade former. Det finns i och för sig lyckade tester, men de är tyvärr än så länge i minoritet. (I *Libra* redovisas även positiva forskningsresultat.)

Och då är vi tillbaka vid John McCalls misslyckade test och orsaken till detta. Han försökte helt enkelt göra något som astrologin inte kan göra. Presumptiva testkandidater bör alltså noga begrunda fallet McCall och först göra en ordentlig kontroll av sitt kunnande, *innan* de ställer upp på offentliga tester.

En tilltagande trend i dagens astrologiska gemenskap är att projekt sätts igång för att klarlägga astrologins grunder. Det är på detta område som jag anser att krafterna bör satsas. Detta var exempelvis temat för den ansedda engelska astrologiföreningen The Astrological Associations stora konferens 1984. Denna utveckling innebär troligen att en hel del av de många olika astrologiska systemen kommer att få genomgå stora revideringar. I Sverige har Thomas Lindström i Gävle stått för ett berömvärt initiativ genom sin undersökning, som bidrar till den astrologiska grundforskningen. Enligt de preliminära resultat som han har meddelat, verkar han ha hittat en del intressanta samband. Publiceringen av resultatet emotes med spänning.

Vägledning i stället för spådomar

Astrologin har blivit stämplad som "spådomskonst". Detta beror delvis på oseriösa och sensationshungliga "astrologers" framfart, delvis på entusiasters överdrivna påståenden om vad astrologin kan göra, delvis på att så många rådsökande *vill* att astrologin ska kunna spå, trots att den inte kan det. Det är alltså lika bra att först som sist fastslå att det inte går att spå med astrologin.

När astrologin nu inte kan göra spådomar, vad kan den då användas till? Den moderna, genomtänkta astrologin sysslar i stället med trender, individens utveckling och dennes subjektiva upplevelser. En liknelse med en orienteringskarta kan på ett schematiskt sätt illustrera vad astrologin kan användas till. En person som ska delta i en orienteringstävling, har som uppgift att passera vissa kontrollstationer. Deras placeringar är fastställda före tävlingen. Däremot är löparen fri att välja vilken väg som helst mellan dessa kontroller. För att han nu ska hitta till dem har han hjälp av en karta, där deras placeringar är utmärkt och terrängens beskaffenhet markerad med olika symboler. Genom att studera kartan och ha kunskap om symbolernas betydelse kan löparen välja den väg som enligt hans individuella förutsättningar är den bästa för att passera alla kontrollerna. Alla deltagarna i tävlingen har likadana kartor, men var och en väljer sin speciella väg. Tillämpat på astrologin innebär detta att planeternas ställning vid födelsen och deras förflyttning efter denna är en karta över den "väg" och "terräng" som personen har att gå i sitt liv. Däremot är varje individ fri att inom de givna yttre för-

utsättningarna välja väg och tillvägagångssätt efter behag. Horoskopet ska alltså ses som ett värdefullt hjälpmedel för orienteringen i livet på ungefär samma sätt som orienteringslöparen använder sin karta för att genomföra sin tävling.

Därför börjar astrologerna att göra allt större ansträngningar för att tvätta bort den felaktiga stämpeln "spådomskonst", som satts på astrologin. I USA har de erfarna astrologerna under de senaste åren lyckats åstadkomma lagändringar, som medför att astrologin i lagens ögon inte längre är utövning av spådomskonst. Statsdomstolar och federala domstolar har nämligen som ett resultat av informationskampanjer slagit fast att astrologin är talandet av det fria ordet, vilket är skyddat i USAs författning och därmed inte får regleras, förbjudas eller licensbeläggas. Detta på grund av att astrologi är ett symbolspråk och att utövningen av astrologi i huvudsak består i att översätta symbolspråket till ord.

Åsiktspolisens förvrängningar

I samma nummer av *Sökaren* (nr 7, 1985) återgavs också en text från den amerikanska åsiktspolisens CSICOP. Tycker du förresten att det är att ta i för kraftigt att använda ordet "åsiktspolis"? Vad säger du då om att professor Douglas R. Hofstadter, som är en företrädare för CSICOP, säger att CSICOP "är ett slags polis som försvarar sanningen" (Scientific American, nr 2, 1982). Denna sammanslutning vill bekämpa allt som enligt deras godtycke klassas som "pseudovetenskap". Att en sådan enögdhet måste leda till förvrängningar och missgrepp är knappast något att förvåna sig över.

När de därför attackerar astrologin, sker det så gott som uteslutande på simpel solteckensnivå, d v s grundat på det zodiaktecken som solen befann sig i vid födelsen. Detta framgår tydligt av deras artikel i *Sökaren* nummer 7, 1985. De har ju gudbevars bevisat att människor som är födda i ett visst soltecken inte har någon dragning till ett speciellt yrke. Precis som om det skulle vara något nytt för kunniga astrologer! Vilken erfaren astrolog som helst vet att *alla* planeterna måste tas med i bedömningen och att det är förkastligt att göra en massa uttalanden enbart utifrån solens zodiaktecken. Vad CSICOP i praktiken attackerar är alltså den ytliga veckotidningsastrologin, som inte på något sätt är representativ för vad astrologi är. Men dessa herar gör sina attacker och formuleringar på ett sådant sätt att det framstår som om hela astrologin skulle vara skjuten i sank bara för att de har kommit på att soltecknen inte är tillförlitliga.

De påstår också felaktigt att "astrologin som den är idag i stort sett härstammar från Ptolemaios' nedteckningar på 100-talet e. Kr.". De har uppenbarligen inte läst hans bok eller moderna astrologers böcker, eller också har de inte förstått dem och ännu mindre tillämpat vad som står i dem. Här är det på sin plats att understryka att en person som inte kan tolka ett horoskop inte

heller är kompetent att uttala sig om astrologins giltighet.

Ptolemaios skrev exempelvis ingen speciell tolkning för zodiaktecknens betydelse, utan han använde sig av tecknen huvudsakligen för att avgöra hur bra eller dåligt en planet står i horoskopet. Dagenstovikt på tecknens karaktärsegenskaper är alltså något som har uppstått någon annanstans än hos honom, vilket CSICOP tydligen vill förbise. Vidare räknade Ptolemaios aspekterna mellan zodiaktecknen (en metod som fortfarande används i indisk astrologi), medan den moderna västerländska astrologin i stället räknar vinkeln mellan planeternas zodiakpositioner. Detta är en himmelsvid skillnad, som utrymmet här inte räcker till för att utreda närmare.

Däremot är planeternas symboliska betydelser ungefär desamma nu som då. Françoise Gauquelins undersökningar har dessutom med vetenskaplig metodik visat att de på det stora hela stämmer med verkligheten än idag (Psychology of the Planets av F. Gauquelin, 1982). Det är alltså inget "dåligt" med att *denna del* av Ptolemaios astrologi har bevarats ända in i våra dagar, trots att CSICOP försöker få det att framstå som något negativt.

Dessa scientismsens förkämpar (CSICOP) har till råga på allt avsiktligt fuskat med tester för att få astrologin att framstå i dålig dager, vilket de tvingades erkänna i sin egen tidskrift Skeptical Inquirer, våren 1983. (Se även *LIBRA* nummer 2 1985!)

Sveriges första astrologibok och astrologiförening

I samma nummer av *Sökaren* fanns en förteckning över astrologiböcker på svenska. Den förtjänar att kompletteras med att den första läroboken i astrologi på svenska under 1900-talet heter "Astrologi för nybörjare" av T. H. Burgoyne. Den utkom 1916 och var utgiven av Astrologiska Förbundet, som bildades 1910. Dess ordförande var Gustaf Ljungquist. Det var denna skara entusiaster som förtjänar att kallas astrologins pionjärer i Sverige, eftersom ämnet på den tiden var så gott som okänt i vårt land. Sveriges Astrologiska Riksförbund försöker nu föra sin föregångares arbete vidare.

Förteckningen över astrologiföreningar kan kompletteras med

Malmö Astrologiförening, Kilian Zollsgatan 10, 217 56 Malmö, 040-670 76.

Stockholmsastrologerna, c/o Helge Hjelmus, Växlarevägen 35, 171 65 Solna, 08-82 56 51.

Uppsala Astrologiska Förening, c/o Marianne Eriksson, Torkelsgatan 28 B, 753 29 Uppsala, 018-10 33 08.

Astrologiska Föreningen i Västerås, c/o Gertrude Knoph, Hökåsvägen 83 B, 722 31 Västerås, 021-246 33.

Helsingborgs Astrologiförening, c/o Terttu Mellander, Grönkullagatan 7 D, 252 57 Helsingborg, 042-15 76 64.

Sveriges Astrologiska Riksförbund, Duvhökgatan 6 A, 214 60 Malmö, 040-92 62 19.

Vi ber om hjälp för den astrologiska grundforskningen

Du kan på ett enkelt sätt ge den astrologiska grundforskningen värdefull hjälp. Gör så här:

Skicka in uppgift om dag, måndag, år, klockslag och plats för födelsen för en person som har varit med om en *olycka* (som medförde kroppsskada) eller *operation*.

Skicka också in födelsetid för en annan existerande person, som *inte* råkade ut för en olycka eller operation samma dag som den andre personen.

Skriv varifrån födelseklockslagen härstammar, t ex enligt lasarettet, enligt mammas minne o s v.

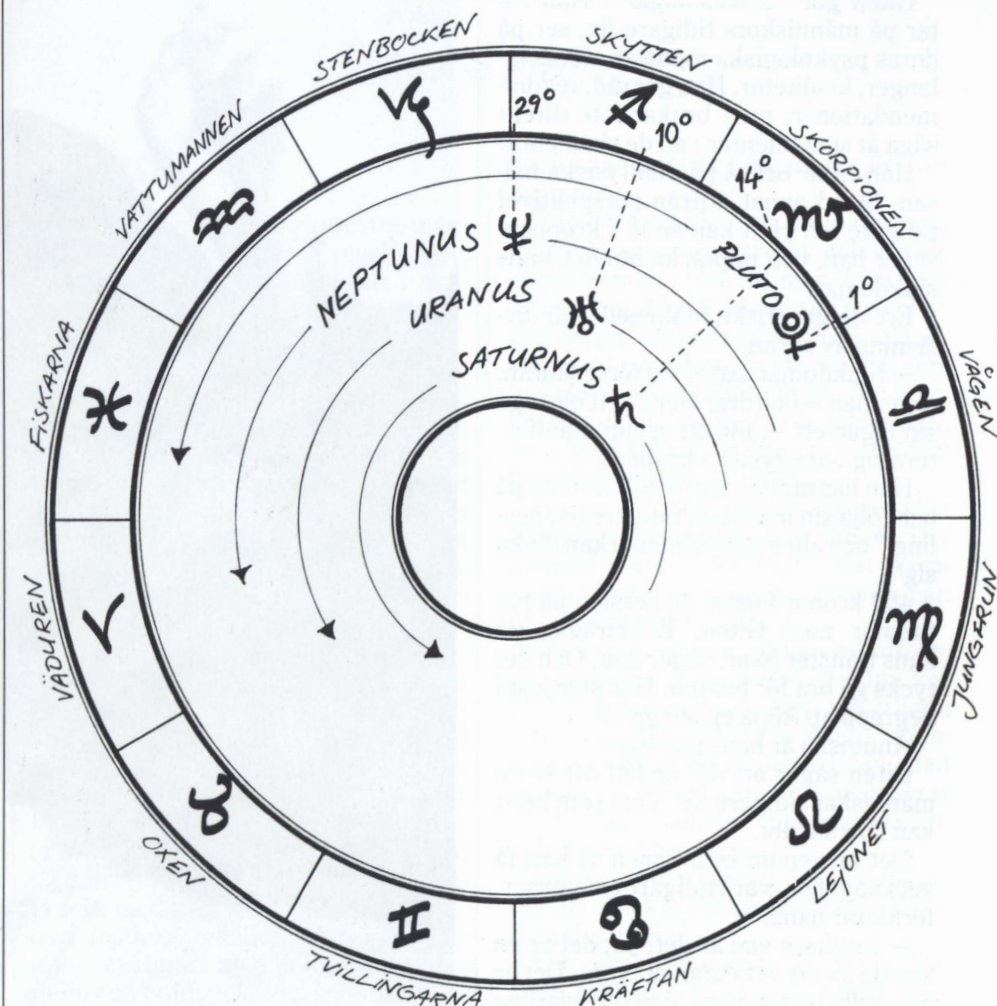
Skriv vilken dag och månad och vilket år som olyckan eller operationen ägde rum.

Tala om ifall det är fråga om en operation eller olycka. Stoppa denna lapp i ett kuvert. I detta kuvert stoppar du också ett annat, igenklistrat kuvert, där du skrivit vem det var som råkade ut för händelsen.

På detta vis kan vi astrologer nu bland oss själva ta reda på hur pass säkert det går att se denna typ av händelser i ett horoskop. Detta är alltså ingen test, utan en insamling av material för grundforskning. Därför behövs än så länge ingen utomstående kontrollant, utan det blir aktuellt först när vi anser oss ha kommit fram till något som kommer att hålla i en kontrollerad test.

Om du vill att födelseuppgifterna ska vara hemliga, kommer detta givetvis att respekteras. Om du tillåter att födelseuppgifterna publiceras (utan namn) tala om det! Skicka till denna adress: Sveriges Astrologiska Riksförbund, Duvhökgatan 6 A, 214 60 MALMÖ (tfn 040-92 62 19).

Tack på förhand!

Giten, livskonsult

Den gänglige mannen, snar till leenden, som halvligger på en soffa framför mig, var förr skådespelare med namnet Björn Erik Andersson. Nu är han Swami Dhyen Giten, 26 år, "spiritual healer, psychic och medium, lärare i intuitiv och psykisk medvetenhet", som det står i en reklambroschyr. Tillsammans med sin tjej, f d Pia Margareta Lundgren, numera Ma Amrit Anutosha, 25 år, bor han i ett höghus på Kungsholmen i Stockholm, där han tar emot klienter i ett smakfullt inrett rum.

De osvenska namnen har paret Andersson Lundgren fått som lärjungar till Bhagwan Rajneesh, omstridd indisk andlig lärare, numer bosatt i USA.

Giten gör "livsläsningar". Han tittar på människors tidigare liv, ser på deras psykologiska mönster, deras talanger, kvaliteter. Han ger råd, rekommendationer, men brukar inte direkt säga åt sina klienter vad de skall göra.

Han tittar också på den fysiska hälsan, bland annat utifrån perspektivet tidigare liv. Han kan se in i kroppen, säger han, och upptäcka om det finns sjukdomar.

Ett diagnostiskt hjälpmedel är avläsning av auran.

— Sjukdomar sätter sig först i auran, säger han — och drar leende ett bloss på sin cigarrett — för att sedan manifestera sig i den fysiska kroppen.

Han har utbildning i USA i att lita på och följa sin intuition, tidigare liv, healing" och allt esoteriskt man kan tänka sig.

400 kronor kostar en session på två timmar med Giten. Efterfrågan på hans tjänster ökar, säger han. Och det tycks gå bra för honom. Han står just i begrepp att köpa en snygg bil.

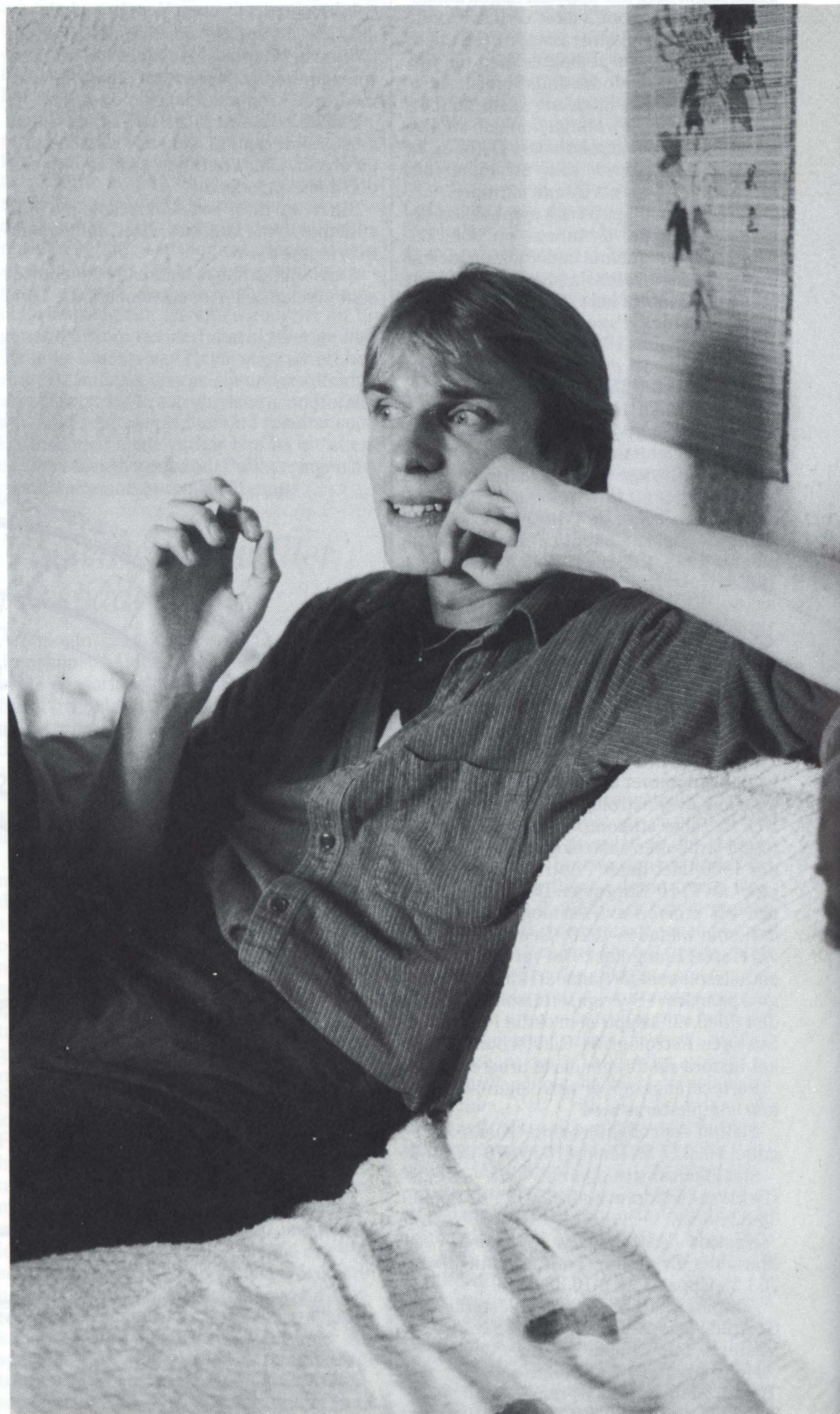
Anutosha är hans manager.

Giten säger att det är lätt att se en människas tidigare liv. Vem som helst kan lära sig det.

Det är genom intuitionen vi kan få vetanågot om våra tidigare existenser, förklarar han.

— Intuition vad är det? Jo, det är en känsla av att veta utan att veta. Det är den stilla rösten inuti, den oförklarliga impulsen.

— Och det som öppnar intuitionen är kärlek och medkänsla. Giten säger också att när minnena från andra existenser kommer upp, känns det som om man hittat på alltsammans! Då skall man inte tvinga sig att tro på det, men leka med det, vara öppen.

Giten har minnen från flera tidigare liv. Det allra tidigaste är från Atlantis, en högtstående civilisation med folk av två slag: präster och arbetare. Han minns också att han varit munk i Tibet, kristen som slängdes åt lejonen i Rom, farao i Egypten, indiansk medicinman, läkare i New York och en homosexuell konstnär i Paris, vilken begick självmord.

Det är för Gitens påstådda förmåga att se tidigare liv som jag — tillsammans med Åsa Freij — besöker honom. Jag vill kolla om han säger samma saker som andra sagt om mina tidigare liv, och Åsas.

Jag ber honom alltså berätta vad jag varit förut.

Giten sluter ögonen och sitter en stund i tystnad. Så meddelar han att han ser gamla tryckpressar. Frankrike, troligen Paris, gränder och tryckerikonstens barndom. En liten lokal med två små fönster och två personer som arbetar där, förutom jag.

Förmodligen är jag engagerad i att ge ut något "franskt språkrör". Namnet Clarté kommer upp.

Det rör sig tydligen om tre inkarnationer, där jag sysslar med tryckeriverksamhet.

— Säger namet Johann Gutenberg dig någonting? frågar Giten.

— Ja, det är ju en välkänd historisk gestalt, svarar jag, uppfinnaren av tryckerikonsten. Men säg nu inte att jag har varit Gutenberg!

Men Giten tror att kanske har jag varit han. Det är inte omöjligt. Det namnet kommer upp hela tiden.

— Om du inte var Gutenberg, så stod du honom åtminstone nära.

— Tryckeriarbetet var för dig ett medel att sprida vad du trodde var sant, säger Giten vidare. I Frankrike handlade det mycket om samhällskamp och revolution.

Jag försöker skoja bort den historiske personen och säger att jag kanske var hans oskicklige lärling, eller någon ovän som vält omkull hans utrustning eller tände eld på tryckeriet.

För övrigt får jag veta — vilket kan kännas inspirerande och möjligen smickrande — att jag har en stor potential, stora kreativa möjligheter.

Under sessionen erinrar jag mig att två personer, som jag känner, gjort uttalanden om Olof Palmes tidigare liv. Den ena påstod mycket bestämt att Palme varit Napoleon, och han hade meddelat Palme detta! Den andra fick med hjälp av psykograf, "glaset", reda på att Napoleon hade Palme visst inte varit, men däremot Olof Skötkonung! Detta nämnde jag inte för Giten, men frågade om han visste något om Palmes tidigare inkarnationer. Han kom fram till Frankrike och ledande andliga befattningar, men ingen Napoleon.

Vad mina egna tidigare liv beträffar fick jag för många år sedan veta av en ryska, fru Reinfeld, bosatt i Stockholm, att mina tre viktigaste inkarnationer varit som munk i västerlandet, som bortskämd kvinna i Sydeuropa och som vis man i österlandet.

Ambres har sagt att jag hetat René och varit italienare.

En kvinna menar att jag har levt i Atlantis och då varit andligt mer utvecklade än nu.

Åsa har fått höra att hon varit feodalherre i ett tidigare liv. Giten såg ingen sådan herre. Däremot sa han att hon blivit bränd på bål i Spanien. Hon hade haft kunskaper om örter och healing i det livet.

Åsa tycker att Gitens uttalanden är väldigt "allmänna". Det kan exempelvis stämma på nästan vem som helst att man har en dold kapacitet, menar hon, ty vem skulle inte kunna åstadkomma betydligt mer än man gör? Likaså med astrologi och I Ching — uttalanden där är så allmänt hållna att vem som helst kan känna igen sig.

Nu kan det mycket väl vara så att

Giten faktiskt "ser" saker. Det är som en film, säger han själv.

Men man bör nog vara litet försiktig när man ställs inför uppgifter om sig själv, sitt förflutna, sitt framtida öde, som ges av medier, psykiker, siare osv. Om man trots allt tycker att det som sägs stämmer på en själv, kan det nog ge ökad självkänsla och inspiration till livsförändring. Men det kan kanske också ha en hämmande verkan: man blir låst i vissa föreställningar om vem man är och vad man duger till. Så: skjut aldrig den intelligenta reflexionsförmågan åt sidan! Underställ alltid "intuitioner", psykiska glimtar osv förståndets granskning!

SM

De berättar om våra tidigare liv Kan vi tro på dem?

Av Åsa Freij

Tapesh

En person som säger sig kunna se människors tidigare liv är Tapesh, alias Erik Rolf, en amerikan bosatt i Sverige. Sitt andliga namn har han, liksom Giten, fått av Bhagwan Rajneesh.

När jag ber Tapesh berätta något om mina andra liv, drar han tveklöst och snabbt fram en rad exempel. En gång dog jag i barnsäng, och en annan gång miste jag ett ben. Det var de två mest dramatiska livet. Han frågar om jag har besvär med mitt högra ben. Det har jag inte, och inte heller upplever jag något igenkännande, varken när han berättar om detta liv eller om andra, som han säger att jag har levt.

Men när Tapesh kommer in på hur mina tidigare liv påverkar mig idag, känns det mer bekant. Han menar att jag har insikter och visioner och ambitioner, men att någonting hindrar mig från att riktigt förverkliga dem, vilket är frustrerande för mig. Jag tänker här på mina mångåriga ansträngningar att få folk med mig för att skapa alternativa modellsamhällen, där man kan göra verklighet av alla kunskaper om miljö och humanekologi som finns hos spridda nytänkare idag. Intressant är också att Tapesh, liksom Giten, säger något om en inkarnation där jag haft kunskaper som legat före i tiden, men blivit misstrodd och förföljd för detta. — Men om denna lilla överensstämmelse mellan Giten och Tapesh har något värde som stöd för att de båda verk-

ligen kan uppfatta tidigare liv, det vet jag inte.

Tapesh berättar lite om sina egna upplevelser av tidigare liv och hur de stärkt honom i tron att man lever mer än en gång. Han är bland annat övertygad om att han varit advokat i England. Han har t o m i detta liv läst en bok som han skrev i det tidigare livet — en mycket bra och intressant bok, säger han, men ändå tråkig för honom, eftersom han så väl kände igen alltihop.

I en annan inkarnation var han född i Skandinavien och hette Erik Rolf. Det namnet har han återtagit i det nuvarande livet — men egentligen har han ett amerikanskt namn.

Tapesh talar inte gärna om tidigare liv, utan istället om *andra* liv. Han förklarar detta med att tiden egentligen inte finns. Allting bara är. Men vi människor förmår inte uppfatta det så, utan genom vårt medvetande konstruerar vi ett slags händelsernas succession, och därmed begreppet tid.

Därför, säger han, är det lika naturligt att se s k kommande liv som att se s k tidigare liv.

Om sina kommande liv säger Tapesh att han sett sig som något slags arbetsledare vid en odling, där han samtalar med några medarbetare om hur man ska ändra vattenspridarna över det markområde man just betraktar. Han går då fram till en dator och får via den och genom att bara *tänka* sina instruktioner vattenspridarna att ändra riktning. Forts. på sidan 34

Harley Swiftdeer visar vägen in i magikernas farofyllda värld.

Sök din mörka sida!

Samtal med den indianske magikern Harley Swiftdeer

Av Gunilla Rech och Ola Persson

— Jag är människa, regnbågemänniska. I varje land finner jag vänner från föregående liv och människor som vill förändra världen. Vi tillhör alla regnbågefamiljen.

Detta säger Harley Swiftdeer, indiansk magiker, medicinman och medgrundare av Native American Lodge of Ceremonial Medicine i Kalifornien, USA. Han och hans medarbetare samlar och lär ut de viktigaste lärdomarna från indiansk medicin och indianska ceremonier. De studerar också liknande läror i andra delar av världen.

Swiftdeer reser jorden runt för att, som han säger, skapa en "sammans-

komstens cirkel". Hans budskap är världsfred, bruket av traditionell, magisk kunskap för att positivt förändra det som händer Moder Jord, kontakten med naturen och skyddet av heligheten i det som finns här på jorden.

I slutet av augusti höll han sin första kurs i Sverige. Under en helg fick kursdeltagarna inblick i indianska traditioner och ceremonier, bl.a. hur man gör och använder medicinhjul — cirkel-lagda stenar med symbolisk och magisk betydelse. Swiftdeer visade också hur en svetthydda — en indiansk bastuhydda — kan användas, bl.a. vid healing, och mycket annat som länge varit

hemligt och inte avslöjats för ickeindianer.

Harley Swiftdeer är metis, indianskt halvblod, till hälften av irländsk härkomst och till hälften av cherokee-stammen. Kanske har detta bidragit till hans vilja att förmedla sin kunskap utanför den indianska kulturen. Detta har han kritiserats mycket för, och han motarbetas från många håll — enligt vad han själv säger bl.a. med svart magi.

Vi besökte Swiftdeer på hans tillfälliga vistelseort i Stockholm några dagar efter kursen. De första intrycken hade vi redan smält; nu började nya frå-

gor hopa sig om Swiftdeer som person och hans budskap. Han gör ingalunda ett entydigt intryck. Under samtalets gång utför han två av sina favoritsysselsättningar — dricker Pepsi Cola och röker nejlikecigarretter.

Harley Swiftdeer är en man som hunnit med mycket under sitt liv.

— Jag växte upp bland indianer, berättar han. Min mormor, som var medicinkvinna, förde in mig i indianska tänkesätt och traditioner.

— Ända sedan sexårsåldern har jag varit mycket aktiv med många ting på samma gång. Jag har en typisk tvillingmentalitet, jag tycker om att göra många saker och att göra dem bra. I skolan hade jag ett stort försprång, eftersom jag kunde läsa och skriva före de andra barnen och hann mycket vid sidan om.

— På high school började jag min militärtränning. Jag fick pilotlicens när jag var 16 år och lärde mig fallskärshoppning. Jag tränade fotboll, basket och var med på rodeo. Sedan fortsatte jag vid Air Force Academy och amerikanska marinkåren. När de andra i marinkåren gick ut och festade, tränade jag stridskonster, såsom judo, jiu-jitsu och karate.

— Jag använder min tid maximalt. Jag äter bara en gång om dagen och sover endast fyra timmar om dygnet. Och jag lär hela tiden. Medan jag läste psykologi på universitetet, hade jag samtidigt ett heltidsjobb och uppfostrade ensam mina fem söner.

— Livet är fullt av kunskap, men en del människor är mycket lata, de gör ingenting.

Vilket uppenbarligen inte passar in på Swiftdeer, som också har tagit två doktorsexamina, en i psykologi och en i religionshistoria.

Magins väg beträdde Swiftdeer först i slutet av sextiotalet. Då började han gå i lära hos Tom Two Bears Wilson, en navaho-medicinman. Enligt Swiftdeer är Tom Wilson förebild till Don Genaro, som Castaneda-läsaren säkert känner igen.

Vi frågar Swiftdeer om han anser att det Castaneda skriver är sant.

— Ja, delar av det, men Castaneda berättar inte mycket om Don Genaro. Det är Don Juan som kommer i förgrunden. Han var ju Castanedas lärare. Don Genaro var Castanedas "välgörare", d v s en lärare som enbart arbetar med den mörka sidan. Don Juan lärde honom finna den ljusa sidan.

— För mig var det precis tvärtom. Don Genaro var min lärare och Don Juan min välgörare. Carlos är en *stalker* — en smygare — och jag är en *dreamer*. Våra arbetssätt är helt motsatta.

— Det som beskrivs i Castanedas böcker har mina elever också upplevt. Däremot ligger dessa upplevelser

långt borta från den verklighet som de flesta människor uppfattar, och de flesta är rädda för att se den andra verkligheten. Om man accepterar den verklighet Castaneda talar om, måste man förändra sin egen verklighet. Det vill de flesta inte, så de tror hellre att Castanedas böcker är fantasi.

Swiftdeer kallar sig själv krigare.

— Krigare och magiker är samma sak för mig och mitt folk, säger han. Det finns medicinmän och -kvinnor, trollkarlar, schamaner och krigare. De arbetar med energi på olika nivåer och på olika sätt.

— Krigaren är en person med kunskap som berör honom själv och andra med skönhet. En krigare är inte samma sak som en soldat. En krigare vet att alla fiender finns inom en själv.

— Man skulle också kunna säga att jag är en koreograf, en samordnare av magiska krafter.

Swiftdeer talar om mörka och ljusa krafter. Med detta menar han inte en uppdelning mellan ont och gott, utan snarare sönderdelande och sammanfogande krafter.

Swiftdeer är krigsveteran från Vietnam, och vi undrar om hans mörka sida var att döda folk i kriget.

— Det var en av mina mörka sidor. Den mörka sidan kan bestå av rädsla, ilska, stress eller oförmåga att beröra sig själv med njutning och kärlek.

— Men vad är det som får en människa att döda?

— Man måste inte vara ond för att döda. Ibland kan det t.o.m. finnas en god anledning, t.ex. om man väljer att döda för att rädda ett värlöst barn. Varje människa är beredd att döda i vissa situationer. Men man måste inte utöva ondska för att lära sig vad som är gott — däremot måste man förstå motiven bakom ondskan.

— Se dig själv i spegeln och fråga: Var är jag inte hel, inte i balans? Du måste gå in i dig själv, se din mörka sida och lära dig vad du vill göra, annars kan du explodera. I Los Angeles gick en man in i en hamburgerrestaurang och sköt ihjäl 23 människor. Vad fick mannen att göra detta? Om han känt sin mörka sida, hade han aldrig gjort så. Den mörka sidan tog makten över honom och uppslukade honom.

Är det möjligt att skada en annan människa genom magi?

— Ja, naturligtvis! En svartmagiker kan använda exakt samma krafter som en vitmagiker.

— Är du själv beredd att skada en annan människa genom magi?

— Självkart! Om jag t.ex. kan rädda ett barn genom att skada dess angripare med magi, är jag beredd att göra detta. Det viktiga är att man är klar över sina syften.

— Det finns många svartmagiker

bland indianer och andra folk — i Afrika, på Jamaica osv. Faktum är att den ryska regeringen satsar mycket på forskning om svart magi. Förmodligen finns det fler svarta än vita magiker.

— Skulle alla människor kunna bli magiker?

— Ja, men magins och medicinens väg är den hårdaste man kan gå på denna planet. Den kräver att man helt upplöser sitt lägre jag och fullständigt nyskapar det högre. Att beträda denna väg är inte att rekommendera för medelmänniskan. De flesta är ännu inte redo för detta.

Ett viktigt redskap i den indianska traditionen är medicinhjulen och de symboler som förekommer i dessa — symboler som är viktiga för alla människor, menar Swiftdeer.

— Det största hjulet är universum, och det minsta hjulet är elementen jord, luft, eld och vatten. Allting i livet rör sig runt i en cirkel. Det går från liv till död till återfödelse. Medicinhjulen är ett sätt att symbolisera processen i denna rörelse i oändlighet. Lineärt tänkande kommer från vänster hjärnhalva, cirkeltänkandet låter hjärnhalvorna samarbeta.

Den som lägger ett medicinhjul, samlar och samordnar de krafter som finns i de fyra huvudsakliga riktningarna — väderstrecken — och i de mellanliggande riktningarna. Det är oftast åtta stenar i hjulets yttre cirkel och fyra stenar i mitten.

— Cirkeltänkandet är huvudkällan till all kunskap, säger Swiftdeer. När jag rest jorden runt, har jag märkt att det i de flesta kulturer finns ett cirkeltänkande. Många afrikanska folk, aborigines i Australien, shinto-schamaner i Japan, tibetanska munkar, buddister och de amerikanska indianerna, alla använder de hjulkonstruktionen. Och det finns en stor likhet i det sätt som den används på.

Vi frågar varför svetthyddeceremonierna — Swiftdeers främsta arbetsätt — är så viktiga.

— Det finns många typer av svetthyddor och många olika ceremonier som kan göras i en svetthydda. Anledningen till att jag använder mig av svetthyddorna för healing är att jag kan arbeta med absolut noggrannhet, eftersom allt är närvarande: de fyra elementen — jord, luft, eld och vatten. Svetthyttan är ett sköte, så det är säkert. Negativ energi kan inte komma in i cirkeln, och den är lätt att ha under kontroll. I svetthyddan kan man få det bästa resultatet med minst energiinsats. Det är en plats där man dör och återföds förändrad.

— Ceremonierna i svetthyddan kan användas till att drömma, se i sin livsbok, tala med förfäder, komma i kontakt med elementens andar och natu-

randar, komma i balans med månen och stjärnorna, som rening, vid giftermål och begravning osv. Svettningen kan ske i ett pass eller i upp till åtta omgångar, det beror på vad man vill uppnå. En omgång är för hårt för nybörjare, men så brukar vi själva göra.

— Är det många som blir rädda för vad de får se och veta, när de ger sig in på det här området?

— Ja, självklart, menar Swiftdeer. Möjligen blir en del också rädda för en magiker som Swiftdeer.

— Varför tror du att de blir rädda för dig? frågar vi.

— Jag representerar för folk viljan att dö och förändras. Om de ser och känner kraft, kan de vilja ha den själva. Men de är inte beredda att dö och förändras för att nå denna kraft och kunskap.

— Just nu är du trygg i din värld, du vet vad du kan göra, hur mycket smärta du kan ta, vilken form denna smärta kommer att ta, vilka lekar du kan leka — detta är välkänt, säkert och tryggt. Om du vill förändras, måste du stiga ut i det okända.

Saken är klar. För den som vill följa den magiske krigarens väg, väntar stora utmaningar och uppostringar. Men insikterna lockar, och intresset för shamanism bara ökar. Det visar inte minst det uppseende Harley Swift-

Svetthyddan — platsen för död och återfödelse — här i svensk sommarmiljö.

deer väckte under sitt Sverigebesök. Swiftdeers nästa mål blir Italien, där

redan tolv personer väntar på att bli healade i svetthyddan.

De berättar om våra tidigare liv. Forts.

Lilly Gardeby

Långt ute på landet i hjärtat av Sörmland med Vingåker som närmaste större ort bor Lilly och Ingemar Gardeby i ett rymligt hus av mindre herrgårdstyp. De betonar att de inte vill uttala sig om människors tidigare liv bara för att stilla deras nyfikenhet, utan endast om det har någon betydelse för deras andliga utveckling eller hälsa. Kännedom om tidigare liv kan ge förståelse för och lösa upp hämmande psykologiska mönster i det nuvarande livet och bidra till att lösa upp dessa mönster.

Efter viss påtryckning att för artikeln skull ändå få höra något om mina tidigare inkarnationer säger Lilly okej. Hon blundar, känner efter och säger så att det känns rätt att säga något. Jag har varit nomad, får jag höra.

— Du har svårt att vara stilla en längre tid på samma plats. Du drivs av

att du ser att det är så många olika saker du kan göra på olika platser. Men du återvänder också till gamla platser igen, så som nomader gör. Du fångar upp idéer, bl a från vad du ser utomlands. Du ser hur allt skulle kunna vara, men du kan inte riktigt få det manifesterat, få folk att se det du ser. Och det lider du av. Men fortsatt att hålla dina visioner, fast det kanske inte är du som skall manifestera dem! Om din tanke är stark och riktig, kan den förr eller senare fångas upp av rätt person.

Ja, det där var väl inte så illa som beskrivning av min nuvarande situation och stämde ganska väl med vad både Tapesh och Gitensa.

Älvor och UFO:n

Enligt en artikel i den amerikanska tidningen Omni säger antropologen Ronald James vid Nevadauniversitetet i Reno att det finns slående paralleller mellan moderna rapporter om "ufo-nauter", eller humanoider, och traditionella legender om älvor och feer. Bland parallellerna: egendomliga dödsfall bland kreaturen, oförklarliga cirkulära märken på marken och bortföranden. James drar slutsatsen att det förhållandet att det finns många UFO-rapporter inte gör dessa mer trovärdiga. Det fanns en gång många rapporter om älvor också.

Rosenkors-Orden AMORC

- Filosofisk och kulturell organisation. Vi studerar andliga och fysiska lagar och dessa lagars praktiska tillämpning i det dagliga livet.
- Vår introduktionsskrift "Mästerskap i Livet" kan erhållas gratis.
- Adress: Gathes väg, 439 00 ONSALA.
- Våra lokalavdelningar sänder i närradion, Stockholm, Göteborg, Malmö.

Vid adressändring
uppgä även den
gamla adressen!

Guru

Guru är en person som leder sin lärjunge från mörker (gu) till ljus (ru). I indisk religiös tradition har guruinstitutionen stor betydelse. En sökare letar efter en guru som han kan känna tillit till, och när han funnit honom, följer han guruns anvisningar för att nå andlig insikt, självförverkligande, inre glädje och frihet. Han ifrågasätter inte guruns ord, utan godtar dem och rättar sig efter dem. Gurun blir ofelbar, som en gud. Ibland sägs t o m att "guru är Gud". Det torde betyda att han uppfattas som en pålitlig kanal mellan Gud och människan-sökaren.

Letandet efter en guru kan medföra en rad besvikelser under många år. Sökaren går kanske från guru till guru, känner sig inte hemma någonstans, tills han — o, lycka! — slutligen finner sin egen andlige mästare.

Det erkänns förstås i Indien att alla guruer inte är goda. Ofta sägs att man skall misstro den "självutnämnde" gurun, den som inte blivit utsedd av sin egen guru, eller inte kan ge övertygande bevis för att han blivit det. Några guruer har inte nått särskilt långt i sin andliga utveckling. Några är inte ärliga och uppriktiga, utan utnyttjar sin situation som lärare för att tillfredsställa egna behov. En dålig guru sprider sin egen snäva kunskap och lämnar efter sig dåliga discipliner utan verklig andlig insikt. Några guruer har tydliga mänskliga svagheter. Celibattvånget leder ibland till svårigheter för "heliga" män med kvinnliga discipliner. Den naturliga driften pockar på tillfredsställelse, och gurun vill ta för sig av det som finns i hans omedelbara närhet. Sexuella handlingar försöker gurun sedan dölja, med större eller mindre framgång.

Guruns kvalitet är alltså av avgörande betydelse. Stackars den som råkar i händerna på en falsk guru! Det sägs att man skall prova gurun. Men hur detta skall ske är oklart. Inte ovanligt är att anhängarna till en viss guru framhäver just denne som äkta — eftersom det är vad gurun själv säger — till skillnad från vissa, kanske de flesta, andra.

Guruinstitutionen är en typiskt indisk företeelse. Men även i västerlandet finns guruer och discipliner till guruer. Några litar till Krishnarörelsens guru, andra till Sidha Yogas, åter andra till Ananda Margas o s v. Det finns också rent västerländska "guruer", såsom Rudolf Steiner, Martinus, Paul Brunton och — av annat slag — Luther, Freud, Marx.

Många i västerlandet gör sig helt beroende av någon lärare. Det rör sig då mest om författare eller tänkare som den sökande inte själv står i personlig kontakt med. Här i väst finns knappast några infödda personliga lärare av in-

disk typ. Det som kommer närmast är väl studenters beroende av sin professor och församlingsmedlemmars tilltro till sin pastor.

I väst läser vi mycket, när det gäller livssynsfrågor. Vi bildar oss, skaffar oss en vidsyn. Vi får kanske favoritförfattare, men vi är öppna för pluralism på ett helt annat sätt än den indier som villigt och kärleksfullt låter sig undervisas av en av honom utvald guru.

Våra västerländska "guruer" är alltså våra författare — och livet självt. Det vi upplever påverkar oss, formar vår personlighet. Vissa delar av livet har större betydelse än andra, men vi har suverän frihet att välja våra lärare och reflektera kring deras tankar. Vi formar själva vår personlighet genom våra reaktioner på livet.

SM

Bränd vid eldsvandring

Enligt tidningen San Jose Mercury News 9 september 1984 har en kvinnlig radioreporter blivit bränd vid eldsvandring. Melody Morgan, 27, gick över en två och en halv meters bädd av glödande kol och fick första och andra gradens brännskador på fötterna. Även en annan kvinna blev skadad, men inte lika allvarligt. Efter behandling på sjukhus var Melody Morgan tillbaka på sin arbetsplats några dagar senare och gav en rapport om händelsen. På en bandupptagning kunde man höra hennes skrik. Hon förklarade att hennes "analytiska sinne" måste ha tagit överhanden så att hon förlorat sin koncentration och bränt fötterna. Eller också gick hon inte tillräckligt snabbt över glöden, menar tidningen Skeptical Inquirer, vårnumret, 1985, som återberättar historien.

Biskopar får vara frimurare

Ärkebiskop Bertil Werkström samt biskoparna Sven Lindegård, Växjö, Martin Lönnebo, Linköping, Arne Palmqvist, Skara och Olaus Bergström, Luleå har anmälts till Ansvarsnämnden för biskopar på grund av sitt medlemskap i frimurareorden.

Ansvarsnämnden har uttalat att biskoparna inte övergett sin kristna tro genom att vara frimurare och att de får vara med i frimurareorden. Däremot har ansvarsnämnden inte tagit ställning till om ett sådant medlemskap är lämpligt eller inte.

Källa: Sydsvenska Dagbladet, 22 mars 1985.

Präster

Intresset hos Svenska kyrkans medlemmar för att välja sina präster är mycket litet. I Gustaf Vasa församling i Stockholm finns 11.170 invånare. Den nye kyrkoherden valdes med 83 röster, vilket är ca en procent av de röstberättigade.

Som en följd av det ringa intresset för vem som är församlingens präst har 1982 års kyrkokommitté lagt ett förslag att provpredikningar och prästval skall slopas.

(Källa: Svenska Dagbladet 18 april, 1985.)

Det kvittar alltså församlingsmedlemmarna vilka som är präster. Säkert spelar det för det stora flertalet inte heller någon roll vad de säger, bara de predikar något i upprätthållande av en religiös kvarleva från gammal tid.

Folk tror vad de själva vill och kan. De är "privatreliösa". Prästernastal går varken till hjärta eller förstånd. Men på något sätt skall det ändå finnas. Prästerna är ju i alla fall det samhällseliga uttrycket för människans obotliga religiositet.

UPPLEV YOGA NIDRA

en total upplevelse
en total avslappning
som rör och väcker
alla delar av ditt väsen

NYTT KASSETTEBAND AV
SWAMI JANAKANANDA

Till musik av Roop Verma och ljud från moder jord. Extra lång speltid. Med 18 sidors häfte om Yoga Nidra tekniken.

Ja tack, jag önskar ____ stk. Yoga Nidra kassettband tillsänt.
Pris: 90,- + postförskott.

NAMN _____

ADRESS _____

Skicka kuponen till:

**SKANDINAVISK YOGA
OCH MEDITATIONSSKOLA**
Kursgården 340-13 Hamneda
Tel (0372) 55063
Sveavägen 108 - 11350 Stockholm
Tel (08) 321218

Prinsessan Erena i Deje

Erena Rhöse är maorier. Hon kommer från Nya Zeelands urbefolkning, är dotter till en kvinnlig överhövding och själv en puhi, d v s en särskilt begåvad kvinna av hög rang. Hon kallas ibland prinsessa. För några år sedan gifte hon sej med en svensk sjöman och bor nu i Deje, Värmland.

Erena har växt upp hos sin morfar, en kusin till honom och en gammal kvinna, och hon har fått en traditionell maorisk uppfostran, något som blir alltmer sällsynt. Maorierna tvingas nu in i den vite mannens samhälle och hans skolor, och även Erena har senare fått en västerländsk och kristen uppfostran.

De gamla gav henne många unika lärdomar, bland annat om naturen.

— Den vite mannen vill kontrollera naturen, säger Erena; maorierna har mera respekt för den och förstår den bättre.

— Jag är utbildad i naturens skola genom mina gamla lärare, säger hon, och hon är stolt över detta. När jag var nio år gammal fick jag sitta tio hela dagar alldeles stilla och titta ut mot havet!

En sådan upplevelse får en inverkan på sinnet.

— Man ser hur havet alltid skiftar. Det är aldrig i samma tillstånd, utan förändras hela tiden.

På samma sätt är det med hela naturen, med allt liv: det rör sej ständigt, ingenting är bestående, ingenting blir

kvar i det gamla.

— Och man ser ingen skillnad mellan havet och himlen. De går in i varandra.

Allt liv utgör ett helt. Det ena kan inte skiljas från det andra.

— Jag fick lära mej att lyssna på rytmen i naturen, på naturens sång. Lyssnar man, så förstår man vad naturen är, vad livet är — ett ständigt pågående varande. Allting är, och det skall vara — det är meningen med det hela.

— När jag sitter i naturen, öppnar jag mitt sinne så att jag blir . . . så stor som universum, men så liten som mej . . . Jag försöker förstå vad vi människor betyder, hur viktiga vi är i världen — men inte bara vi, utan allting som finns . . . allt har sin stora betydelse, och vi finns alla tillsammans i världen.

— Allting hänger ihop. Vi människor består fysiskt sett av naturliga ämnen. Dessa går i ett kretslopp genom naturen. De atomer som idag utgör min fysiska kropp, har tidigare varit i andra levande varelser, i växter, i berg, i luften o s v.

— Som människor är vi av samma stoff som allt annat som existerar. Vi är således släkt med hela världen.

Tror Erena på reinkarnation?

Hon säger att hos henne finns spår av andra tider och andra folk.

— Min mamas personlighet återföds inte i mej. Jag har vissa drag som jag känner igen från min mamma, men jag är inte samma personlighet som hon var. Om jag föder barn, så har de drag av mej; det finns spår av mej hos dem, men min egen personlighet åter-

kommer inte i dem. I mej finns spår av min mormor, min mormorsmor o s v, men jag som den personlighet jag är nu föds bara en gång.

Erena menar att hon ändå, i viss mening, är en återfödelse av sin mor, sin far o s v. Senare generationer är ju på sätt och vis de tidigare generationerna återfödda.

— Det som kommer igen i generation efter generation, är livet. Jag tror inte att min ande, min själ, kan ta över en annan kropp. Men delar av mej kan komma tillbaka i andra former, i människor, djur och växter. Efter döden blandas jag med allt annat i världen. Allt blandas med allt.

— Jag känner en samhörighet med allt. Jag vet inte hur växterna pratar med varandra, men ändå känner jag igen mej i dem, för de och jag har mycket gemensamt. Vi är gjorda av samma stoff. Min kropp är lik växternas kropp, ja den är lik allt som är.

Vi känner igen oss i universum, eftersom vi är en del av universum.

— Vi är släkt med hela universum. Vi tillhör luften, vattnet, jorden — vi äter jord varje dag för att leva. Fysiskt sett är vi släkt med allt. Men även medvetandet, själen, är släkt med allt, nämligen genom de fysiska ämnena som kroppen består av. Det själsliga existerar alltid tillsammans med det fysiska. Man kan exempelvis inte tänka utan en fysisk hjärna. Med det fysiska följer alltid tänkande, och med tänkande följer alltid något fysiskt. De hör ihop. De är två sidor av samma sak.

Vi är invädda i naturens sammanhang.

En sådan naturmystik fick Erena lära sej som liten, när hon uppfostrades av några äldre maorier.

Allt hänger ihop, understryker hon. Motsatserna utgör en enhet: yin och yang, dag och natt, man och kvinna, kärlek och hat . . . där varje pol inte kan existera utan sin motsats.

Men maorierna har också en religiös mytologi. Där talas bland annat om ett land som kallas Hawaiki, där människorna samlas efter döden.

— Men samtidigt finns spår av mej kvar här på jorden. Något av mej finns i evighet. Min kropps beståndsdelar går ju in i det naturliga kretsloppet igen.

Döden är en förändring, säger Erena. Hela livet består av ständigt pågående förändringar. Genom födelsen sker en förändring, och en mänsklig form blir till. Genom döden sker en förändring, och en mänsklig form upphör att finnas till.

Erena säger också att hon valt sina föräldrar och valt sin kropp. Hon har

alltså funnits tidigare.

— Något av mej finns alltid . . . liksom luften finns, liksom vattnet finns . . . det du kallar anden, eller själen, finns alltid . . . spår av det finns alltid. Jag finns hela tiden som en själ, men jag återkommer inte som den person jag är nu.

— Jag har funnits här på jorden i ett annat tillstånd, en väntetid . . . då var jag inte ens en ande, bara en liten del av en ande . . . I det tillståndet valde jag att bli Erena.

Tror Erena på Gud?

Hon talar om den universella skaparkraften, som alla har. Den finns hos människor, djur, växter, överallt. Den går genom allt liv, manifesterar sig överallt.

— Alla människor gör något. De skapar. De har skapelseinstinkten i sej. De manifesterar sina tankar. Varje människa har inom sej en liten del av det som man kallar det gudomliga.

Är då Gud själva skaparkraften?

— Gud är ett levande väsen, som alltid finns. Gud är det högsta, en blandning av manligt och kvinnligt och operonligt, en superenergi. Gud är alltihop, eftersom Gud har skapat alltihop — så tror vi maorier.

Är Gud en person?

— Gud kan manifesteras sig för mig som en person.

Kärlek predikas ju i alla högre religioner. Har den någon plats i maoriernas tro?

— Ja, det starkaste i vår kultur är kärleken, svarar Erena. Vår kultur är baserad på den. Vi kallar den *aroha*. Den starkaste formen av kärlek är *rangimarie*, som betyder fred. Självt heter jag Erena Rangimarie Rere Omaki. Det betyder balanserad fred flygande stjärnor.

Det finns ju många olika, mot varandra stridande religioner. Men vad är egentligen sanning?

Erena säger att vi har olika uppfattningar, eftersom vi är olika människor. Envar har sin egen sanning. Och man skall inte försöka tala om för andra människor vad som skall vara sanning för dem.

Men finns det inga direkt felaktiga uppfattningar?

— Nej, felaktiga uppfattningar, säger Erena, är bara sådana tankar som inte är giltiga för mej. De kan vara sanna för andra.

Erena har svårt att tro på böcker, eftersom det är andra människors sanningar som står där. Hon kan hämta en del från böcker, men hon hittar ändå inte sina egna sanningar i dem.

— Jag vet vad min egen sanning är. Den är att identifiera mej med allt som finns. Jag delar inte in det som finns i gott och ont. Jag säger inte att en del som finns är ont och borde få finnas. Det har funnits behov av allt som finns. Allt skall få finnas och vara pre-

cis som det är. Allt skall accepteras som det är. Alla människor skall få vara fria och inte behöva begränsa sej.

— Jag känner mej fri. Jag är kanske inte fri kroppsligt, inte fri att göra precis vad jag vill, men mina tankar och känslor är fria. Jag kan fritt välja vad jag vill tro på.

Men livets mening, Erena? Vad är den?

— Den är att finnas till! Jag skall leva ut vad jag är. Andra skall leva ut vad de är.

— Att leva en människas liv är det högsta, tycker jag. Det spelar ingen roll om man är medveten eller omedveten, rik eller fattig.

Men, Erena, man kan ju finnas till på olika sätt. En del är skurkar, andra är helgon, några är Svensson . . . Är det inte viktigt att man är en god människa?

— Nej! säger Erena. Man är en god människa. Innerst inne är man go.

Men inte alla gör goda gärningar!

— Nej, men människan är go, och hon är också ond! Godhet och ondska måste alltid finnas tillsammans. De beror av varandra. Det ena kan inte tänkas utan det andra. Att finnas till är att möta allting med öppna tankar och med alla sidor av sitt väsen, även de goda och de onda. Att finnas till är att ta emot allting öppet och förstå det.

Men är det ändå inte viktigt att man är en snäll och hygglig människa? Nej, det tycker inte Erena. Hon säger att alla skall vara just som de är — och det gäller även skurkar! Hon accepterar alla, tycker till och med att det är okej om någon rånar en bank.

— Bankrånaren är en människa i vardande, menar hon, och han måste accepteras som människa.

Men om någon bov angriper henne själv?

— Det jag är mest rädd för är fysiska smärtor, svarar hon. Men om någon skulle vålla mej smärta, så vill jag tänka att jag älskar den människan ändå. Hon är också en människa. Om jag inte kan älska en annan som är en människa i vardande, då kan jag heller inte älska mej själv, som också är en människa i vardande.

— Vi har i vår kultur ett begrepp kärlek som innebär att man älskar allting, allt liv i naturen, trots att mycket s k ondska finns, exempelvis i djurvärlden. Djuren betraktas som grymma mot varandra. Men samtidigt finns godhet i naturen. Gott och ont finns överallt, sida vid sida som en enhet.

Skall man ändå inte sträva efter att vara en god människa?

— För att vara en god människa skall man vara som man är, menar Erena. Och man skall vara glad att man finns.

Men om en rånare tar väskan ifrån dej?

— Det är okej! Jag tillägger inte saker något värde. Jag tillhör inte de här

sakerna, och de tillhör inte mej. Jag är oberoende av dem.

— Om jag har sönder något som tillhör mej, då vill det inte vara hos mej längre . . . Så har jag fått lära mej att tänka. Men alla sakerna behåller spår av mej och min personlighet, och jag behåller spår av dem.

— Men att sträva efter att vara go . . . jag är redan go . . . och jag är redan ond . . . jag har godhet och ondska som en enhet i mej . . . men jag behöver ingen som talar om det för mej. Och olika människor har olika idéer om vad det är att vara go. Det finns ingen absolut enighet om detta. Och hur mycket du än försöker att vara go, så blir du aldrig helt go i en annan människas ögon. Godhet och ondska är mänskliga begrepp.

Erena tycker ungefär som så att lejonet skall få vara lejon, hästen skall få vara häst och bankrånaren skall få vara bankrånare . . .

— Ja, absolut! bekräftar hon. Och en tokig kvinna som jag skall få vara en tokig kvinna! Allt är okej.

Hur ser Erena på djuren? Hur bör de behandlas?

— De är inte skilda från mej, säger hon. Jag känner att de är en del av mej, och jag en del av dem. Samma gäller växterna, och allting som finns omkring mej.

Om djurslakten säger hon att vi slaktar mer än vi behöver. Det finns tyvärr en lyxkonsumtion av kött. Annars är det tillåtet att äta den mat man behöver.

Vi bör ha respekt för allt liv, säger hon, och därmed för den mat vi äter. Även växterna är levande.

Ernea är inte helvegetarian, men har varit. Hon tycker att man mår bäst av vegetarisk kost.

Erena trivs i Deje. Det är underbart att bo i Sverige, säger hon. Hon är accepterad och omtyckt.

— Men när jag går ut och kramar träden och pratar med dem, då heter det förstås att jag är den tokiga invandrarkvinnan. Jag vet vad jag gör, men många andra förstår det inte.

Så värst stor skillnad mellan maorier och svenskar är det inte, menar hon. I grund och botten är det en stor likhet. Vi är alla människor, med både gott och ont inom oss.

Erena har läst manuset och tillagt följande: "Jag vill gärna ha kontakt med andra människor, som är intresserade av mina tankar eller kanske tänker på samma sätt. Man måste lära sej förstå att den enda riktiga ledaren eller mästaren som alltid finns till hands är NATUREN, och om man förstår den, så kan man börja förstå vad Gud är. Vi är själva en del av Naturen. Mitt telefonnummer är 0552-122 71."

Håkan Blomqvist

På UFO-fronten

Plåtburkar eller andar?

Fredagen den 29 oktober 1965 är ett datum som nog de flesta svenska ufologer av den äldre generationen minns. Vid 19-tiden på kvällen observerade människor över hela Sverige flera kraftigt lysande föremål som passerade landet från söder till norr.

Dagens Nyheters dåvarande chefredaktör Olof Lagercrantz iakttog det mäktiga himlafenomenet från Karlbergsvägen i Stockholm. Han beskrev det som ett mycket smalt, långsträckt, cigarrliknande luftskepp. "Då jag såg de fasta konturerna av ljusen som strömmade ut från vad jag uppfattade som fönster, blev jag fullkomligt övertygad om att det rörde sig om ett ofantligt stort flygplan..." (1)

De officiella förklaringarna var störande satellit eller meteor. Men det är en tolkning som stämmer illa med andra observationer som gjordes samtidigt.

Vid 19-tiden observerade också fru Ingrid Sjölund och hennes man ett cigarrformat föremål i Ösmo, söder om Stockholm. Det tycktes vara en farkost och kom glidande på låg höjd över några kraftledning. Det var silverfärgat med ett antal svagt rundade fönster på sidan. (2)

Samma dag hade fru Rut Andersson (pseudonym) under en meditationsstund fått ett mentalt meddelande att hon och hennes man skulle bege sig till Väggarö, strax utanför Ösmo, vid tiotiden på kvällen. Den inre rösten meddelade också att de skulle vara försiktiga eftersom "det pågår en maktkamp på jorden". (3)

Rut och Erik Andersson anlände i bil till platsen i Väggarö vid halv tio-tiden på kvällen. Strax efter att de stannat bilen på den ensliga skogsvägen fick de syn på fem eller sex varelser som flöt i luften över en äng alldeles intill bilen.

Varelserna var ungefär 1,5 meter långa med stora, runda huvuden. Ögonen var det mest markanta. De var stora, runda och kraftigt fosforaktigt rödlysande. Eftersom det var halvsymning kunde paret inte observera

så många detaljer. Dessutom blev de helt skräckslagna av synen.

Något tefat fanns inte vid platsen, endast dessa spökväsen som i knyciga, rätlinjiga rörelser flöt närmare bilen. När varelserna befann sig på bara någon meters avstånd, började hela bilen skaka. Från en påslagen radio i baksätet hördes samtidigt ett tju-tande, skrapande ljud. Både Erik och Rut hukade sig under instrumentbrädan. De vågade inte se på vad som hände.

Efter några minuter upphörde skakningarna och varelserna försvann igen ut över ängen. Erik och Rut satt chockade kvar i bilen en stund utan att säga ett ord. Sedan for de hem igen till Ösmo. Märkligt nog var de inte hemma förrän vid fyra-tiden. Det kan omöjligt ha tagit fem timmar att köra den korta sträckan. Paret hade inget minne av vad som hänt under den förlorade tiden.

Vad var det egentligen som Erik och Rut Andersson observerade? Piloter från ett landat tefat eller kanske små materialiserade besökare från en annan värld? Dylika dvärgvarelser omtalas ofta i folktro, men de observerades också i stora mängder i Frankrike under den stora tefatsvågen 1954. Dvärgvarelser med för stora huvuden sågs även då utan samtidig UFO-observation. (4)

"Vår sista vetenskapliga revolution var inte vår sista vetenskapliga revolution", är ett av UFO-forskaren Allen Hyneks stående uttryck. Med det vill han ha sagt att vår kunskap om verklig-hete, trots allt, är mycket begränsad. Vetenskapens historia visar att vi i stort sett inte alls kan förutse ens de närmaste årens vetenskapliga utveckling. En ny upptäckt kullkastar många gånger själva grunden för alla tidigare teorier.

UFO är just ett sådant fenomen som bara inte passar in i tidigare ramar. Det följer inte fysikens och aerodynamikens lagar, så som vi förstår dessa lagar idag. Och inte nog med det, UFO

synes ibland vara ett fenomen som kanske inte ens har en fysisk, teknologisk bas, utan snarare kan jämföras med parapsykologins materialisationsfenomen. Inte undra på att det finns ett så stort psykologiskt motstånd mot UFO inom vetenskapliga kretsar. Det blir lättare att sticka huvudet i sanden och fortsätta som förut.

Under 1950- och 60-talet var den helt dominerande tolkningen av UFO-fenomenen att det rörde sig om besökare från andra planeter. Amerikanen major Keyhoe och den kontroversielle "kontaktmannen" George Adamski var på den punkten ense, även om de för övrigt befann sig i helt skilda läger.

Men i slutet på 60-talet började flera ledande UFO-forskare tvivla på ETI-hypotesen. Åtminstone ville man modifiera tankegångarna på så sätt att det inte alltid var en självklarhet att varje UFO var en utomjordisk besökare. Det blev inte längre underförstått att sätta likhetstecken mellan UFO och liv på andra planeter.

Här vill jag gärna nämna en egen upplevelse, som fick mig att fundera på sambandet mellan UFO och parapsykologiska fenomen. I mitten på 1970-talet sysslade jag en del med olika meditationstekniker och experimenterade också med skilda former av healing.

Vid ett tillfälle var en kvinnlig bekant sängliggande i en rejäl influensa. Hon befann sig på en ort ungefär tre mil från min bostad. Utan att meddela henne beslöt jag en kväll att prova s k avståndshealing. Efter diverse koncentrations- och visualiseringsövningar "sände" jag efter bästa förmåga energi och tänkte därefter inte mer på saken.

Nästa morgon ringde kvinnan och förklarade att "det hände en så underlig sak i går kväll när jag skulle somna". När hon låg på sängen dök plötsligt ett lysande klot upp i rummet. Ljussfären närmade sig sakta sängen och flöt helt lugnt och stilla in i hennes

kropp. Hon blev inte rädd och upplevde snarast en känsla av lugn och styrka. När hon vaknade på morgonen var influensen i stort sett helt borta.

Naturligtvis kan jag inte vara säker på att "UFOt" skapades genom min kraftöverföring, men tidpunkten stämde och kvinnan har aldrig upplevt något liknande vare sig förr eller senare. I den parapsykologiska litteraturen kan man finna åtskilliga exempel på skapande med tankekraft. Jag tänker kanske främst på Alexandra David Neels berömda "spökmunk" i boken "Magic and Mystery in Tibet". Om det går att skapa tankevarer, varför då inte också UFO-fenomen? Teorin öppnar onekligen nya, fascinerande dimensioner på UFO-gåtan.

Det var just dessa och liknande tankegångar som fick flera UFO-forskare i slutet på 60-talet att omvärdera mycket av sin syn på tefaten. Framför allt två böcker fick avgörande betydelse för den ideologiska debatten. Fransk-amerikanen Jacque Vallees "Passport to Magonia" och journalisten John Keels "Operation Trojan Horse", publicerade 1969 resp. 1971.

Vallees bok var en jämförande studie av religionens och folktrons väsen med tefatens humanoider. Likheterna visade sig, i många fall, vara så påfallande att Vallee drog slutsatsen att det i själva verket rörde sig om samma fenomengrupp tolkade i olika kulturramar. Visserligen stod han helt öppen för att tefaten också kan inbegripa besökare från en avancerad utomjordisk civilisation men han ville visa att det också kunde vara något mer som kanske inte alls är fysiska väsen utan besökare från en parallell värld.

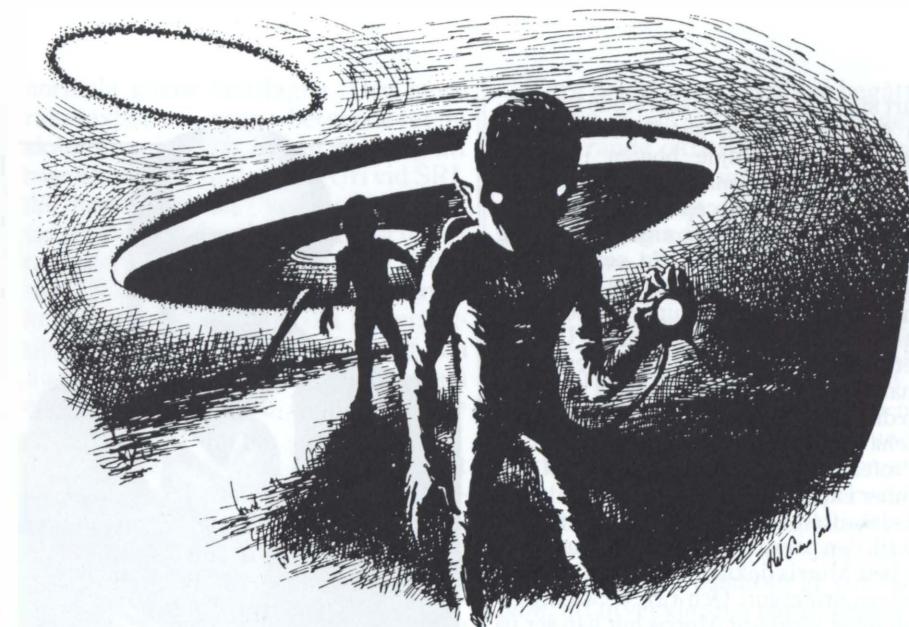
John Keel dök upp som något av en frisk fläkt i UFO-debatten. Han ställde de flesta begrepp på huvudet och visade att UFO inte alls var ett så enkelt och entydigt fenomen som många ufologer tidigare menat. Han påvisade slående samband med folktrons väsen, ockulta varelser och parapsykologiska fenomen.

Naturligtvis blev han varg i veum för de flesta engagerade ufologer av den gamla skolan. Men till skillnad från många författare i genren var han inte någon skrivbordsufolog. Han hade ägnat åratals tid åt att resa runt i USA och intervjuar vittnen.

Keels skarpa intellekt och ofta humoristiska raljeranden med diverse fanatiker slog an en ny och stark ton i den internationella UFO-debatten. Till och med den ansedda tidskriften Flying Saucer Review i England svängde under 70-talet över mycket till Keels och

Vallees synsätt.

I en av sina böcker sammanfattar han flera års studier av ämnet: "Mina långa och dyrbara utflykter till gränslandet där verklighet och dikt sammanfaller, har inte gett något stöd för idén att vi har att göra med skygga främlingar från någon annan galax. Snarast har jag kommit till åsikten att vi har observerat komplicerade krafter som

Utomjordiska besökare eller folktroväsen?

alltid varit en del av vår värld. Istället för att tala om utomjordiska besökare, har jag föredragit termen ultraterrestriella besökare — varelser och krafter som finns ibland oss men i en annan tidsdimension." (5)

Idag har UFO-debatten delvis svängt tillbaka till den gamla ETI-teorin igen. Man har insett det problem som kanske bäst formulerats av författaren Arthur C. Clarke, nämligen att "varje tillräckligt avancerad teknologi är omöjlig att skilja från magi".

Om man plockar ut bara en viss typ av UFO-händelser, går det att pressa in dem i vilken teoriram som helst. Men om man objektivt betraktar alla typer av UFO som iakttagits, står det klart att fenomenet med största sannolikhet inte är enhetligt utan har både ett teknologiskt och psykiskt ursprung.

Det kan sedan vara en smaksak vilken del av UFO-problematiken man koncentrerar sig på. Ingenjören Ted Phillips är av Allen Hyneks medarbetare i Center for UFO Studies i USA. Han har undersökt hundratals fall av landningar där klart fysiska spår och lämningar förekommit.

Han opponerar sig mot de nya UFO-

teorierna om andra dimensioner och psykiska väsen. "Jag förnekar inte att det finns ett 'psykiskt' element i UFO-problemet. Men kanske är dessa psykiska fenomen orsakade av en teknologi som är så avancerad att dess effekter verkar närmast magi för oss. Allt eftersom vår egen teknologi utvecklas, kommer vi kanske en dag att förstå hur UFO-intelligenserna åstad-

kommer dessa saker." (6)

UFO-fenomenet rymmer ett nästan oändligt antal möjligheter. Och det lämpar sig därför i allra högsta grad för ett tvärvetenskapligt studium. Här finns data för fysiker, kemister och ingenjörer likaväl som för psykologer, sociologer och religionshistoriker.

Men det måste vara orädda forskare som ger sig in i leken, som vågar bryta nya vägar och presentera revolutionerande fakta trots prestigefyllda kollegers förakt, forskare som inte ger upp vare sig tefaten visar sig vara plåtburkar eller andar.

Noter

1. Dagens Nyheter, 30 oktober 1965.
2. Ufologen, nr. 14, mars-april 1974, s. 4.
3. Håkan Blomqvist: Kontaktfall i Sverige, tio år av UFO-upplevelser. Ufologen, nr. 14, mars-april 1974, s. 2-7.
4. Se t ex Jacques Vallee: Passport to Magonia. Chicago, 1969. Särskilt s. 18-19.
5. John Keel: The Mothman prophecies. Saturday Review Press, New York, 1975, s. 44.
6. Proceedings of the First International UFO Congress. Ed by Curtis Fuller. Warner Books, New York, 1980, s. 58.

Vad skall Morris göra med Koestler-professuren?

Svårt sjuk tog den världsberömda författaren Arthur Koestler sitt liv 1983. Hans hustru Cynthia följde honom i döden. Koestler var en rationalist som mycket mot sin vilja kommit att acceptera existensen av det paranormala. Han ansåg forskning kring sådana fenomen viktig, och när hans testamente blev känt, visade det sig att han donerat 500 000 pund till upprättande av en brittisk professur i parapsykologi. Universitetet i Edinburgh, Skottland accepterade donationen, och i maj i år utsågs amerikanen dr Robert Morris, 43 år, till den förste innehavaren av Koestler-professuren.

Professor Morris tillträder sin tjänst i november i år.

Tidskriften New Scientist, som är skeptisk till den parapsykologiska forskningen, har bett Morris deklarera vad han vill göra med sin professur. Och i New Scientist 5 september förklarar Morris hur han ser på sitt kommande arbete.

Han ser parapsykologisk forskning som ett studium av icke normal påverkan (eller kommunikation) mellan organismer och deras omgivning. Parapsykologin är ett *tvärvetenskapligt problemområde*, men inte ett trossystem.

Parapsykologer har skilda meningar, säger han. Några tror på en förklaring av psi inom fysikens ram, några tror på en icke-fysisk förklaring, några känner sig helt osäkra, och några är skeptiker. För sin egen del är Morris "agnostiker", men han lutar åt att hittills okända principer i naturen förklarar psi.

Dr Morris understryker att innan vi börjar räkna med att paranormala egenskaper existerar, bör vi försäkra oss om att vi till fullo förstår vad som kan utträttas med *normala* mänskliga egenskaper. Bland annat måste parapsykologerna ha kunskap om trick som illusionister använder för att ge sken av psi. Vi måste bättre än hittills förstå på vilka sätt vi kan bli lurade — både av andra och av oss själva.

Dr Morris nämner att det finns såväl pseudokritik som pseudovetenskap och att vi nu börjar försä vad som kännetecknar dessa avarter. Ett problem med debatten om parapsykologin, hävdar Morris, är att mycket få både bland kritikerna och förespråkarna har besvärat sig med att noga ta del av den parapsykologiska litteraturen, exempelvis de forskningsrapporter som publiceras i facktidskrifterna och de översiktsartiklar som finns i sådana verk som Benjamin Wolmans *Handbook of Parapsy-*

Robert Morris

chology och skriftserien *Advances in Parapsychology*, som redigeras av Stanley Krippner. En stor del av debatten grundas alltså på otillräcklig kännedom om det forskningsområde som diskuteras.

En svaghet hos den parapsykologiska sidan i debatten är att de paranormala effekter som beskrivs i forskningsrapporterna mestadels är små och kan ges andra förklaringar än psi. Men under de allra senaste åren har man kunnat samla så stor data-bas av informationer att man bättre än förut kan granska tidigare uppnådda resultat och bättre kan lägga upp framtida experiment, och på så vis kommer man nu att kunna höja kvaliteten på psi-forskningen.

Dr Morris menar att en del av hans uppgifter som professor i parapsykologi blir att peka på lovande forskningsområden där man redan kommit en bra bit på vägen och där det finns en viss grad av upprepbarhet. Han tror att den ökande användningen av datorer inom parapsykologin kommer att hjälpa forskarna att upprepa och förbättra varandras arbeten. Tidigare arbeten kommer att kunna granskas mer grundligt än hittills och därigenom kan man klargöra vad som är återvändsgränder och slå in på andra, mer givande vägar.

En mycket stor del av nutidens parapsykologiska forskning utgörs av laboratorie-försök. Dr Morris vill förutom den typen av studier också bedriva forskning som innebär att man närmar sig de förhållanden som råder i den verkliga världen utanför laboratoriet, utan att man för den skull släpper kraven på stränga kontroller.

Universitetet förklarade, när man accepterade Koestlers donation, att parapsykologisk forskning kan, om den utförs väl, bidra till att öka vår kunskap. Dr Morris menar att det inte bör vara svårt att infria de förväntningar som universitetet har, om man använder vetenskapliga metoder för att lösa de problem som påstått paranormala fenomen skapar och inte tvingar på parapsykologin vissa trosföreställningar.

Med rätt utförd forskning kan man visa allmänheten hur spännande det kan vara när man använder vetenskapens metoder för att lösa problem och på det sättet vinner kunskap.

Om det skulle visa sig — skriver dr Morris till sist — att vad vi får ut av parapsykologisk forskning främst blir kännedom om skilda sätt på vilka vi lurar oss själva och andra, då har ändå vetenskapen därmed gått framåt. Ny kunskap har vunnits.

New Scientist, som publicerat professor Morris deklaration, skriver i en ledare 25 maj 1985 att det intressanta med parapsykologin inte är själva fenomenen, vilka förblir lika undanlidande som de alltid varit, utan frågan varför människor fortsätter att så desperat vilja tro på sago!

Parapsykologerna har, menar tidskriften, fortfarande mycket litet att komma med som kan övertyga skeptiker. Dr Morris är väl kvalificerad för sina nya uppgifter, anser New Scientist, men tillägger att en god parapsykologisk antropologi eller sociologi säkert vore mer intellektuellt tillfredställande än den forskning som Morris kommer att bedriva.

Den stora frågan är enligt New Scientist varför parapsykologin drar till sig människors intresse, och *den* tycker tidskriften att Koestler-professorn borde besvara!

Om Robert Morris är rätte mannen att föra parapsykologin framåt, får framtiden utvisa. Men kommentarerna i New Scientist visar att det är en lång väg att gå, innan den vetenskapliga världen har godtagit vad som för kännarna av parapsykologin är uppenbart: att olika former av psi existerar.

Om konsten att tänja på sanningskravet och sakligheten

Av Martin Johnson

För den som haft förmånen att i mer än 11 år inneha en ordinarie professur i parapsykologi, avlönad genom skattemedel och följaktligen vara i en situation som endast i ringa mån gör forskningen beroende av sensationsskrivare, gör boken *Vidga ditt medvetande* ett ytterst besynnerligt intryck. Boken ges ut av Norstedts förlag. Den är skriven av amerikanerna Russell Targ och Keith Harary. Bokens amerikanska titel är *The Mind Race*, alltså "den parapsykologiska kapplöpningen", en titel som anspelar på rymdkapplöpningen mellan öst och väst och försöker göra troligt att en motsvarande kapplöpning pågår när det gäller utnyttjandet av paranormala fenomen.

Russell Targ dök upp i parapsykologiska sammanhang i början av den okulta vågens förlovade 1970-tal. Han och kollegan Hal Puthoff arbetade vid det kända amerikanska forskningsinstitutet SRI (Stanford Research Institute) i Palo Alto, Kalifornien. (Russell Targ är födelse svåger till f d schackvärldsmästaren Bobby Fischer.) Båda är laserfysiker men saknar beteendevetenskaplig bakgrund. Puthoff har ett förflutet inom scientologin. De bedöms vara kapabla fysiker och har också ibland dokumenterat sig som rätt så kapabla forskare inom vissa områden av parapsykologin, trots bristen på beteendevetenskaplig träning.

När Puthoff och Targ dök upp på parapsykologiska kongresser och konferenser, gjorde de sig kända för att inte sätta sitt ljus under skäppan. Deras marknadsföring var amerikansk och i hög grad typisk för kalifornisk subkultur!

Geller undersöktes

Herrarna blev herostratiskt ryktbara genom den undersökning de utförde av Uri Geller. Det skulle kunna skrivas en bok, eller åtminstone en artikel, om hur "underbarnet Uri" av astronauten Ed Mitchell fördes till raketexperten Wernher von Braun för att få sina para-

normala gåvor fastslagna. Den store raketexperten men beteendevetenskapligt naive von Braun föreslog att man skulle låta undersöka Uri vid SRI, där han trodde att "verklig expertis" fanns. Det gjorde att man i stället för att ta Geller till J. B. Rhines institut i Durham, N.C., en plats där man i mer än 40 år utfört parapsykologiska undersökningar, nu tog honom till Puthoff och Targ, två vid det laget föga erfarna och sakkunniga forskare kring paranormala fenomen.

Undersökningens huvudresultat (resultatet av den del som var väl kontrollerad) var att Uris påstådda förmåga att på mental väg böja metall inte bekräftades. Man lät emellertid Uri göra några av sina favorit-"försök" med "utomsinnlig varseblivning". Kontrollen av de experimenten var skral, och plötsligt nåddes goda resultat. Den delen av experimenten fick omfattande publicitet. Inte långt efteråt visade de om redaktörerna på världens väl mest ansedda vetenskapliga tidskrift, *Nature*, öppenheten eller det dåliga omdömet, beroende på hur man ser det, att publicera en artikel av Puthoff och Targ om "informationsöverföring" på paranormal väg.

Chockerande okritiskt

Russell Targ, som sedan något år tillbaka inte längre arbetar på SRI, har slagit sig ihop med psykologen Keith Harary. Harary är bland parapsykologiska forskare främst känd som en forskningsperson som enligt egen rapportering viljemässigt kan producera "utomkroppsliga upplevelser", vilka av mera fantasifulla parapsykologer antagits innebära att "själen" eller "astralkroppen" frigörs och kan dirigeras ut i rummet för att inhämta information.

Det bör uppmärksammas att någon högre grad av vetenskaplig bevisning för att Hararys paranormala förmåga ökar när han har en "utomkroppslig upplevelse" inte existerar.

Targ och Harary har alltså begått en bok som delvis sakkunnigt men delvis chockerande okritiskt och osanningsenligt beskriver situationen inom paranormal forskning. Boken har emellertid alla de ingredienser som gör att den åtminstone i USA bör gå som smör att sälja! Den är synnerligen optimistisk i tonen. Paranormala fenomen är realiteter — och inte bara det, var och en kan göra bruk av sin "gåva" genom att träna upp den! (Jo tack, var kan man köpa denna goda cigarr?) Det är underbart praktiskt att ha ESP (= utomsinnligt förnimmande). Det hjälper en bl a att hitta lediga parkeringsplatser i våra överbefolkade städer, att hitta olja och att hitta guld! Dessutom är det *hälso-samt* att utveckla sina paranormala gåvor!

Det är tongångar så glättade att t o m redaktörerna för våra veckotidningar borde rodna! En ytterligare pikant kryddning av boken utgör avsnittet om paranormal forskning i Sovjetunionen. Därmed är också kvoten av ryss-paranoia fylld.

Vilda påståenden

De påståenden som görs i boken är så vilda och avvikande från god publicistisk sed inom parapsykologernas fackorganisation, *Parapsychological Association*, att frågan om herrarna Targs och Hararys medlemskap borde omprövas!

Hur kan två så kapabla och intelligenta personer som Targ och Harary skriva ihop en så onyanserad och okritisk bok? Med större återhållsamhet och sanningslidelse kunde de mycket väl ha skrivit en bra och fängslande bok om sina försök till forskning i vetandets utmarker.

Gåtans lösning är kanske behovet av pengar plus ideologisk lidelse gränsande till religiös fanatism.

Anm. Martin Johnson är professor i parapsykologi vid universitetet i Utrecht, Holland.

BOKNYHETER FRÅN NÄCKROSEN

DEN INRE KÄLLAN

Om Guds närvaro i oss
Melin, M.
Kr. 56:- (Inb.)

Guds närvaro i människan har liknats vid en källa, som stiger upp inom henne från en annan värld och befruktar hennes tillvaro i tid och rum. Denna bok handlar om att förstå sin törst och finna källan i sitt eget centrum, att finna Gud som livspartner och komma till ro i honom, i sig själv.

VI UPPLEVDE DÖDEN

Sabom, M.
Kr. 148:- (Inb.)
Nära-döden-upplevelser berättade av patienter som efter hjärtstillestånd räddats tillbaka till livet. Det är första gången en läkare skildrar detta fenomen från sin egen verksamhet. Dödsprocessen beskrivs som en lugn och ljus upplevelse.

ZEN OCH KAMPKONSTERNA

Deshimaru, D.
Kr. 68:- (Häft.)
På samma sätt som zen-meditation kan de japanska kampkonsterna ge oss tillgång till outnyttjade men livsviktiga sidor av vår personlighet; spontanitet, intuition och livsglädje. Målet med träningen är då inte att övervinna en motståndare utan att utöva en konst eller andlig övning.

LEVA - ÄLSKA - LÄRA

Buscaglia, L.
Kr. 104:- (Häft.)
Denna bok består av en serie föreläsningar som skrivits ner. Temat är kärlek och vår förmåga att acceptera oss själva och andra för vad vi är. Alla är lika mycket värda men ingen är den andra lik. Boken är lättsamt och roligt skriven.

DEN NYA MÄNNISKAN

Merton, T.
Kr. 108:- (Inb.)
Temat för boken är den andliga identiteten. Vad skall vi göra för att upptäcka vårt sanna jag? Vad betyder egentligen Guds avbild inom oss idag? Thomas Merton är teolog och ger av sin insikt för att inspirera till andlig utveckling.

FINN DITT INRE LUGN

En metod för fysisk och psykisk avspänning
Meares, A.
Kr. 104:- (Inb.)
Du HAR ett inre lugn — det gäller ”bara” att nå fram till detta. Den självhjälpsmetod för meditativ avspänning som den här boken lär ut har vissa likheter med t ex yoga och zen, men den är unik i sin enkelhet. Metoden är bevisligen effektiv för att komma tillrätta med psykosomatiska besvär.

MÖTE MED AMBRES

Kr. 60:- (Häft.)
En hög medvetenhet som kallar sig Ambres är en lärare, som med humor och en aldrig sinande entusiasm försöker få oss att spräcka den livsbubbla vi lever i. Han prövar olika sätt att överföra abstrakta begrepp till vår subjektiva tillvaro. Med paradoxer, liknelser och sagor vill han

visa oss att vi lever i illusionens värld, en värld som vi själva skapar.

MÄNNISKAN OCH LIVSMYSTERIET

En introduktion till en kosmisk livssyn
Bruus-Jensen, P.
Kr. 90:- (Inb.)
På grundval av Martinus filosofi visar författaren att mänskligheten, mitt i den hotande världskrisen, står på tröskeln till en ny tidsålder och står inför ett språng i utvecklingen. Vi är på väg mot ett ”kosmiskt medvetande” - en insikt om alltings sammanhang och enhet, ett kosmiskt allväsen, som omfattar världsalltet.

SIDDHARTA

Hesse, H.
Kr. 36:- (Häft.)
Siddharta, en indisk brahminpojke, lämnar sin faders gård och de gamla gudarna för att leva i självövertvinneelse och askes. Inte heller detta tillfredsställer hans längtan efter fulländning och han ger sig ut i världen för att söka livets mening.

FAIRY RING

Kr. 85:- Musikkassett
Mjuk stämningsfull pianomusik med ljud som av fiol i bakgrunden. Musiken är lämplig att använda vid meditativa övningar och avslappning.

ALLEMANS RIKE OCH INGENMANS LAND

Karlsson, K.
Kr. 45:- (Häft.)
En diktsamling som lyhört ger uttryck för människohjärtats frågor och ångest och som ödmjukt speglar himlens skimrande under och jordens ”gråa verklighet”.

TALLMOGÅRDENS VÄG TILL HÄLSA

Praktisk biologisk medicin
Aly, Karl-Otto
Kr. 136:- (Inb.)
Detta är en översikt över Tallmogårdens behandlingsarbete men samtidigt också en introduktion till vad som ingår i den biologiska medicinens grunder. Dr. Aly berättar också om den praktiska behandlingen av ett 70-tal sjukdomar vilket gör boken till en utmärkt uppslagsbok i biologisk medicin för hemmabruk.

DEN LÅNGSAMMA DÖDEN

En bok om kvicksilverförgiftning genom amalgamfyllningar i tänderna.
Forsberg, B. & L.
Kr. 90:- (Häft.)
Birgitta Forsberg, leg. psyk., berättar i denna bok när hon blev sjuk av kvicksilverförgiftning och hur hon tog upp kampen för att dels få symptomen accepterade men också åtgärdade.

TILLBAKA TILL NATURLIG FÖRLOSSNING

Odent, M.
Kr. 132:- (Inb.)
Förlossningsläkaren Michel Odent betonar i denna bok vikten av att vara lyhörd för den individuella kvinnans behov när hon skall förlösas. Kvinnan måste också lära sig att känna efter sina behov för att underlätta arbete och skapa glädje.

TRADITIONELL KINESISK AKUPUNKTUR

En livsfilosofi
Worsley, J. R.
Kr. 64:- (Häft.)
Denna bok förklarar med humor och värme filosofin bakom traditionell akupunktur. Författaren betonar vikten av att hålla sig i samklang med naturlagarna för att hålla sig frisk.

MED EN SMAK AV NEKTAR

Wiehe, C.
Kr. 116:- (Inb.)
Detta är en nyutgåva av Christina Wiehes pastellfärgade, handskrivna vegetariska kokbok som innehåller inte bara matrecept och matberedning utan också små visdomsord och citat.

KÄRLEKSFULLA HÄNDER

Leboyer, F.
Kr. 45:- (Häft.)
Vi har lyckats komma över en liten restupplaga av denna fina bok om kärleksfull babysmassage. Boken är illustrerad med känsliga stämningsfulla bilder.

THE ART OF BREATHING

Leboyer, F.
Kr. 171:- (Häft.)
The approach to breathing which is suggested in this book - and which happens to be very close to the essence of Zen Teaching - is not offered merely to make delivery a little less painful. The author hopes it will transform the whole experience of pregnancy and labour and give to them their true depth and perspective.

A COURSE IN MIRACLES

The Text, Workbook for students and Manual for Teachers.
Kr. 190:- (Häft.!!)
More than just a book, it is a comprehensive spiritual teaching, a thorough guide to a reevaluation of ourselves and the world. It explains how miracles occur naturally as expressions of love. The real miracle is the love that inspires them and in that sense, everything that comes from love is a miracle.

MASSAGE

Och andra kroppsterapier
Lawrence, Baloti & Harrison
Kr. 132:- (Häft.)
Författarna vänder sig både till blivande kroppsterapeuter och till lekmän. Boken innehåller både västerländska och österländska metoder och ger förutom instruktioner i

de manuella massageliknande metoderna också en inblick i rörelse och hållningsterapier.

AVSPÄNNING

Ett sätt att leva
Rudberg, B.
Kr. 188:- (Inb.)
När kroppen blir avspänd, då blir hela personligheten avspänd — verkan sprider sig som ringar på vattnet. Den avspända människan skapar en avspänd atmosfär omkring sig och man smittas av hennes lugn och ro. Alla KAN lära sig att leva så — avspänning kan bli ett sätt att leva.

GOOD-BYE TO GUILT

Releasing Fear Through Forgiveness
Jampolsky, G.
Kr. 84:- (Häft.)
In our age of anxieties, most of us live by complex expectations about what we should achieve, how we should act and how others should treat us. As a result we are victimized by guilt and fear. But what if we let go of our fear and guilt? The secret lies in healthy perception of ourselves, and Dr. Jampolsky points the way through fourteen lessons that can change your perception of yourself.

TYD DINA EGNA DRÖMMAR

Walden, P.
Kr. 160:- (Inb.)
I den här boken förklarar drömforskare, psykologer och läkare vad som händer i kroppen när vi drömmer, var drömforskningen står idag, hur psykoanalytikern analyserar och tyder drömmar. Det ges också en inblick i vilka möjligheter vi själva har att komma ihåg vad vi drömt men också hur vi kan öva upp förmågan att ”styra” våra drömmar.

ASTROLOGIHANDBOK

Söderström, G.
Kr. 132:- (Inb.)
Författarinnan beskriver på ett nyanserat sätt hur nutidsmänniskan kan få vägledning genom astrologi. Horoskopets komplexitet beskrivs med tolkning av de grundläggande delarna såsom stjärnbilder, planeter, hus och aspekter.

DEN ASTROLOGISKA VÄGEN TILL INSIKT

Cunningham, D.
Kr. 160:- (Inb.)
En omtyckt fortsättningsbok som nu kommit på svenska. Boken är insiktsfullt skriven och ger målade beskrivningar av planeter och hus, men det finns också kapitel om aspekter och transiter.

Böckerna kan beställas från

Näckrosen Bokhandel

Storgatan 10, Box 3022, 400 10 Göteborg
Tel. 031-13 60 85, 13 60 20

Sökarguiden

ANDY SCHNEIDER

"Other Dimensions Training Center"

18 nov LOVE, HEALTH & HEALING
Norrköping
kontakta Anne Ramsten
011-164105

20 Nov LOVE, HEALTH & HEALING
Stjärnsund,
Enik Åberg 0225-80040

28 Nov-1 dec. RETREAT
Aquarian Consciousness
Kelswa Hengård
Norrköping

Herligare information får du från
Gunnilla Irving, 08-617273

Sunbeam

Joyous Awareness Courses
Kurs i
0762-78259

HEALING

MEDITATION

KREATIV

PSYKOLOGI
Rosengårdsv. 27
186 00 Vallentuna

Stiftelsen
Stjärnsund

770 70 Långshyttan
Tel: 0225-80 001

20/11 Andy Schneider
(se bryn)

22-24 nov
Massage och Healing
Charlotte & Enik Åberg

7-8 dec
Granditet och förlossning
ur källutspunkt
Mania & Johan Green

Älska
DIG SJÄLV

29 nov-1 dec med
Swami Dhyani Giten
på Wärlhuset
Varberg (Göteborg)
08-524434

Man i en ny
tid med

13/11 sex
1900-2000
Tomas Frankell
anmälan till PAN 08/440910

Ny Energivåg med
massor av kurser
och föreläsningar ute i
land

C.A.T. Books HB
Box 10052 151 10 Södertälje
Pg: 488 53 99-8

Trött på att köpa dyra böcker? Här har du alternativet! Se bara på följande exempel:
THE BOOK OF THE SACRED MAGIC OF ABRA-MELIN THE MAGE 75:-
THE MYSTICAL QABALAH 75:-
En utmärkt inledning till Kabalan skriven av den framstående engelska magikern Dion Fortune.
THE TREE OF LIFE 130:-
Här presenterar Israel Regardie på ett lättfattligt sätt de fundamentala grunderna i ceremoniell magi. Även praktiska övningar.
Vi har ca ett tjugotal titlar i PATHS TO INNER POWER-serien för 24:-/styck. Skicka efter vår kostnadsfria boklista eller beställ någon av ovanstående titlar genom förskottsbetalning på postgirot.

Gåvor

Rudolf Jonsson, Åseda, 125:-, Carl-Erik Landegren, Halmstad, 10:-, Tage Gustavsson, Kungsör, 30:-, Jerry Rosenberg, Köpenhamn, 25:-, Kjell Saltnes, Sandefjord, Norge, 30:-, Björn Sjögren, Stockholm, 30:-, Fng 300:-

När vi gör en överblick över hela det religiösa området, finner vi stora variationer bland de tankar som har varit rådande där; men känslorna såväl som handlingarna är nästan alltid desamma, ty stoiska, kristna och buddistiska helgons liv är praktiskt taget omöjliga att skilja från varandra.

William James

Brev

Nils-Olof Jacobson undrar i Sökaren nr 8 hur Davids harpa såg ut. Men David spelade inte harpa utan något som kallades *kinór* och numera översätts med *lyra*. Det var ett betydligt mindre instrument, hade från tre till tolv strängar och ansågs visserligen vara det ädlaste av alla instrument (användes i Templet), men kunde också spelas av en vandrande sköke (Jesaja 23:16). Alla gamla festliga bilder av kung David med den stora harpan måste sålunda modifieras, vilket är synd, men å andra sidan gör det den berömda scenen i Sauls sovrum mera gripande.

Bengt Anderberg

Kontakt

Tror du på 100% ärlighet? Och drömmer om ett annat liv? Ska vi skapa det tillsammans? Jag är en 28-årig kille som varit gift med jobbet i 10 år (lyckats jättebra med eget företag) och känner nu att det finns andra värden i livet som är minst lika viktiga (eller viktigare?) än pengar. Data om mig: 184 cm, lite bohemisk, mycket praktisk och intelligent, vegan, rökfri, drogfri, lite sportig (volleyboll, simmar, dansar o lite bodybuilding), älskar barn, lek och spontanitet, kramig, intresserad av psykologi/filosofi (indianer, shamanism och s.k. "primitiva kulturer"). Hör av dej! Obs fotosvar! PS. Har även idé om att starta ett hälsotest med fart och fläkt i Dalarna. Svar till "POOL-TALK, Stockholm", Sökaren f.v.b.

Pris för kontaktannonser 50 öre per ord + 5:- i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 15:-. Moms inräknad.

VATTEN ÖVER HUVUD TAGET

En bok av Dénis Lindbohm

Vad händer om en övertygat troende person företar en seglats tillsammans med en övertygad ateist och materialist? Författaren är av förstnämnda slaget. Hans bästa vän är av sistnämnda slaget. 1982 seglade de tillsammans under 11 dygn. Berättelsen om detta äventyr är en dräplig bok, fylld av ömsom varm, ömsom ganska uddvass humor. En bok värd att skratta åt! Sätt in 42:- på postgiro 63 46 41-5, Dénis Lindbohm. Boken sänds omgående.

PROFETEN

RESYME:
PROFETEN ÄR DÖD,
MEN SERIEN MÅSTE
JU GÅ VIDARE...

JAG HAR FÅTT LOFTE OM
ATT FÅ KOMMA IGENOM PÅ
EN SEANS HOS MEDIET
FRU ELSA WIRRENOJOPF

Av Sven Rosén

Tro utan tvivel

Sven Stolpe är en av vårt lands mest talföra kulturpersonligheter. Dessutom en man som övergått till katolicismen och som gått sin egen väg här i livet. Nyss fyllde han 80 år. Religionsvetenskaparen Hans Åkerberg, som bl a sysslar med religionspsykologi, har nu skrivit en bok som heter *Sven Stolpe och Sigtunaupplevelsen* (Legenda).

Bakgrunden till Sven Stolpes speciella framtoning i svensk kulturdebatt redovisas och analyseras på 90-talet sidor. Det är alltså en föredömligt kortfattad redogörelse. Men intressant.

I slutet av 1928 befann sig Sven Stolpe vid 23 års ålder på Sigtunastiftelsen. Där hittade han i biblioteket Nathan Söderbloms stora verk *Religionsproblemet*. Han började att läsa. "Jag blev så häpen och så fascinerad av vad jag läste, att jag inte kunde förmå mig att gå ned i salen och ta med boken — jag stod kvar däruppe och läste med klappande hjärta kapitlet om kristendomen som liv."

Den kvällen hade Sven Stolpe en aha-upplevelse av det där slaget som får en omvälvande effekt. Det dröjde visserligen till 1947 innan Stolpe blev katolik, men kristendomen fick han fatt i redan 1928 uppe i galleriet på Sigtunastiftelsens bibliotek. Sven Stolpe skiljer sig ganska avsevärt från andra berömda kristna, t ex de som fanns i Kristi närhet. Jag tänker på Petrus och Tomas Tvivlaren, herrar som både kunde darra på manschetten och falla i tvivel. Så icke Stolpe. Han fastslår efter upplevelsen i Sigtuna: "Jag har sedan den stunden *aldrig en sekund tvivlat* på kristendomens sanning."

Stolpe var en sökare innan han nådde fram. Det visar Åkerbergs studie mycket klart. Men sedan han funnit det han sökte

Nytryckt: "Den fullbordade, första helt bekräftande mässan för gemensam andakt och enskild meditation". /Bearb kyrkoh Elis Wikström/. Erhålles mot 20:—till postgiro 491 49 90-9 Fria Katolska Kyrkan, Sthlm. Gratis bifogas "Bulletin" om: internationell verksamhet, själens djupaste identitet med Gud, reinkarnation, utomkristna profeter mm. Se f.ö. "Predikoturer" DN, SvD

har han gått raka spåret utan att snegla åt något håll. Det är imponerande men samtidigt lite avskräckande. Att Sven Stolpe — trots sin humor och vänliga framtoning — ibland fått ett drag av inte bara sträng lärare utan också lite fanatiker torde hänga samman med den omänskliga trosvisshet han redovisar i sin totala brist på ögonblick av tvivel.

Läsvärt och intressant är det i alla händelser.

Bertil Falk

Elinor Rohlin

Andarnas värld

Elinor Rohlin heter en äldre dam i Örebro. Hon har i många år upplevt kontakter med "andra sidan" och har samlat ett urval av sina upplevelser i boken *En värld i världen* (115 sidor, Textab förlag, Box 210, 732 00 Arboga). Det är enkla, okonstlade berättelser om upplevelser som täcker hela panoramat av så kallade "spontanfall" som parapsykologiska forskare får ta ställning till. Hon berättar rakt fram, utan någon kritisk analys. Böcker av detta slag "bevisar" ingenting, men de ger en inblick i hur det är att leva i en verklighet som har fler dimensioner än vad de flesta av oss upplever. Söka-rens medarbetare Örjan Björkhem bidrar med förord.

Nils-Olof Jacobson

Ambres

Sture Johansson heter ett numera välkänt medium som förmedlar kontakt med en "ande" vid namn Ambres. Denne framträder vid seanser inför stor publik och ger via Sture undervisning om livets natur. En del av Ambres undervisning har samlats i boken *Möte med AMBRES* (95 sidor, Ramstiftelsen, Brännkyrkagatan 68, 117 23 Stockholm).

För en utomstående förefaller Ambres undervisning bestå av psykologiskt och esoteriskt "allmångods". Stilen är enkel och lättläst. I ljudupptagningar kan Ambres visa en avsevärd humoristisk ådra, som dock inte kommer fram i boken. Här är framställningen allvarlig och saklig, som

en tryckt föreläsning. Det är lätt att känna igen det väsentliga innehållet från exempelvis Martinus kosmologi, fast presenterat i annorlunda termer och med Ambres speciella begrepp. Ambres sätt att presentera de esoteriska sammanhangen kan säkert för många te sig mer lättillgängligt än Martinus. Den praktiska tillämpningen blir densamma. "Sätt er inte över någon. Var alltid den som lyfter er medmänniska", förmanar Ambres, liksom "invigda" på olika tungomål har gjort i alla tider.

Nils-Olof Jacobson

Skapelse pågår

Det gör gott att läsa Birgitta Fries-Ossianns essyasamling *Vallfart* (Bokförlaget Asak). Det lenar i själen. Ett milt och värmande ljus sprider sig ifrån bokens sidor. Man lugnar ner sig under läsningen, slappnar av och blir stilla.

Vallfart är en rik bok. En skattgömma skulle jag vilja kalla den. Man hämtar upp och tar till sig det man känner igen som sitt eget och kan bygga vidare på eller vandrar med författaren i tankevärldar som man inte tidigare besökt. I Vallfart har jag funnit — omnämnda eller citerade — nästan alla de tänkare som har visat mig vägen, Paul Brunton och Martin Buber, Ruth Dahlén och Emilia Fogelklou, Viktor Frankl, C. G. Jung och Simone Weil för att nämna några. Karin Boye, Rainer Maria Rilke och Anna Greta Wide finns också med bland många andra poeter. Birgitta Fries-Ossianns egen älsklingsfilosof Henri Bergson samt författaren och litteraturhistorikern Hans Ruin behandlas mer utförligt än de andra i Vallfart. De religiösa tänkare som jag saknar — för min del — är framför allt Rudolf Steiner, Martinus och Krishnamurti. Birgitta Fries-Ossiann är och kommer nog alltid att vara en sökare. Vi får kanske läsa om dem i en annan bok.

Om man söker efter en röd tråd i denna samling av personliga och ytterst välformulerade essayer, så skulle det kanske vara den vandring som författaren gör tillbaka mot barndomens helhet, som den vuxne förlorar när han åter av kunskapens träd. Hon söker efter den kosmiska hemkänsla och gemenskap med allt omkring sig, med träd, mark och ting som barnet har och som i sällsynta stunder också finns hos den vuxne. Karin Boye beskriver den i sin dikt *Evighet* och Birgitta Fries-Ossiann citerar:

Men än faller tidlösa
stänk i vår famn
en stund då vi är borta
från mål och namn,
då solen faller tyst
över ensliga strån
och all vår strävan syns oss
som en lek och ett lån.

I sin längtan tillbaka till barndomens paradisvärld i ett tryggt och kärleksfullt föräldrahem har Birgitta Fries-Ossiann riktat blicken mot religionerna och studerat dem

noga. Med Tagore har hon insett att religionen inte är ett intellektuellt försanthållande av läror utan en upplevelse i andens värld, av enheten med allt. Hennes glädje blev stor, när hon upptäckte att mystikerna i öst och väst talade samma språk, återspeglade samma gudomliga verklighet. Med Emilia Fogelklou ser Birgitta Fries-Ossiann olikheterna mellan religionerna som den yttre klädnaden, "omslagspapperet" kring Gud. Urkällan, den grundläggande sanningen är en och densamma. Hon menar att vi behöver den hjälp som de olika religionerna ger men varnar för gudsupplevelsens mumifiering. Allt stelnande är farligt, säger hon, och dogmatiken bör bara vara en skål för det heliga. Vi får inte låta de klarhetens sekunder som förunnats oss fördunklas av olika trosformuleringar som årtusenden byggt upp. Lätta ridåer bör dessa vara, inga stängande murar. Birgitta Fries-Ossiann önskar sig inte en synkretism — att plocka ihop bitar av olika religioner och sammanfoga dem till ett helt. Hon ser fram mot en världsekumenik gemensam för alla världens folk. Ett ackord sammansatt av oändligt många toner är målet, menar hon, för vår livsvandring mot ett och samma mål i syskonskap och kärlek, i vörndnad för det skapande mysteriet, alla tings ursprung.

Till sist. Den innersta kärnan i Birgitta Fries-Ossianns essyasamling *Vallfart* är kanske denna, att skapelse pågår. Vårt liv är ett skapande. Ur vår inre splittring, ur vårt kaos måste helheten som är meningen med vårt liv växa fram. Det handlar om att leva allt, säger Rilke. Och Anna-Greta Wide har formulerat det så:

Mitt öde glider ut ur mina händer —
försiktigt och förunderligen ömt.

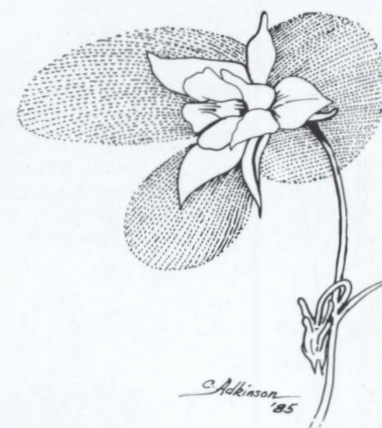
Att finnas till är att förändras, att förändras är att mogna, att mogna är att ständigt skapa nya former hos sig själv, skriver Birgitta Fries-Ossiann. Fyrtionio hudar eller skal måste brista innan vi når sann frihet och har blivit den vi innerst är, lär den heliga Teresa av Avila ha sagt. Så skapar människan genom sin fria vilja och med hjälp av sin andes kraft den synliga världen. Hon kan bli ett redskap till att förverkliga skapelsens innersta mening och slutliga mål, en av gudomligt sken genomlyst helhet.

Gesäller äro vi och mästare i hundratal
som bygga Dig, du domens högsta skepp.
Och stundom kommer någon
till vår jättesal
och fyller med sin glans
gudomlighetens skal
och visar oss med hand som bävar
nya grepp.

(Rainer Maria Rilke)

Birgitta Fries-Ossianns *Vallfart* är även till det yttre en mycket vacker bok. Den kan köpas direkt från författaren och betingar då det rimliga priset av 70 kr. inklusive frakt. Adressen är Almekärrs Gård, 443 00 Lerum. Tel. 0302-133 87, Pg 10 85 21-6. Bokhandelspris ca 75 kr.

Birgit Cars

Våren är här.
Den nya tiden är här.
Vakna ur er slummer och bevitna tidens under
för ni lever verkligen alla i en underbar tid.

Det ena undret efter det andra
väntar på att få uppenbara sig.
Se det allra bästa i allt som sker.
Var beredd på förändringar,
följ med i växlingarna
och låt ingenting inom dig hindra dem.
Var aldrig rädd för det nya, det okända,
utan ta oförskräckt steget in i det
i vetskap om att Jag alltid är med dig
och aldrig lämnar dig eller överger dig.
När Jag är med dig, vem kan då vara emot dig?
Inse att Jag är närvarande i allt
och ge mig hedern och äran.
Låt inte jaget ta någonting till sig
Som kan hejda detta underbara inre flöde.

Detta är den gyllene tidsålder du är på väg in i.

Allt nytt som ska födas
åtföljs av förändring och smärta.
Men så snart födelsen är över har smärtan glömts.
Så var inte orolig, och kämpa inte emot
de förändringar som sker i denna tid.

Natten är som mörkast
just innan den strålände morgonen gryr.
Gryningen är här.
I fulländad rytm växer den fram
och ingenting kan hejda dess väg.
Hela universum arbetar i denna fulländade rytm
så då kan väl du göra det också?
Finn rytmen
rör dig med den
i stället för att kämpa emot den.

Ju mer du kämpar emot förändring
desto mer lidande och smärta orsakar du dig själv.
Det är motståndet som ger upphov till lidande.

Ge efter
låt Mig ta över
och upplev fulländad inre frid.

Ur "Footprints on the Path" av Eileen Caddy.
Övers. Maria Adkinson. Ill Charles Adkinson.
Reprinted by permission of the Findhorn Foundation.

Känslorna väljer

Känslorna har en avgörande betydelse när vi väljer de informationer som vi grundar våra uppfattningar på. De som ogillar tanken på paranormala fenomen exempelvis, väljer framför allt att läsa sådant som deras känslor bejakar, och de låter gärna bli att ta del av sådana informationer som ger en bild av verkligheten som de ogillar. De åsikter som de sedan för till torgs har sin grund i ett material som är beroende av känslornas preferenser.

Naturligtvis är det på samma sätt med dem som gillar tanken på paranormala fenomen. De väljer ganska ensidigt informationer som stöder den uppfattning som deras känslor föredrar.

Känslorna anger intressets inriktning.

Vi lagrar kunskap, och den processen är emotionellt styrd. Likaså styr våra känslor vad vi vid ett givet tillfälle väljer att hämta upp ur vårt kunskapsförråd.

Känslorna styr hela personlighetsutvecklingen. De lurar på oss just den uppsättning av åsikter som vi föredrar — och bryr sig inte så mycket om huruvida åsikterna är rimliga eller inte.

Är vi då hopplöst underställda våra känslor? Nej, det måste finnas möjlighet att förhålla sig tämligen objektiv till de informationer som är tillgängliga och inte låta känslorna helt avgöra vad vi tar till oss. Kanske är "tricket" att känna starkt för just sanningen, för sakligt relevanta informationer.

SM

Med detta nummer följer ett inbetalningskort. Spring genast till posten med det, så att Du inte glömmmer bort att förnya prenumerationen på Sökaren för 1986!

1974 var det en man som fick spader och sa upp sin prenumeration på vår tidskrift. Vet Du vad som hände med honom? Jo, han blev Jehovas vittne! Det hade aldrig hänt om han fortsatt att läsa Sökaren.

Så: ta inga risker! Prenumerera på Sökaren!

Nr 10, 1985

Robert Skutch:

A Course in Miracles

Djup andlig visdom har dikterats genom en inre röst för ateistisk psykolog.

Darwin ifrågasatt

Sven Ove Hansson:

Det egendomliga fallet Elisabeth Kübler-Ross

Åsa Freij:

"Gemenskapen" — enkla samtals-träffar som kan ge nytt livsinnehåll

Sven Söderberg, Gemenskapen

SM:

Intuition — vad är det?

Är intuitionen värdefull, genialisk, eller?

Linda Tarazi:

Antonias reinkarnation

Undersökning bekräftar hypnotisk regression till tidigare liv.

Ivan Wilhelm:

En genomtänkt astrologi, tack!

En kommentar till astrologen John McCalls misslyckande i ett test.

SM:

Giten, livskonsult

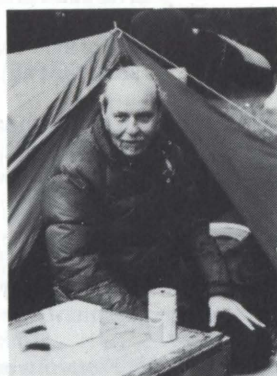
Åsa Freij:

De berättar om tidigare liv

Några menar sig kunna se andra människors tidigare liv. Men de berättar olika saker.

Gunilla Rech och Ola Persson:

Samtal med den indianske magikern Harley Swiftdeer

— Jag är till hälften cherokeeindian och till hälften irländare — tyvärr har det irländska kommit att dominera mitt utseende, skojar Harley Swiftdeer.

SM:

Prinsessan Erena i Deje

"Vi är alla en del av naturen."

Håkan Blomqvist:

Plåtburkar eller andar?

SM:

Vad skall Morrisgöra med Koestler-professuren?

Den nye parapsykologiprofessorn lutar åt att okända principer i naturen förklarar det paranormala.

Martin Johnson:

Om konsten att tänja på sanningskravet och sakligheten.

En kommentar till Targs och Hara-rys omdiskuterade bok.

Per Frisk:

Sökarguiden

Sven Rosén:

Profeten

Bokrecensioner

Eileen Caddy:

Footprints on the path

SÖKAREN

Oberoende tidskrift för livssynsfrågor.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Sven Magnusson

Adress: Östra Kanalgratan 18, 652 20 Karlstad

Telefon: 054-11 16 89

Prenumerationspris:

Helår (10 nr) 125:- (1986: 140:-)

Halvår 70:- (1986: 80:-)

Postgiro: 70 60 47-8

Bankgiro: 372-8128

Annonsspriser: (moms tillkommer):

Helsida 1.000:-, halv sida 600:-,

småannonser 20:- per spalt-cm, men minst 60:-.

Värmlandstryck i Karlstad AB, Karlstad 1985

ISSN 0038-0504